

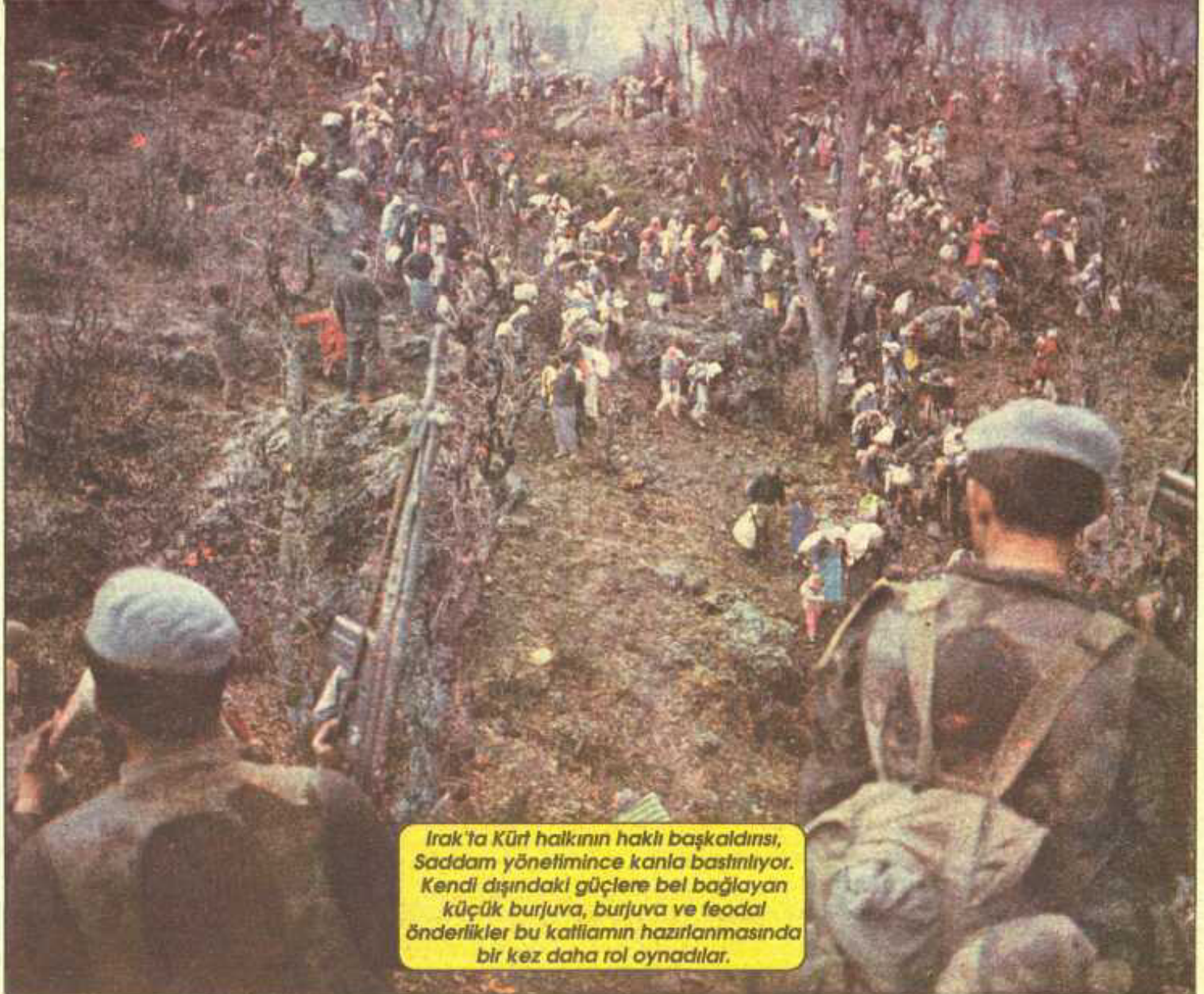
EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI

MÜCADELE

15 Günlük Siyasi Dergi 15 Nisan Yılı: 1 Sayı: 18 Fiyat 5000 T.L. (kdv dahil)

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

**KÜRT HALKININ TRAJEDİSİ
MİLLİYETÇİ, FAYDACI
POLİTİKALARIN İFLASIDIR**

Irak'ta Kürt halkının haklı başkaldırı, Saddam yönetiminin kanla bastırılıyor. Kendi dışındaki güçlere bel bağlayan küçük burjuva, burjuva ve feodal önderlikler bu katliamın hazırlanmasında bir kez daha rol oynadılar.

BAŞ EĞMEMEYİ ONLARDAN ÖĞRENDİK

Deniz GEZMİŞ

Yusuf ASLAN

Hüseyin İNAN

İbrahim KAYPAKKAYA

u ülkenin toprakları bereketlidir. Nice ölüme meydan okuyan devrimciler, yurtseverler bu topraklarda yetişmiş, bu topraklara onur ve şerefleriyle düşmüşlerdir. Bu halkın baş eğmeyen yiğit evlatları vardır. Onlar özgürlükleri, bağımsızlığı darağaçlarında, mahkeme kürsülerinde, işkence tezgahlarında arayanlardır. İşkenceci katiller ser verip, sır vermeyenlerdir. Darağaçlarında cellatların yüzüne korkusuzluğu haykırırlar, sehpalarını kendileri tekmeleyenlerdir. Bu halkın başına bir daha sökülüp atılmayacak kadar köklü, baş eğmeme tohumlarını ekenlerin ilkleriydiler. Onlar, Arnavutköy'de son memnisi

kadar çatışmasını bilen, yaşamaıyla, ölmesiyle örnek partizanlardır. Maltepe'de marşlarla, sloganlarla faşist namlulara meydan okuyan Cevahirler, Mahir'lerdir. Onlar Kızılder'e Türkiye halklarının kavgası için "Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik." diyenlerdir. İşçimizi, direnme azmimizi, baş eğmemeyi, bağımsızlık için, özgürlük uğruna kavgaya veremeyi onlardan öğrendik. Onların hamurundan yoğrulduk. Bu ülkenin darağaçlarında, faşizmi lanetleyenler geleneğini yaratan Deniz, Yusuf, Hüseyin'leri vardır. Onlar bir Mayıs sabahı tanklarla çevrilmiş Ankara caddelerinden, "Biz Türk ve Kürt halklarının kurtuluşu için ölümü seve se-

ve kucaklarız." diyerek darağaçlarına çıktılar. Yaşamalarını bildiler, nasıl ölünmesinin gerektiğini gösterdiler. Her 6 Mayıs şafaklarında, cellatlarının yüreklerine korku saldılar.

Bu ülkenin topraklarında, işkencehanelerin en acımasız koşullarında, "Biz komünistler düşünce ve inançlarımızı her koşulda savunuruz, ama bizimle birlikte çalışanları, bize yardım edenleri hiçbir zaman açıklamayız." diyen devrimcileri vardır. 17'yi 18'e bağlayan bir Mayıs günü, işkencecilerini yenerek ölümsüzlüğe açılan, direnmeyi, susmayı, bizlere miras bırakan İbrahim Kaypakkaya'lar vardır.

"... Beni baskınlar götürür gerillanın şahdamarı halkıma korkunç ve soylu bir tutkudur dayatma

biz ki ustasız vatan sevmenin umut - saklımızda ölümsüz bayrak kırmızı-kırmızı dalga dalgadır... "

Onların onurla baş eğmeden taşıdıkları kızıl bayraklar yere düşmedi. Deniz'leri, Yusuf'ları, Hüseyin'leri, Kaypakkaya'ları örnek alanlar bugün 12 Mart faşizminin, Ziverbey'lerin hesabını soruyorlar. Onlara layık olduklarını ve taşıdıkları bayrakların asla yere düşmeyeceğini, hayatın her alanında direnerek gösteriyorlar.

DENİZ, YUSUF, HÜSEYİN VE KAYPAKKAYA'NIN YARATTIĞI DEĞERLER ÖNÜNDE SAYGIYLA EĞİLİYORUZ. ONLARIN BU DEĞERLERİNE BAĞLI OLDUĞUMUZU BİR KEZ DAHA YÜKSEK SESLE HAYKIRIYORUZ

İFADE VERMEME YAYILIYOR
İŞKENCEDE DİRENİŞ YAYILIYOR

"THKP-C ÖNDER VE SAVAŞÇILARINA KARŞI DÜZENLENEN OPERASYONLARI YÖNETEN, 12 MARTIN İŞKENCECİ KONTROGERİLLA ŞEFLERİNDEN MEMDUH ÜNLÜTÜRKÜ, OLIGARŞİYE KARŞI SÜRDÜRÜLÜMÜZ SAVAŞTA YITIRDIĞIMIZ TÜM ŞEHİTLERİMİZİN ANISINA CEZALANDIRDIK

Memduh Ünlütürk, 12 Mart faşizminin baskı, terör, işkence cinayetlerinden birinci derecede sorumlu kontrogerilla şeflerinden biriydi. İstanbul kontrogerillasının önde gelen ismi olarak, Faik Türün'ün kumandanlığında planlanan, örgütlenen ve uygulanan tüm kontrogerilla eylemlerinin ardındaki kişilerden biri de odur.

Başta THKP-C önder ve savaşçıları olmak üzere, 12 Mart faşizminin devrimcileri ve yurtseverleri hedefleyen kontrogerilla operasyonlarından, oluşturulan işkence merkezlerinden ve bu merkezlerde yapılan işkencelerden doğrudan sorumludur. Halka ve devrimcilere karşı işlenen sayısız cinayette, katliamda, psikolojik ve ideolojik amaçlı saldırıda, işkence, Özel Harp Uzmanı olarak onun imzası vardır.

Ziverbey köşkünün işkence merkezi haline getirilmesi, Faik Türünle birlikte onun verdiği emir sonucu olmuştur. Buradaki işkenceleri bizzat yönetmiş, birçok devrimci ve aydını işkence tezgahından geçirmiştir. 12 Mart'ın ünlü provokasyon eylemleri de onun eseridir. O 12 Mart faşizminin halka ve devrimcilere karşı işlediği tüm suçlardan birinci derecede sorumlu olan biridir.

Onu cezalandırarak, kim olursa olsun, aradan ne kadar zaman geçerse geçsin, halka ve devrimcilere karşı işlenen suçların asla unutulmayacağı, halkın adaletinin er ya da geç gerçekleşeceğini bir kez daha gösterdik.

71 ŞEHİTLERİNİ UNUTMADIK, UNUTMAYACAĞIZ!

71 başkaldırısını kanla, terörle boğanlar hiçbir zaman unutulmadı, unutulmayacak.

Örgütümüz 12 Mart faşizminin 12 Eylül faşizminin, eli kanlı cellatlarından hesap sormaya devam edecektir. Bu tür cezalandırma eylemleriyle intikam peşinde koştuğumuz sanılmasın. Devrimci hareket affedicidir. Ama samimi olanlar için, yaptıklarından gerçekten üzünüm duyanlar ve bunu dürüstçe açıklayanlar için.

Memduh Ünlütürk, Türkiye işçi ve emekçilerine, devrimcilerine, yurtseverlerine karşı yüzlerce suç işleyen biri olmasına rağmen, yaptıklarından pişmanlık duymak bir yana, bunları övünç vesilesi olarak gören ve savunanlardan biridir. Bu tavrıyla işkencecileri özendirir, cesaretlendiren bir konumda olmuştur. Biz onu cezalandırarak, halk düşmanlarının yaptıklarından pişmanlık duyup halkın adaletine sığınmadıkça, kendilerini bekleyen sonun ne olacağına bir kez daha gösterdik.

Kimse halkın adaletinden kaçamaz. Kimse aradan yıllar geçti diye yaptığını unutulacağını sanmasın. Devrimcilerin bellekleri hiçbir şeyi unutmayacak kadar güçlüdür.

Örgütümüz, 12 Mart'ın önde gelen isimlerinden işkenceci, kontrogerilla şefi Memduh Ünlütürkü;

-30 Mart 1972 Kızılder'e katledilen THKP C önder ve savaşçıların ve 71 silahlı direnişinin

-12 Mart sonrası anti-faşist anti-oligarşik mücadelesinde şehit düşen tüm devrimcilerin,

-12 Eylül faşizminin sokakta, dağda, işkence, zindanda, idam sehpasında katlettiği tüm devrimcilerin,

-Ve bugün sürdürdüğümüz mücadelede yitirdiğimiz tüm şehitlerimizin anısına CEZALANDIRMIŞTIR.

KIZILDERE'DE VE DEVRİM MÜCADELESİNDE YITIRDIĞIMIZ TÜM ŞEHİTLER ÖLÜMSÜZDÜR! İŞKENCECİLER VE HALK DÜŞMANLARI CEZASIZ KALMADI-KALMAYACAK! KURTULUŞA KADAR SAVAŞI!"

Son aylarda işkencenin olağanlaştırmasına, kadınlara yönelik cinsel saldırılar ve tecavüz olayları da eklendi. Halkın namus beğisi geçinenlerin, halkın namusuna nasıl sapıkça ve ahlaksızca saldırdığı sık yaşanır olaylar haline geldi.

21. 3. 1991 tarihinde İzmir çıkışında otobüsü durdurularak siyasi şube polislerince gözaltına alınan DEMKAD üyesi Halise Güder, polisteki cinsel saldırıların son günlerdeki hedeflerinden biri oldu.

Polisin Kantar Karakolu'nda başlatıldığı saldırılar ve tecavüz yeltenmeler götürüldüğü ormanlık bölgede de sürdürüldü. Halise Güder poliste karşılaştığı saldırıların şöyle anlatıyor: "Çok sayıda olduklarını tahmin ettiğim işkencecilerden biri kafama, biri bacaklarıma basıyor, diğerleri sarkıntılık yapıyordu. Tele benzer bir metal cinsel organıma ve ayaklarıma batırıyorlardı. Tecavüz etme tehdidinde bulunuyorlardı. Daha sonra arabaya bindirip ormanlık bir yere götürdüler. Etrafı sardılar. Tekme tokat saçlarımdan savurup ağaçlara vurdular. Kafama silah dayadılar. Sağımdan solumdan ateş ettiler. Bu arada sarkıntılık yapıyorlardı. Söyleyecek bir şeyimin olmadığını söyledikçe sarkıntılığı artırarak sürdürüyorlardı. Tecavüz edelim mi diye birbirlerine soruyorlardı. Uzun süre bu saldırılar devam etti. Daha sonra siyasi şubeye götürüldüm..."

izmir polisi Halise Güder'e tecavüz yeltenirken aynı günlerde 12. 3. 1991 tarihinde geceyarısı evi basılarak eşyle birlikte gözaltına alınan Esma Polat'a ise İstanbul siyasi şubesinde tecavüz edildi-

yordu. 2. 4. 1991 tarihinde Eyyüp Adli Tıbbiği'nce görüldüğü işkence ve cinsel tecavüzü aldığı işkence raporuyla kanıtlayan Esma Polat siyasi şubede yaşadığı işkenceleri ve tecavüz olayını şöyle anlatıyordu: "İşkence sırasında birlikte aldığım ofimin önünde bana tecavüz edebilecekleri tehdidi yapıyorlardı. Ben Tanımıyorum, bilmiyorum. 'dedikçe işkencenin dozajını yükselttiler. Önce askıya aldılar, sonra ayaklarını ilaşıp elektrik vermeye başladılar. Bu işkence yöntemi hatırladığım kadıyla 3-4 kere üst üste uyguladılar... Bir seferinde elektrik verildikten sonra işkenceyi yapan 6-7 kişilik timin hepsi sarkıntılık yapmaya başladılar. Bir müddet bu biçimde sarkıntılık yaptıktan sonra odada işkencecilerden sadece 35-40 yaşlarında, esmer, sakallı, saçlarının ön tarafı hafif açılmış, orta boylu, tıknazca olan işkenceci kaldı. Bu kişi bana tecavüze yeltendi. Bütün gücümle direniş karşı koymaya çalıştım. Dişlerimle, tırnaklarımla ısımaya, tırmalamaya çalıştım. Ancak zor kullanarak bana tecavüz etti."

Bu aşşık olayı gerçekleştiren işkencecilerin cezalandırılması için ÖZGÜR-DER Başkanı yakında bir kampanya açacaklarını açıklarken KAM-SEN, BEM-SEN, SAĞLIK-SEN kadın komisyonları yaptıkları basın toplantısında işi kadınlara tecavüzle vardiyan işkencecilerden hesap sorulmasını istiyorlardı. DEMKAD ise 5. 4. 1991 tarihinde yaptığı yazılı açıklamada "Başta İstanbul Emniyet Müdürü Mehmet Aşar, Siyasi Şube Müdürü Vedat Güç olmak üzere tüm işkenceciler hesap vermelidir." diyordu. *

KÜRT TRAJEDİSİ MİLLİYETÇİLİĞİN ÇÖZÜMSÜZLÜĞÜNÜ BELGELİYOR

Kürtler yeni bir trajedi yaşıyor. Kürt ayaklanmasını bastırmaya yönelik Saddam gericiği, Kürt halkını topraklarından sürüp çıkarıyor. Yüz binlerce Kürt insanı katliamlar kurultmak için Türkiye'ye ve İran sınırına yığılmış bekliyor. TV ekranlarından yansıyan görüntüler, yeminli Kürt düşmanlarının bile yüreğini burkuyor artık.

Bu trajedi kimin eseri? Bu tablonun yaratıcısı sadece Saddam mı? Kürtleri kullanma siyaseti güden emperyalist devletler ve bölge gericiği, en az Saddam kadar suçlu değil mi? Ya tarihten hiç ders almayan Kürt burjuva ulusal önderliğinin taşıdığı sorumluluk? Milliyetçiliğin yarattığı pragmatizmin Kürt halkının trajedisinde hiç mi rolü yok?

Kürtler bir kez daha, kendi güçlerine dayanma yerine emperyalizmden medet ummanın faturasını ödüyorlar. Daha Kürt ayaklanması başlamadan önce, Kürt liderlerin emperyalist başkentlerde destek aradığı dönemde; "Geçmişte de benzer örnekler yaşandı. Kürtler emperyalistlerin ve İran Şahı'na yaslanmanın bedelini ağır ödediler (...) Tarihten ders alınmadığı ve pragmatizm politikası olmanın çikmadığı sürece, aynı trajedilerin yeniden yaşanması kaçınılmazdır." dedi. (Mücadele, sayı: 16) Bu sonucun ortaya çıkacağını görmek hiç de zor olmasa gerek.

Ama, "Nasıl olsun olsa, yeter ki, bir devlet olsun" hesabıyla emperyalistlerin politikalarından yararlanan Kürt burjuva ulusal önderliğinin gözlerini, içine gömüldükleri pragmatizm batağı adeta körleştirmişti. Şimdi yaşanan hayal kırıklığının temelinde bu vardır. Emperyalizmden icazet dlenerek, emperyalist başkentlerde mekik dokuyarak elde edilecek "kurtuluş" işte budur, ABD kısa vadeli çıkarları için Kürtleri kullanmış, uzun vadeli çıkarları gereği salıvermiştir. Bugünkü trajedinin özeti budur.

Emperyalizme yaslanarak ya da onun desteğiyle halkların kurtulduğu nerede görüldü? Aslında Kürtlerin açmazı, milliyetçiliğin kendi içinde yatıyor. Çünkü milliyetçilik Kürtlerin kurtuluşunu, bulundukları ülkedeki diğer halklarla birlikte gerçekleştirecekleri ortak mücadelede görmüyor. Pragmatist çıkarları onları, emperyalistlerin ve bölge devletlerinin oyuncağı haline getiriyor. ABD sayesinde "otonom" ya da "federal" bir Kürdistan hayal ediliyor. Bu yolun Kürtlerin kurtuluş yolu olmadığı dikkate alınmıyor.

Devrimciler, Kürt ayaklanmasına, "milliyetçiliğin ortaya çıkardığı pragmatizmin yön verdiğini", ayaklanmanın "emperyalistlerin ve bölge devletlerinin çıkar hesaplarından fayda uman bir anlayış zemininde geliştiğini" söyledikten sonra; "bünyesinde hangi zaafı taşırsa taşısa, Kürt halkının ulusal taleplerini dile getirdiği ve haklı bir temele sahip olduğu için" desteklenmesi gerektiğini belirtmiş; Kürt burjuva ulusal önderliğinin, emperyalizme dayanan politikalarından vazgeçmemesi halinde ortaya çıkacak sonuçlar konusunda şüpheylemi yapılmıştı: "Aksi halde Kürtleri bekleyen ya yeni bir trajedi ya da emperyalizmin egemenliğinde eli kolu bağlanmış, hareket alanı olmayan bir 'otonom' ya da federal' Kürdistan'a sahip olmaları ki, bu (...) Kürt farkına bir şey kazandırmayacaktır." (Mücadele, sayı 17)

Nitekim ortaya çıkan sonuç bir trajedi olmuştur. Bugün Kürt liderleri her ne kadar biz kendi gücümüze güvenerek hareket ettik deseler de gerçek bu değildir. Ayaklanma öncesi Talabani'nin M Ali Branda Şam'da söyledikleri aksini gösteriyor. Şunları söylemiş Talabani: "Bu defa oluyor. Bu de-

fa Amerika'yı da yanımıza aldık. Federasyon kurma yolunda ilk somut adım atılıyor." (5 Nisan '91, Milliyet) İşte ABD'ye bağlanan umutlar!..

Aynı Talabani, Kürt direnişinin ezilmeyle başladığı ve Kürt halkının yığınlar halinde katliamlardan kaçtığı günlerde; "Tüm Avrupa ülkelerine gittim. Hepsinden talep ettim. Konuştuğum tüm ülkeler dileklerini olumlu buldular, konu üzerinde düşüneceklerini belirttiler. Fakat hiçbir yardım gelmedi. (...) Amerika sahtekarlık yapıyor. Bir yandan Irak uçaklarına müsaade etmeyeceğini söylüyor, diğer yandan Irak'ın uçaklarla sivil halkı bombalamasına karşı çıkmıyor. Birakin helikopterleri, bombardıman uçakları bizi bombalamaya devam ediyor. Bunlara bir anlam veremiyorum." diyor. (4 Nisan '91, Günaydın) İşte yaşanan hayal kırıklığı!..

Emperyalist politikalarla o denli angaje olunmuş ve o denli umut bağlanmış ki, Talabani, onlara "bir anlam veremiyor".

Kürtler yine, ABD'nin oyununa gelmiştir. ABD'nin politikası, Irak halkını birbirine kırdırma ve güçsüzleştirme politikasıdır. Irak'ı Kuveyt'ten çıkarmak bahanesiyle, önce Saddam'ın gücünü kırды, ardından Kürt ve Şii halkın ayaklanmasını kışkırttı, daha sonra da ayaklanan güçleri Saddam'ın ezmesine göz yumdu.

ABD'nin hesabı biliniyor. ABD, Ortadoğu'ya kalıcı olarak yerleşme çabasında. Ortadoğu petrolüne egemen olmak ve çıkarlarını güvence altında görmek istiyor. Saddam yönetimine bu yüzden savaşı açtı. Saddam'ı tamamen bertaraf edilebilir, ama etmedi. Çünkü ABD için Saddam sonrası Irak'ın ne olacağı da önemliydi. Onun yerini alacak güdümlü bir yönetim ilk arzu ettiği sonucu ama bunu sağlayamadı. Irak'taki iş ayaklanmasının bu sonucu yaratabileceğini düşündü, bu yüzden ayaklanmalara destek vaat etti. Bush'un CIA'ya yazılı emir vererek, Iraklı Şilere ve Kürtlere silah yardımıyla bulunulmasını ve ABD'nin yanlarında olduğu güvencesinin verilmesini istediği açığa çıkmış durumdadır. Gelişmeler ABD'nin beklentileri doğrultusunda olmayınca, bu kez, uzun vadeli çıkarlarını düşünerek Saddam'ın tasfiyesi ileri bir tarihe bıraktı, onun ayaklanmasını ezmesine ses çıkmadı. ABD özellikle Şilerin Güney Irak'ta egemen olması halinde İran'ın bölgedeki gücünü artırabileceğini ve ABD çıkarlarını tehdit edecek bir güç haline gelebileceğini hesapladı; bu işe işine gelmiyordu.

Bölgede "yeni bir düzen" kurma peşinde koşan ABD Ortadoğu bataklığına gömülmek de istemiyor. Bunun için bölgedeki güçleri kullanmayı, birbirine kırdırmayı ve güçsüz bırakmayı sağlayacak çıkarlarını güvenceye alma hesabı içinde hareket ediyor. İşte ABD'nin Kürt isyanına önce destek verip sonra onu yalnız bırakmasının temelinde bu hesap yatıyor.

Ancak, ABD Kürt kartını ilk kez oynamıyor. 1970'leri, Kürt ayaklanmasında da aynı oyunu oynadı. Önce İran Şahı aracılığıyla Kürtlere silah ve cephane verdi, onları destekledi, ama Irak yönetimi hizaya getirildikten sonra, desteğini geri çekerek Kürt hareketinin ezilmesine seyirci kaldı.

Kürtler o zaman ABD'ye güvenerek ne büyük hata yapmışlarsa, bugün de aynı hatayı, üstelik daha büyük bir trajedinin yaşanmasına yol açan bir hatayı yine yaptılar. Ne yazık ki, tarih, Kürt burjuva önderliğine bir şey öğretmedi ve yeniden tekrarı etti. Bunun temel nedeni, Kürt halkının kurtuluşu sorununa, başta ABD olmak üzere emperyalist devletlerin ve bölge önderliğinin desteğini alma, onların hesaplarından yarar umma gibi bir anlayış

ekseninde yapılmasıdır. Milliyetçilik bunu kaçınılmaz kılıyor. Sorun Kürtlerin "otonomi" ya da "bağımsızlık" istemeleriyle ilgili değildir. Ülkesi ilhak edilen Kürt halkının kurtuluşu sorunu, bölge halklarının kurtuluşu, dolayısıyla ülkedeki devrimci mücadele sorunuyla sıkı sıkıya birleşmiştir. Görülmeyen budur. Aksi yaklaşım, Kürtlerin ulusal temelde kurtuluşunu öne çıkarıp, onu, Kürdistan'ı ilhak eden ülkedeki devrimden ayrı olarak ele alan bir stratejiyi öne çıkarmak anlamına geliyor ki, mevcut statüko ve dengeler buna imkan tanımıyor. Bu yüzden de on yıllardır mücadele etmelerine rağmen yeniliğe uğramaktan, emperyalistler ve bölge devletleri tarafından kullanılmaktan kurtulamıyorlar.

Kürtler, bugünkü koşullarda bile Saddam diktatörlüğünü yeniliğe uğratamadıktan sonra, bunu hangi koşullarda başaracaklardır? Bugün yıkılmış, harap olmuş, dağılmış Irak koşullarında zafer elde edilemiyorsa oturup düşünmek gerekiyor. Ulusal kurtuluş için bundan daha elverişli koşullar nasıl oluşacaktır? Bu, bir gerçeğin altını bir kez daha çizmeyi gerektiriyor: Irak Kürt halkının kurtuluşu bölge halklarının kurtuluşu ile birlikte gerçekleşecektir. Yani, her ulustan ve milliyetten emekçi halkın devrimciler önderliğinde birleşik mücadelesinin zaferine ulaşması ve halk devriminin gerçekleştirilmesi Kürtlerin de kurtuluşu olacaktır. Kürtler, er ya da geç, deneyle de olsa, bu gerçeği kavrayacaklardır.

Kürt burjuva önderliği, bağımsızlık değil de otonomi isterken yaşadığı deneylerden yola çıkmıyor. Örneğin, Talabani "bağımsızlık" için; "Bu bir rüyadır. Aynı zamanda gerçekçi bir hedef de değil. Birçok nedeni var. Bir defa Ortadoğu'daki sınırlar değiştiğimezsin. Uluslararası ortam böyle bir şey istemiyor (...) Üstelik bağımsızlık pratik değil, ulaşılması imkansız, gerçekçi değil." diyor (32. gün programı, M. Ali Branda)

O zaman geriyne ne kalıyor? Emperyalist ülkeler ve bölge devletlerinin kabul edebileceği bir çözüm peşinde koşmak! Çünkü Talabani ve burjuva Kürt önderliği, soruna Kürt ulusal kurtuluşu ekseninde bakıyor, Irak halklarının kurtuluşu ekseninde değil. Milliyetçilik bu noktada çıkmaz bir yol oluyor. Ve ister istemez pragmatizmin gelişmesine yol açıyor. Kürtler için ne elde edilebileceğinin hesabı yapılıyor. Hana bu, giderek diğer parçalarda yaşayan Kürt halkını dikkate almayan bir milliyetçiliğe varıyor. Artık çeşitli devletlerin çıkar hesaplarına alet olma ve bilinen trajedilerin yaşanması kaçınılmaz kadeere dönüşüyor.

Kürt halkının kurtuluşu sorununu "bağımsızlık" ekseninde formüle etmek de, tek başına fazla anlam taşıyor. Kürtlerin kurtuluşunu ülkelerdeki devrimden koparmak, eninde sonunda pragmatizme düşmeyi, taktik ilişkiler adına bölge devletleri nezdinde destekler aramayı, istemeden de olsa onların hesaplarından kullandıkları bir "kart" durumuna düşmeyi kaçınılmaz kılıyor. Çünkü, bağımsızlık, yakın bir hedef olarak, emperyalizme ve bölge gericiğine rağmen gündeme gelemiyor.

Sorun, Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesine çekilmesinden öte, mevcut statüko ve kurulu dengeleri yıkararak Kürdistan'ı ilhak eden devletlerin nasıl yeniliğe uğratılacağı noktasında düğümleniyor. Temel halka, tüm uluslardan ezilen halkın ortak düşmanına karşı birlikte mücadelesi olmadıkça, Kürtlerin için iktidar hep ulaşmaz hedef olarak kalacaktır.

İşte tam da bu noktada, Irak Kürdistanı'ndaki ulusal güçlerin "otonomi" istemesi ve emperyalistlerin bölgeye ilişkin hesaplarından yararlanma çabası öne çıkıyor. Çünkü başka çıkış yolu görülmüyor.

"Bağımsızlık" hedefine sahip Kürt ulusal hareketinin, son dönemde, -bu olguyu biraz daha yakından hissetmiş olmasından kaynaklansa gerek- "biz bağımsızlıktan ila da ayrı bir devleti anlamıyoruz" deme ihtiyacı duyması bu açıdan anlamlıdır. Ama bu noktada bir soru yönelmek gerekiyor: Eğer, bağımsızlık aynı devlet içinde federal bir statüde mümkün görülüyorsa, o zaman devrim ekseninin, tüm halkların M-L temelde birleşik örgütlenmesine ve mücadelesine dayandırılması gerekmez mi? Bu aynı zamanda çeşitli ulusların ve diğer azınlıklardan emekçilerin kurtuluşu ve özgürlüğünü yakınlaştırmak anlamına gelmez mi?

Özellikle sosyalizm iddiası taşıyan Kürt ulusal güçlerinin görmesi gereken temel gerçek, devrimcilerin önderliğinde her ulustan emekçilerin mücadelesine gerçekleştireceği olduğunu görmektir. Bu güçlerin bugün önünde iki yol vardır: Ya M-L politikayı benimseyerek Kürt halkının kurtuluşunu, diğer uluslardan emekçilerin kurtuluşu sorunu ile birlikte ele alacak; ya da sözde ne kadar sosyalizm savunuculuğu yapılsa yapılsın, çözümsüzlüklerin terinleşmesi noktasında, giderek yeni arayışlara yönelecek ve sonunda, çokça eleştirilen burjuva kürt önderlikleri gibi pragmatizme saplanmaktan kurtulamayacaktır.

İraktaki Kürt ayaklanmasının yeniliği bir kez daha gösterdi ki, gerici iktidar, değişik uluslardan emekçi halkın birleşik mücadelesine tek tek yıkılamadıkça, Kürtlerin kurtuluşu da gerçekleşmeyecektir. Artık milliyetçiliğin bir açmaz olduğu görül-mel, ezilenlerin kurtuluş sorunu ulus ekseninde değil, sınıf ekseninde ele alınmalı ve sınıf politikaları güdülmelidir.

Bugün Kürt halkının yaşadığı trajedi, milliyetçiliğin bir çıkamaz yol olduğunu gösteren ayna gibidir. Kürt liderliği, kendilerini satan ABD'den hala yardım bekleyebiliyor. Özal'ı övgüler dzip destek isteyebiliyor. Emperyalist devlet yöneticileri ve işbirlikçi iktidarlara ise, yaratılan tablonun gerçek sorumluları kendileri değilmiş gibi, insani yardım adı altında Kürt halkının meleği pozuna girebiliyorlar. Özal, Kürtlerin hamisi olma sevdasından hala vazgeçmiş değil. Bu yüzden Irak'a karadan ve havadan müdahale edilmesini istiyor.

Kürt ayaklanmasını ezmesi için Saddam'a yeşil ışık yakan ABD şimdi olan biteni seyrediyor. Kürtler ayaklanırken onlara her türlü vaadi yaparken, şimdi "Irak'ın içişlerine karışmayız" diyebliyor. Bu ayamazlık değil, utanmazlıktır, halklarla alay etmektir. Çadır, battaniye, ilaç, yiyecek yardımı yaparak emperyalistler, kırıl yüzlerini gizleyen masum maskesi takamazlar. Kimse Kürtlerin trajedisine sessiz kalmamalıdır. Sınırların açılması, insan haklarına uyulması ve Kürt halkının katliamına engel olunması için elden gelen her şey yapılmalıdır.

Yüz binlerce insanın sınırda kuruluca kamp-larda esir gibi yaşatılması düşünülüyor. ABD kaynaklı plana göre, Kambocya'dakine benzer mültici kamplarının kurulması hazırlığı yapılıyor. Amerikan ekşi Abramowitz'in buluşu, şimdi Türkiye-Irak sınırında gündeme getiriliyor.

Kürt halkı esir kamplarında değil, kendi ülkesinde özgürce yaşama hakkına sahiptir. M-L'ler bunu en kısa yoldan ve en acısız şekilde gerçekleştirmiş misyonuna sahip olmalıdır. Devrimci olmanın ölçütü budur.

KÜRDİSTAN CEPHESİ:

"Kürdistan Devleti
Halkımızın Çıkarına Değildir"

5. 4. 1991 tarihinde Şam'da Kurdistan Cephesi içinde yer alan Kurdistan Demokrat Partisi, Irak Komünist Partisi-Kürdistan Özerk Örgütü, Kurdistan Demokrat Halk Partisi, Kurdistan Emekçiler Partisi'nin katıldığı bir toplantı yapıldı. Türkiyeli devrimcilerin de katıldığı toplantıda Irak Kürdistanı'ndaki mevcut durum ve Körfez savaşı sonrası Irak'taki halk ayaklanması değerlendirildi. Bu toplantıdaki değerlendirmeleri kısaca özetliyoruz.

Toplantıda önce ayaklanmanın başlangıcı ve gelişimi anlatıldı. Irak Kurdistan Cephesi "3 Ağustos'ta çıkarılan bildiride işgali, bölgeye gelen yabancı varlığı kınadı. Birleşmiş Milletler kararları doğrultusunda barışçı çözüm önerisinde bulunduk. Silahlı mücadelemizi durdurduk." derken, silahlı mücadeleyi durdurma gerekçelerini "Savaş sonrası gelecek halk ayaklanması- na hazırlık yanında, emperyalizm karşısında yadek, Irak halkı nezdinde ayrılıkçı ve fırsatçı konuma düşmemeye, Kurdistan sorununu Körfez sorunuyla bağlantılı olmamasına bağlıyordu.

Savaş sonrası için de "Halkın başkaldırısı dikkate alınıyordu. Fakat ayaklanma beklenmedik bir hızla gelişti. Halkın sabrı yoktu. Kürdistan'da ayaklanma şehirlerde patlak verdi ve halk Peşmergelerden yönetime ve ayaklanmaya katılmamızı talep etti... Saddam yönetimi ayaklanmayı ayrılıkçıları (Şii-Kürt) ayaklanmasa olarak göstermeye çalışıyordu. " "Ayaklanma tüm Irak halkının ayaklanmasıydı. Sorunumuz Irak halkının bir parçası olarak görmüyor ve Irak muhalefet güçleriyle ilişkilerimizi daha da geliştiriyorduk. Ayaklanma Irak'ın güneyinde ve Kürdistan'da tüm şehirleri kapsarken, orta kesimde Bağdat ve Devrim şehirlerinde de kırırdanmalar yaratmıştı. Güney'de ayaklanmayı bastırma hareketi daha kanlı oldu. Sadece Kerbela'da 18 bin insan öldürüldü. Napalm, asit ve fosfor Dombalı kullanıldı. " "Güney'deki ayaklanma kanla bastırıldıktan sonra Saddam yönetimi tüm vahşetiyle Kürdistan'a saldırdı. Saddam, 1988'de olduğu gibi Peşmergelere değil, önce halkı saldırdı. Kerkük, Karaincir tam bir yıkıma uğratıldı. Güney Kerkük'teki köy ve kasabalarda Kürt olan herkes katledildi. Köy ve yerleşim yerindeki ziraat yok edildi. Kerkük'e girilmeden önce sıradan 5000 genç halkı tehdit için rehin alındı. Karaincir'de çocuk, kadın herkes toptan imha edildi. Altınköprü toptan imha edildi. Aynı şeyler Tozburma, Dakok'da da oldu. " diyorlardı.

Kurdistan Cephesi temsilcileri Kürt halkının bugünkü durumunu ise; "Şu anda halkımız soğuk ve kar yanında açık ve tıbbi imkansızlıklar karşısında yaşam mücadelesi veriyor, ölüme terk edilmiştir. Basın ise sadece göçleri söylüyor. Ama sadece ağıltan, günde yüzlerce insan ölüyor... On binlerce yaralı insan var. Şu anki belirlememize göre 3 milyon insan göç etmektedir. 250 bin kişi şu ana kadar Türkiye sınırına dayanmış bulunuyor, bu sayı sürekli artıyor. İran sınırında ise yığılma daha fazla. " diye özetliyorlardı.

Kurdistan Cephesi temsilcileri 1983, 1984, 1987 halk ayaklanmasında tecrübeleri yanında, savaş sonrası muhtemel ayaklanmanın başlayacağını, hatta hazırlık yaptıklarını belirtmelerine rağmen, neden ayaklanma "kendiliğinden başlamıştır" sorularına ise "Genel olarak belli hazırlıklar olduğu, kendilerinin gelişmeleri biraz daha beklemek yanlışlı oldukları, örgütsel, politik, askeri hazırlıklarının yetersiz olduğu" şeklinde cevap verirken, mevcut du-

rumu izah etmekte sıkıntı çekiyorlardı. Geçmiş yenilgilerden ne tür dersler çıkarıldığına yönelik yaklaşımlarda meseleyi siyasi yöne çekerek cevap vermeye çalışıyorlardı. Yani geçmişte Kürt ayaklanmalarının hep ayrılıkçı görünümde kaldığını, bir anlamıyla tecrit olmaktan kurtulamadığını, bugün ise bunlardan çıkardıkları derslerle, bu konuya dikkat ederek hareket ettiklerini anlatıyorlar, askeri yenilgilerden derslerine ise değinmekten kaçınıyorlardı. "

Gelinen noktada mücadele taktikleri içinse "Kerkük deneyimi, şehir ayaklanmasının halkın katliamına yol açacağını bir kez daha gösterdi. Biz geçmişte de şehirlerde egemen olmayı temel almadık. " "Her şeye rağmen Kurdistan Cephesi olarak son merkez toplantımızda direniş kararını aldık... " açıklamasını yapıyorlardı.

IRAK HALKLARININ AYAKLANMASIYLA OMUZ OMUZAYIZ

On yıllardır, Irak'ın kanlı diktatörlük yönetimi altında her türlü baskı, işkence, acıya maruz kalan, haksız kıym savaşlarına sürüklenen, son Körfez kriziyle birlikte emperyalizmin vahşice kıymına uğrayan yığıt Irak halkları bu insanlık dışı uygulamalara dur demek, gasp edilen tüm haklarını ve çiğnenen onurunu geri almak, Irak halklarının eşit temelde demokratik iktidarını kurmak umuduydu, Arap, Kürt ve diğer azınlık ulusların birlikte başlattığı silahlı halk ayaklanmasıyla Saddam yönetimine karşı giriştiği nihai hesaplaşmasını dikkate alıyor ve destekliyoruz. Gittikçe genişleyen halk ayaklanması, özellikle Irak Kürdistanı'nda silahlı halk güçleri önderliğinde büyük başarılar elde ederek zafere doğru ilerlemektedir. (...)

Kendi özgücüne ve çıkar birliği içinde olduğu dost halkların ve devrimci güçlerinin desteğine dayanmayan bir halk hareketinin başarıya ulaşamayacağı açıktır., Başta ABD olmak üzere diğer emperyalist güçlerin ve bölgedeki Türkiye gibi diğer işbirlikçi iktidarların, Saddam'la olan ilişkilerinden dolayı Irak halklarının kurtuluşu yanında yer alabileceklerini düşünmek tarihi bir hata işlemekten başka bir

Toplantıya katılan Türkiye'li devrimcilerle konuşmalarında bazı önemli noktalara dikkat çekiyorlardı. "Saddam yönetimi bastırma hareketinde halka saldırırken Halkın Mücahitleri'ni de kullandılar... Halkın Mücahitleri Irak askerlerinden daha azgınca Kerkük ve Erbil'de Kürt halkına saldırdı. Geçmişten beri Kurdistan Cephesi'yle Halkın Mücahitleri arasında hiçbir çelişki olmamasına rağmen son tavırları bizi şaşırttı" şeklinde konuşuyorlardı.

Kurdistan Cephesi bundan sonraki gelişmeler konusundaki düşüncelerini "bölgede Vuku bulan, mimarlığını ABD'nin yaptığı senaryo devam etmektedir. Özel olarak ABD'nin hesaplarını biliyoruz... Kuveyt'in işgali, Saddam'ın geri çekilmesi, büyük tavizler, Irak topraklarının % 15'i'nin işgal edilmesine rağmen Saddam'ın ses çıkarmaması birbirinden tamamen bağımsız olgular değildir. Saddam'ın yönetimden uzaklaştırılması planları halen geçerli olmasına rağmen, ABD'nin şu an için alternatifi yok. Saddam tamamen etkisiz kılındıktan, alınabilecek tüm tavizler alındıktan (Saddam yerine daha gerici, işbirlikçi bir yönetim olsaydı daha fazla tavizler veremezdi) muhalefet güçleri iyice çaresiz kaldıktan sonra gündeme getirecekleri muhtemel bir darbe hazırlığını sürdürüyorlar... Bunun için katliamları gerçekleştirilen uçakların kalkışına yeşil ışık yaktlar. " diye açıklarken neden Batı ve bölgedeki diğer ülkelerle girilen ilişkilere

göre hareket edildiği -taktik olarak ifade edilse de- sorularına ise "Gelişmeler ABD'nin halklara karşı düşmanlığı ve halklarla emperyalistlerin çıkarlarının birliktelikte olamayacağını göstermiştir. " vurgulamasını yapıyorlardı. Ama bunlar -kendi güçlerini temel aldıklarını belirtmelerine rağmen - bölge ve dünya konjonktüründeki gelişmelerden ayrı olmadığını söylemekten öteye geçmiyordu. "Saddam yönetimi ne yaparsa yapsın geriyeye saymaya başlamıştır. Halkın mücadelesi ve silahlı mücadele devam edecektir ve yayılacaktır. Saddam gidecektir. Yerine gelecek yönetim her halükarda demokrat, en azından liberal olacaktır. Halkların demokratik taleplerinin önu açılacaktır. Kürt halkı sorununun çözümü Irak'ta demokratik bir oluşuma bağlıdır. Bu koşullarda Kürt devleti halkımızın çıkarına değildir. Basının provokasyonlarına duyarlı olmak zorundayız. " derlerken başları koşullarını ve umutlarını neye bağladıklarını da ortaya koymuş oluyorlardı.

Özal yönetiminin bölgede oynamak istediği rolü ise yakından takip ettiklerini belirten Kurdistan Cephesi temsilcileri "Özal'ın Kürt gerçeğini anlamak zorunda kalan biri olarak ABD ile bağlantılı hesaplarını" gözden kaçırmadıklarını belirtiyorlar, "Atacağımız adımlar objektif durumu en iyi şekilde ortaya koyan ve karşı tarafın hesaplarını karşılayan bir politika ile yürütülecektir. " diyorlardı. *

Dergimize Devrimci Komünist Partisi, Devrimci Sol, 16 Haziran Hareketi, Partiya Karkeran Kurdistan, Tevgera Sosyalista Kürdistan, THKP-C Acililer, Türkiye Komünist Emek Partisi, Türkiye Komünist Partisi/Birlik, Türkiye Komünist Partisi/M-Lortadoğu Temsilcilikleri imzasıyla gönderilen iki açıklamayı yayınıyoruz.

alınmalıdır. (...)

Bu tehlikelerin bilincinde hareket eden Türkiye'li ve Kuzey Kürdistan'lı güçler olarak; dün emperyalizmin en gelişkin silah teknolojisinin boy hedefi haline gelerek yıkılıp yıkılan Irak ve halkının, bugün aynı şekilde Saddam diktatörlüğünün napalm ve kimyasal silahlarıyla yok edilmek istenmesini şiddetle lanetlerken, Irak halklarının, kanlı Saddam rejimine karşı sürdürdüğü silahlı halk ayaklanmasının yanında olduğumuzu ilan ediyor ve başta Irak halkı ve devrimci güçleri olmak üzere tüm bölge, kurtuluş hareketlerini; ABD emperyalizminin bölgedeki askeri ve siyasal varlığına, Saddam diktatörlüğüne ve diğer işbirlikçi gerici devletlere karşı bağımsızlık, demokrasi ve halk iktidarları mücadelesini yükseltmeye çağınıyoruz.

30.3.1991

BÖLGE VE DÜNYA DEMOKRATİK KAMUOYUNA VE İNSAN HAKLARI KURULUŞLARINA

Irak halklarının kanlı ayaklanması, Saddam yönetimince kanla bastırılıyor. Özellikle de Güney ve Kuzey Irak'ta kitleler toplu halde katlediliyor. Güney Irak'ın Kerbela, Basra, Neşata kentlerinde binlerce insan hayatlarını kaybettiler. Irak'ın kuzeyinde, Kürdistan'da, Kerkük'te yine binlerce insan katledildiler.

(...)

Irak halkları toplu katliamları yanı sıra, elverişsiz doğa koşullarından, gıda maddelerinin bulunmayışından, ilaç ve tıbbi malzemelerin yokluğundan hayatatta kalma mücadelesi veriyorlar. Bu nedenlerden ötürü, şu anda binlerce yaralı ölüme terk edilmiş, ağıltan, soğuktan başta çocuklar olmak üzere ölümleri bekliyorlar. (...)

Kürt halkının. (Halepçe'de olduğu gi-

bi) uğradığı katliamlar sonrası değil, bugün gösterilecek dostluklara ihtiyacı var. Dünya kamuoyu, demokrat ve ilerici kuruluşlar daha fazla sessiz kalmamalıdır. Daha düne kadar Kürt halkına şirin gözükmeye çalışan ve bu arada Kürtlerin "dostu" görünen Türkiye'de Özal yönetimi bugün Irak Kürdistanı'na olan tüm sınırları kapatarak sessiz kalan diğer batılı devletler gibi katliamlara göz yummaktadır.

Tüm insan hakları kuruluşları, daha fazla Kürt katliamına göz yummamalı ve sınırların açılması için Türkiye ve ilgili ülkeler nezdinde vakit geçirmeden baskı güçlerini kullanmalıdır.

Aşağıda imzası bulunan Türkiye'li ve Kürdistan'lı örgütler olarak tüm demokratik ve insan hakları kuruluşlarını ve tek tek kişileri Irak halklarına yardım için;

-Her türlü maddi ve manevi desteğe,
-İlaç ve tıbbi malzeme,
-Gıda maddeleri,
-Battaniye ve çadır, ve
-Kimyasal gazlarla katliamlara girişen Irak yönetimini mektup, telgraf, vs. ile de olsa protesto etmeye çağınıyoruz.
Demokratik, ilerici ve yurtsever örgütleri, Irak halklarıyla dayanışma için
-Protesto gösterileri ve dayanışmalarında bulunmaya çağınıyoruz.

Bilim adamı, doktor, hukukçu, gazeteci, sendikacı ve mesleki kuruluşları maddi ve manevi destekte bulunmaya çağınıyoruz.

Yapacağımız her insanı yardım bir yaralının iyileşmesine, karnı aç bir çocuğun doymasına yardımcı bulunacaktır.

Yapacağımız her dayanışma Irak halklarının yanında olduğumuzu gösterecektir.

"ANTI-TERÖR YASASI" FAŞİZMİN HALK GÜÇLERİNİ EZME YASASIDIR

Bugün "anti-terör yasası"yla "demokratikleşme görüntüsü" altında yeni baskı yasaları gündeme getiriliyor. Bunlara göre devrimci olan her şey "terör" sayılıyor. Kriter, düzen karşıtı olup olmamada

Özalıktıdan "demokratikleşme" görüntüsü yaratacak bazı adımlar atar ve bazı yasaları kaldırırken, bunların yerini dolduracak yeni baskı yasalarını da gündeme getiriyor. 141-142'nin kaldırılması, cezaların tecili, Anayasa'daki hak ve özgürlükleri kısıtlayan bazı maddelerin değiştirilmesi, Kürtçe konuşma yasağının kaldırılması vb. girişimlerine, "anti-terör yasası" eşlik ediyor. Daha doğrusu, tüm bunların odağına anti-terör yasası yerleştiriliyor.

İktidar, solculuğu ayırtırmaya yönelmiştir. Tüm sola sesleniyor: Bundan sonra önünüzde iki alternatif var, birini tercih edeceksiniz. Ya düzen solculuğu, ya da düzen dışı solculuk; ya icazetli mücadele" ya da silahlı-silahsız düzeni hedefleyen mücadele... tercihi size bırakıyoruz.

Düzenle uzlaşan solculuğa daha çok özgürlük, düzeni hedefleyen solculuğa daha çok baskı-terör, bu yüzden gündeme geliyor. Bir taraftan reformculuk güçlendirilmeye çalışılıyor, diğer taraftan silahlı mücadeleyi savunan ve sürdüren devrimci ve ulusal güçlere yönelik her türlü terör eylemine "yaşattık" kılıfı giydiriliyor. "Akıllı solu"lara icazet tanınıyor, "akılsız solu"lara her şeyi yapmak mübah sayılıyor.

Kuşkusuz hepsi bu kadar değil. Oligarşi devrimci mücadeleyi, halkın mücadelesini bastırmak, ezmek istiyor. Bunun için "terör" silahına daha çok sarılma ihtiyacı duyuyor. Ama "terör" bir çare değildir. Yıllardır sürdürülen politikalar teröre dayandırıldı, ama sonuç bellidir. Terör çare olmamıştır, bugün de olmayacaktır.

"Anti-terör yasasıyla iktidar, faşizmin terörüne "meşruluk" kazandırmak istiyor. Düzen karşıtı her eylem, rahatlıkla "terör" diye damgalanabilecektir artık. Her türlü hak alma mücadelesi, "toplumun huzur, refah ve istikrar"ı bozduğu gerekçesiyle "terörizm" olarak damgalanabilecek ve cezalandırılmak istenebilecektir.

İktidara göre düzeni sarsan her eylem "terör"dür. İşçi grevleri, direnişleri, memurların, gençliğin, küçük üreticilerin hak arama eylemleri, halkın "Serhildan"ları "terör"dür. Yani devrimci olan her şey "terör"dür. Kriter, düzen karşıtı olup olmamasıdır. Emekçi kitlelerin her türlü hak arama mücadelesi, devrimci güçlerin her eylemi, "terör" görüntüsü altında, devleti yıkmak, huzur ve refahı bozmak teranesiyle baskıya uğramaya adaydır. İktidar, bu yolla halkın mücadeleye kazandıklarını da gasp etmek çabasındadır.

Bu yasaya faşizmin halk güçlerini ezme yasası, toplumsal muhalefeti bastırma yasası demek gerekiyor.

Yasa, İçişleri Bakanlığı'na bağlı özel bir polis örgütü oluşturma, savcılara tutuklama hakkı tanıma, gözaltı süresini

uzatma, tutsakların özel hücrelerde tutulması, onları savunan avukatların sınırlandırılması vb. hükümleri içeriyor. Bunlar, devrimcileri ve halkı hedefleyen "özel savaş"ın hukuku olarak tanımlamak hiç de yanlış değildir. Bunlar, devrimci güçlerin, halk güçlerinin, Kürt ulusal güçlerinin mücadelesini boğmak ve etkisizleştirmek için alınan önlemler manzumesidir.

İktidar, sömürünün olmadığı özgür bir ülke için mücadele edenlere, bağımsızlık ve demokrasi isteyenlere "ya bu işten vazgeçin, ya da benden korkun" mesajını veriyor. Sömürü ve baskıya karşı çıkan, iktidara karşı savaşımlara, daha çok işkence, daha ağır cezalar, cezaevi-ne girip bir daha çıkmamak, zindan köşelerinde çürütülmek, sorgusuz sualsiz öldürülmek vb. tehditleri yapıyor.

Ama unutulun bir şey var: Baskı ve terör şimdiye kadar oligarşi için çare olabilir mi ki, şimdi de olsun? Örneğin, 12 Eylül faşizmi neyi çözümlendi? Bir ülkede baskı ve sömürü olduğunda, ona karşı mücadele de olacaktır.

Kitleler daha iyi bir yaşam için, sömürsüz ve özgür bir ülke için mücadele eden vazgeçmeyeceklerdir. Baskı ve terör her yerde onu uygulayanlara karşı mücadelenin daha da artmasından başka bir sonuç yaratmamıştır.

Yoksulluğa ve zulme karşı direnmek hakkı ve bu hakkın kullanılmasını hiçbir güç, hiçbir yasa engelleyemez. Devletin, baskı ve teröre, zor yöntemlerine başvurma, karşı şiddetin meşru temelidir. Eğer devletin başvurduğu şiddet artırılırsa, karşı şiddet de artabilecektir, örneğin, iktidarpolise, işkence özgürlüğü, öldürme özgürlüğü verirse, karşıt olarak devrimci adalet de aynı şekilde olabilecektir. İnsanların sorgusuz sualsiz katledildiği yerde, devrimcilerin adaleti uygulamaya ve yaymaya çalışmasından doğan ne olabilir ki? Bu anlamda dökülen kanların sorumlusu iktidar olacaktır.

Türkiye'de devrimci dinamikler canlıdır, çelişkiler derindir ve oligarşinin bunları yumuşatacak olanakları ve gücü yoktur. Türkiye toprağının sürekli devrimci üretmesi, ölenlerin yerini yenilerinin alması, devrimcilerin çoğalması bu yüzden. İşte oligarşi bugün, bu gelişmeyi engelleyememenin çaresizliğini yaşıyor.

"Anti-terör yasası", bu Türkiye gerçeği yüzünden daha doğarken ölüdür, işlevsiz katmaya mahkumdur. Bir süre sonra yasanın da hiçbir işe yaramadığı görüle-

arıyor. Emekçi kitlelerin her türlü hak arama mücadelesi, devrimci güçlerin her eylemi "terör" görüntüsü altında huzur ve refahı bozmak teranesiyle baskıya uğramaya adaydır.

çektir. Türkiye toplumunun çelişkilerini terör yasalarıyla çözmek olanaklı olsaydı, şimdiye kadar çoktan sonuç alınmış olunurdu. Faşizm, her gün her saat terörü yeniden üretiyor, geliştiriyor, sistemleştiriyor. Ama devrimcilerin ve halkın mücadelesini engelleyemiyor. Bu tür önlemlerle kısa vadeli bazı sonuçlar elde edilse bile (ki bugün bu da zordur) iktidar, açmazına çare bulamayacaktır. 12 Eylül faşizmiyle, halka ilan edilen topyekün savaş bile, toplumsal gelişmeyi ve devrimci mücadeleyi bir süre için kesintiye uğratmaktan öte gidemedi. Böyle bir ülkede, cezaları artırmak, baskı ve işkenceyi yaygınlaştırmak, sıkıyönetim önlemlerini yasallaştırmak neyi çözebilir? İktidar, çok değil kısa bir süre sonra, yeni terör yasalarına ihtiyaç duyacaktır. Çünkü, toplumsal gelişme ve mücadele, onu bastırmayı amaçlayan yasalardan daha hızlı ilerliyor. Ve yine yasalar artık, sadece iktidarın gücü ve şiddeti ile yapı-

"Anti-terör yasası", İçişleri Bakanlığı'na bağlı özel bir polis örgütü oluşturma, savcılara tutuklama hakkı tanıma, gözaltı süresini uzatma, tutsakların özel hücrelerde tutulması, onları savunan avukatların sınırlandırılması vb. hükümler içeriyor. Bunları, devrimcileri ve halkı hedefleyen "özel savaş"ın hukuku olarak tanımlamak hiç de yanlış değildir.

Ayrıca "anti-terör yasası"yla, her ne kadar faşizm terörü kurumlaştırıyor olsa da, bunların birçoğu zaten fiilen uygulanıyor, örneğin, sözde işkenceyi önlemek için, gözaltına alınanların avukatları ile görüşmesi kabul edilmiştir. 1988'de Birleşmiş Milletler İşkenceyi Önleme Sözleşmesi'ne imza atılıp taahhüt altına da girilmiştir. Ama fiiliyatta avukatlar gözaltına alınanlarla görüştürülmediği gibi, işkenceler hızından hiçbir şey kaybetmeden aynı şekilde devam ediyor: Son aylarda insanlar art arda işkence tezgahlarında katledildiler; emniyet ve karakol binaları fiili infaz yerleri haline getirildi. Bugün polis öldürme yetkisini bizzat kullanıyor. Keyfi gözaltı; baskılar, yasaklamalar sürüyor. Temel hak ve özgürlükler işleniyor.

Bu durumda "anti-terör yasası"nın bilfiil süren uygulamalara "yasal" nitelik kazandırmaktan öte bir anlamı olmadığını söylemek hiç de yanlış değil. Yasayla asıl amaçlanan bir "korku" havası yaymak ve kitleleri bu korkunun esin haline getirmektir. Üstelik insanlara düzenle uzlaşmak şartıyla "özgürlük" de vaat edilmektedir.

Kimileri iktidarın manevralarını ciddiye alıp ülkeye "demokrasi" geleceği bek-

lentisi içine girebiliyor. Bu yanılgıdır. İktidarın manevraları o kadar kaba ve o kadar aleni ki, oynanan oyunu anlamak için fazla zeka gerekmiyor. Gerekli olan tek şey, devrimciliğin mayasında uzlaşmacılığın olmamasıdır. "Demokrasi" beklentisi içinde olanlar boşuna umutlanmasınlar, onları bekleyen yine hayal kırıklığıdır, Türkiye'ye demokrasiyi, emekçi kitleler ve onların mücadelesi getirebilir ancak, iktidar değil...

Nitekim, daha şimdiden bazı vaatlerden vazgeçildi bile. Örneğin, 146 ve 125. maddelerden ceza alanlar tecil kapsamı dışında bırakıldı, Kürtçe konuşmanın serbest bırakılması rafa kaldırıldı. Ama Özal bunu ilk açıkladığında neredeyse "demokrasi kahramanı" ilan edilecekti. Özal kendi söylediklerini bile yapmıyor. Türkiye gerçeği budur işte. Ve düzene yamayan devrimcilik bu anlamda her zaman bir bataklıktır, bir çıkmaz yoldur.

Özal'ın TBKP üzerine söylediklerine bakalım. Bu işten (onların serbest bırakılarak yasallaşmalarına izin verilmesinden) ne kadar kârlı çıktıklarını anlatıyor ve ardından "Şimdi esameleri okunmuyor." diyor. Devrimci güçlere oynamak istenen oyun budur. Hangi biçimde olursa olsun amaç, onları tasfiye etmektir. Ancak Özal'ın herkesi TBKP gibi görme isteği gerçekleşemeyecektir. Devrimciler bu oyuna gelmeyecek bir siyasi anlayışa ve öngörüye sahiptir.

Özal iktidarının sorunu, besbelliki uzlaşmayı reddeden ve silahlı mücadelede ısrar eden devrimci ve ulusal güçlerdir. Bu güçlerin sürekli gelişmesi ve ulusal savaşın ülke geneline yayılma tehlikesi endişeye neden oluyor. Bu endişeyi Özal'ın son dönemdeki konuşmalarına bakarak görmek mümkündür.

"Anti-terör yasası" gündeme getirilken, ulusal, hareketi ve devrimci güçleri tasfiye etmenin başat hedef olduğu gizlenmiyor, bu açıkça söyleniyor. Örneğin Özal, "anti-terör yasası" kapsamında gündeme getirilen "Tecil Kanunu" konusunda şunları söylüyor "Tecil Kanunu'nun Türkiye'ye yarar getireceğine inanıyorum. Bugün PKK ve Dev-Sol gibi örgütler tamamen ortadan kalkmaktadır. Bundan önce PKK'nın, Dev-Sol gibi örgütlerin idare edildiği merkez herkesçe malum olan Rusya idi. Orada bile dağılma varken, bu örgütler Türkiye'de neden ayakta kalsınlar? Bunlardan korkmayın. Ama Terörle Mücadele Yasası'nda ağır hükümler getirilmeli."

Özal, kimlerin hedeflendiğini ve yok edilmek istendiğini açıkça telaffuz ediyor.

Ama bu gerçekleşmeyecek! İktidarın terörü katmerleştirme, "meşrulaştırarak" yayma taktiği, devrimci taktikler karşısında etkisiz kalmaya mahkumdur. Terör, iktidar için çare olmayacak, aksine çaresizliğini büyütecektir.

KÖRFEZ SAVAŞININ VERDİĞİ ENTERNASYONALİZM DERSİ

Körfez savaşının başlaması ile birlikte dünya çapında giderek güçlenen savaş karşıtı ve anti-emperyalist eylemliler, enternasyonal dayanışma konusunu yeniden tartışma gündemine getirdi. Sınıf mücadelesinin bir olgusu olarak ortaya çıkan enternasyonalizm, bugüne kadar Avrupa'da, Asya'da, Latin Amerika ve Afrika'da proletarya ve ezilen halkların en değerli özverileriyle yaşatıldı, somut bir gerçeklik haline dönüştürüldü. Dünya proletaryası ve halkları, her dilen ve renkten emekçilerin, devrimcilerin, komünistlerin, savaş cephelelerinde, siperlerinde halkların kardeşliği, birliği ve sosyalizm uğruna can vermelerine tanık oldu. Enternasyonalizm, ezilen halkların devrimci bir geleneği olarak boy atı. Bugün revizyonizmin dünya çapında sosyalist sisteme vurduğu darbe ve sosyalist sistemin parçalanmışlık, bölünmüşlük ve giderek yaşadığı dağılmışlık olgularının; ezilen halkların ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinde çok önemli bir yer tutan enternasyonalizm düşüncesini aşındırması da bu tarihsel gerçeği değiştire-

Ezilen halkların devrimci gelenekleri arasında enternasyonalizmin çok güzel örnekleri vardır. İspanya İç Savaşı'nda çeşitli ülkelerden anti-faşistlerin oluşturdu-

kendi ürettiği "sosyal-emperyalizm teorisine"ne bağlı olarak, "düşmanın düşmanı dostumdur" mantığıyla hareket etti. Bu konumlanışlar enternasyonalizm düşüncesini törpüledi, yozlaştırdı. Ve giderek, enternasyonalizm, neredeyse sosyalist sistemin bir sorunu olmaktan çıkarak bir-iki ülke ve birkaç Marksist-Leninist hareketin sorunu haline geldi...

Dünya halklarının eşitlik, kardeşlik temelinde dayanışmasını, emperyalizme karşı ortak tavrı alışlarını ve gelecekte gönüllü birlikteliklerini hedefleyen bir çizgide gerçekleştirilecek olan enternasyonalizme en çok gereksinim duyulan bir dönemde, enternasyonal dayanışma ve yardımdan yoksunluk, ezilen halkların ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinde gerilemeye yol açarken, sosyalizme inancı sarstı.

Bu süreç, zaten giderek zayıflayan enternasyonal ilişkilerle "sosyalist devlet pragmatizmi" el ele yürümeye başladı. Birçok sosyalist ülke ve devlet, uluslararası politik arenada, ilişkileri öncelikle kendi yarar ve çıkarları doğrultusunda geliştirmeye önem verirken, sosyalist ülkelerden "çok şey" bekleyen devrimci hareketler, trajik-tarihsel anlar yaşadılar.

Bunlar yetmiyormuş gibi, 1985 sonrasında, Gorbaçovculuğun "dünya savaşı-

kesitte çıkması, dünya halkları açısından bir talihsizlik olmuştur. Ancak savaş süresinde enternasyonalist dayanışmanın ve emperyalist hegemonyacılığa karşı mücadelelerin yeni örneklerinin sunulması da bir şans olmuştur; enternasyonalist dayanışmayı yeniden gündem almıştır. Bu yanıla Körfez savaşı, dünya sosyalist ülke ve devrimci örgütlerine acil görevlerini hatırlatması bakımından da, acı ve tarihsel derslerle dolu özel bir konjonktürü gözler önüne sermiştir. Suç dosyası kabanık emperyalizmin, kanlı ellerini Ortadoğu'dan çekmesi doğrultusunda yürütülen kitlesel gösteriler ve emperyalist çıkarlara darbe vuran, emperyalizmin çirkin yüzünü teşhir eden eylemler anti-emperyalist birincin, enternasyonalizm düşüncesinin yiline de yok edilemediğini, yok edilemeyeceğini göstermiştir. Tam da bu noktada bugün devrimcilerin, Marksist-Leninistlerin enternasyonalizm doğrultusunda oluşturacakları yeni politikaların ve atacakları devrimci adımların potansiyel gücü, çığlık çığlığa kendini duyurmuştur.

EMPERYALİSTLER "VIETNAM SENDROMU"NU ATLATIRKEN DÜNYA SOSYALİST GÜÇLERİNİN DURUMU

1968 yılı ve 68 gençliği denildiğinde akla ilk gelenlerden biri de. Vietnam'ı savaş laboratuvarına çeviren Amerikan emperyalizmine karşı yükselen, anti-emperyalist protesto eylemlileridir. Vietnam halkının kahramanca direnerek Yankee'leri Vietnam topraklarına bastıklarına pişman ediliş, o yıllarda ezilen halklara ve devrimcilere esin kaynağı olmuştur. Ezilen halklar "güçlü" ve de "yenilmez" sanılan Amerikan emperyalizmine karşı Vietnam direnişinde kendi direniş ve kurtuluş özlemini, yaratıcılığını bulmuş, Vietnam'ın kazanması için destek sunmuşlardır.

Vietnam savaşı, ABD emperyalizmi açısından o denli acı bir yenilgidir ki, Körfez krizinin başlamasıyla dünyada en çok "Yeni bir Vietnam olur mu?" sorusu sorulmuştur. Bu soruyu, ABD'nin yeni "Rambo"sı G. Bush, Amerikan kamuoyunu ve müttefiklerini ikna etmek için, "Söz veriyorum, yeni bir Vietnam olmayacak." biçiminde yanıtlamak zorunda kalmıştır. Ama bu yanıt sadece, savaş koşullarında söylenmiş, gelişigüzel bir söz değil, gelen aşamada Amerikan emperyalizminin yeni planlarına uygun olarak kendi içine de taktik bir kararlılığın da ifadesi olmuştur. Amerikan kamuoyunda var olan "Vietnam Sendromu'nun bir nedeni; Rambo (yenilmez, üstün savaşçı) ruhuyla Vietnam'a koşan yarım milyon aşkın Amerikan askerinden, on binlercesinin, geriye tabutlarla ya da sakat olarak dönmesi iken. bir diğer nedeni de dünyada -ve ABD'de- anti-ABD eylemliliklerin genişlemesi, enternasyonal dayanışmanın yükselmesi idi. Körfez savaşından önce de emperyalistler dünyada yeni bir anti-emperyalist dalgalanı yükselmelerinden, saldırganlık ve eşkıyalıklardan korkuyorlardı.

Körfez savaşı süresinde Vietnam savaşından sonra ilk kez anti-emperyalist ruhun dünya çapında canlanması fırsatı doğmuştu. İşte Körfez savaşının üzerinde durulması gereken ana halkalardan biri de budur. Bu savaş bugün dünya devrimci, yurtsever örgütlerinin, Marksist-Leninist hareket ve partilerin enternasyonalizm politikaları açısından da bir denek taşı oldu. Kim pragmatist, kim kendisini ulusal çitler içerisine hapsetti ve kim ezilen halklarla dayanışmak için, barışçıl politik kitle mücadelelerinden anti-emperyalist devrimci eylemlere kadar, tüm mücadele biçimleriyle kendini ortaya koyarak halklara moral kazandırmaya, güç vermeye çalıştı? İşte savaş böylesi bir temelde dostlukların, halkların ve devrimci örgütlerin birbirine güveninin de zeminini sundu. Dünyada ve özelde de Ortadoğu'da, Latin Amerika'da devrimci örgütler arasında enternasyonalizmin yaygınlaşmasına ve güçlenmesine gidecek olan adımlar, Körfez savaşı esnasında atıldı. Bu adımlar, bugün enternasyonal birliğin sağlanması yolunda öncelikle kimin kimle yola çıkması gerektiğinin ipuçlarını verdi.

KÖRFEZ SAVAŞI "EMPERYALİST SAVAŞA HAYIR" DİYENLERİ YAKINLAŞTIRDI

ABD Eski Başkanı Carter'in Ulusal Güvenlik Danışmanı Zbigniew Brezezinski. 27 Ağustos 1990 günü Newsweek'te çıkan yazısında şöyle diyor:

"Bizim yamsal hedefimiz, petrol akışının aksamadan sürmesidir. Bunu Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri'ni savunarak sağlayabiliriz, ikinci hedefimiz ise Irak'ın Kuveyt'ten çekilmesini sağlamaktır. Ama bu hedefe uluslararası toplumla ittifak halinde girmeliyiz. Eğer ABD öne çıkarsa sorun Arap-Amerikan sirtüşmesi'ne döndürebilir. (...) İran gibi ülkeler bile 'büyük şeytan'a karşı Irak'ı destekleyebilirler."

Körfez krizinin başlangıcından beri ABD'nin en çok dikkat çektiği konu, bu konunun sadece kendisine ait olmadığını gösterme çabasıydı. Brezezinski, aynı makalede Japonya, İtalya, Fransa gibi ülkelerin kendileri gibi heyecanlı olmamasından şikayet ederken. Wall Street Journal: "Sadece Irak'ın Kuveyt'ten çekilmesi gibi alçakgönüllü bir hedefin uzun süre Amerikan kamuoyunun desteğini alamayacağına(1) dikkat çekiyordu. Aynı gün Washington Post'un başmakalesinde ise; "Irak'ın Kuveyt'ten çekilmesinin daha ötesindeki hedeflere şiddetle muhtacdır. Bağdat rejiminin çökmesi bir ihtimalse, yeni bir Körfez güvenli rejiminin kurulması bir başka ihtimaldir ve onsz olmaz." (abç) diyordu. (2)

Emperyalizmin akıl hocaları ve stratejistlerinin açıkça ifade ettikleri gerçek; Körfez savaşının amacının petrol denetimini tutmak ve Ortadoğu'da yeni bir denge kurmak olduğudur.

Savaşla birlikte başta Ortadoğu ülkeler-

Uluslararası tugaylar İspanya iç savaşında enternasyonalist dayanışmanın en soylu örneklerinden oldular.

ğu "uluslararası tugaylar"dan Angola'da Güney Afrika ırkçılığının yayılmacılığına karşı. Kübalıların yıllarca savaşmasına; II. paylaşım savaşı yıllarında bütün dünya devrimcilerinin "sosyalizmin anayurdu savunma" sloganıyla SSCB'ye sahip çıkmasından Fransız liman işçilerinin Vietnam'a silah taşıyan gemilere yüklemeyi reddetmesine; Kızıl Ordu'nun Balkanlar'da ve Doğu Avrupa'da devrimlerde aktif rol oynamasından Che'nin Bolivya Devrimi için Küba'da bakanlık koltuğunu bırakmasına ve Kore Devrimi'ne Çin Halk Cumhuriyeti ve S. Birliği'nin verdikleri aktif desteklere kadar, enternasyonal dayanışmanın yüksek örnekleri yaşandı.

'60'lı yıllarda Che'nin devrimci kişiliğinden doruk noktasına yükselen enternasyonalist ruh, '70'li yıllarda yozlaştırılmaya ve dolayısıyla sönmeye başladı. Örneğin en önemli gelişmelerden biri olarak, SBKP 20. Kongre kararlarında, devrimlere karşı kayıtsızlıkta ifadesini bulan enternasyonalizmin reddedilmesi gerçeğini doğru bir tarzda eleştiren ÇKP, tutumunu sonuna kadar götürmedi. Daha sonraki yıllarda

na yol açabilecek kılıcılar" olarak değerlendirip devrimlere karşı aldığı olumsuz tavrı ve sosyalist sistemin prestijini iyice düşüren uzlaşmacı tutumu, kurtuluş yolu arayan halklarda büyük bir moral yitimine neden oldu. Bu objektif ve sosyalizm açısından acı gelişmeler, aynı zamanda emperyalizme taze kan şırınga etmiştir. Bu anlamda, değil ezilen halkların mücadelesine destek vermek, sosyalist ülkelerin emperyalistlerce yutulmasına dahi onay yeren, böylesi pazarlıklara giren Gorbaçov ve teslimiyet politikası, emperyalizmin halkların başına giderek daha çok "bela" olmasının da birinci dereceden sorumlularındandır. Bugün ezilen halkların emperyalist eşkıyalık karşısında yalnız bırakılmasından ve sosyalist sistemin büyük ölçüde dağılmasından, çoğunluk sosyalist, devrimci örgütlerin pragmatist "kararsızlıklarından ve dağınıklıklarından güç alan emperyalistler manevra üstüne manevra yapabilmektedirler.

Körfez savaşının, her ülke devrimci örgütlerinin neredeyse kendi kaderleriyle baş başa bırakıldığı ve enternasyonalizmin unutturulmaya çalışıldığı bir tarihsel

rinde olmak üzere bütün ülkelerde kitlesel gösteriler düzenlenerek bu savaşın is-tenmediği, Kuveyt'in işgali sorununun Arap ülkeleri arasında çözümü kavuşturulması gerektiği, emperyalizmin Ortadoğu'da işi olmadığı vurgulandı. Ürdün, Libya, Yemen, Lübnan, Fas, Tunus, Cezayir, İran gibi ülkelere yüz binlerce insanın katıldığı gösterilerde ise, halklar, dinci-gerici çevrelerin anti-ABD çıkışlarının da etkisiyle iktidarları zorlayabilecek bir kitlesel harekete geçti. Bu ülkelerde savaş sonrası oluşan geniş Saddam sempatisini dini duygulardan çok, ezilen halkların "emperyalizme kafa tutma" özleminde aramak gerekir.

Körfez krizi ve savaşı, sadece bölgeye yakın ülkelere değil, başta ABD olmak üzere, Almanya, Fransa, İspanya ve İtalya vb. ülkelere de demokrat kesimde yıllardır görülmeyen bir hareketlilik yarattı. Metropol ülke kentleri hemen her gün büyük kitlesel gösterilere sahne oldu. Ezilen halkların kurtuluş mücadeleleriyle metropol ülke demokratlarının böylesi bir momentte seslerini birleştirmeleri, dünya emekçi halklarını birbirine yakınlaştırdı. Ezilen halklara yalnız ve güçsüz olmadıklarını gösterdi, kendilerine güvenlerini artırdı.

Büyük Ekim Devrimi sonrası banış gösterileri nasıl komünist partileri ve Marksist-Leninistler (Lenin'in çağrısıyla) örgütlemişse, Körfez savaşı süresince yapılan "anti-ABD ve anti-emperyalist gösteriler de komünist partilerinin, Marksist-Leninistlerin, sosyalistlerin önderliği ele almalardan o denli uzaktı. Gösterilerin bu niteliği, emperyalist savaşın engellenmesinden neden etkili olmadığını ve sonuna kadar kararlı bir şekilde sürmediğini açıklarken, diğer yandan sosyalist güçlerin içler acısı durumuna işaret etmiştir.

Ülkemiz devrimci ve yurtsever anlayışlarının tüm bunlardan çıkaracağı bir ders olmalıdır. Artık, her uluslararası sol, sosyalist çizgi (SBKP yanlıları, AEP ve ÇKP yanlıları vb. biçiminde) kendi etrafında, pratikte pek bir işlevi olmayan "enternasyonal" oluşuma gibi daha baştan "ö-lü doğan" birliklerden vazgeçmeli, gözlemlerini dünyada emperyalizme karşı savaşa ve bu devrimci savaşın enternasyonal birliğini sağlama yolundaki çabalara çevirmelidirler. Bununun dibindeki Irak halkını, Filistin ve Kürt halkını desteklemeyenlerin, kalkıp "kardeş" partilerle enternasyonalizm oyunlarının pek bir ciddiyeti ve önemi kalmamıştır. Marksist-Leninistlik iddiası, ilk başta Marksizm-Leninizmin evrensel tezlerine ve ilkelere bağlı kalınmayı gerektirir. Çağımızda ilericiliğin-ölçütü değişmediğine göre, anti-emperyalist hareketler, emperyalizmin saldırısına uğrayan halkların savunulması ciddi bir sorun olarak algılanmadan ve bu doğrultuda somut adımlar atılmadan; kalkıp Afrika ve Latin Amerika'nın herhangi bir köşesinde mücadele veren örgütlere ilişkin salt "Bizimle aynı ideolojik çizgide" diye tefrikalar yayınlanmanın ve sözde destek sunmanın bir ciddiyeti yoktur. İlkel davranmak bu değildir. Enternasyonal dayanışmanın "Bizim, gibi stratejik hattı aynı olan" örgütlere övgüler düzmek olmadığa, aksine "bizim gibi" düşünmeyen, örgütlenmeyen, mücadeleyi farklı yoldan yürüten ama emperyalizme karşı silah elde ulusal ve halk kurtuluş savaşına veren örgütlerle enternasyonal birliği, dayanışmayı sağlamak olduğu kavranmalıdır. Aynı düşünceler zaten aynı yerde olacaktır. Devrimciler kendileriyle aynı düşünmeyen sosyalist güçlerle enternasyonal dayanışmayı sağlamak gibi bir tarihi görevle yükümlüken; daha da

geniş ve ilkel hareket ederek; ezilen halklara emperyalizm karşısında güven verecek tarzda emperyalizme darbe vuran her anti-emperyalist mücadelenin de destekçisi olabilmelidir. Kafalardaki grupsal, ulusal çitler, önyargılar ancak böyle bir süreç sonunda yıkılabilir. Bunun için de önce, Marksist-Leninist olduğunu iddia eden her örgüt ilkel olmak zorundadır. Bugün ilkel Marksist-Leninist olmanın bir şartı da tutarlı bir anti-emperyalizmi temsil etmektir. Emperyalist savaşın dünya ve ülkemiz soluna bir dersi bu olmalıdır.

EMPERYALİST ZORBALIĞA DEVİRİMCI RADİKALİZMLE KARŞILIK VERMEK ŞARTTIR

On binlerce dalış yapan uçakların, sadece Irak halklarının başına bomba yağdığını sananlar aldandılar. Çünkü "bütün ölüm araçlarıyla birden saldırıya geçen emperyalist güçler, dünyaya ve Ortadoğu'ya çekidüzen vermek adına, emperyalist sömürünün "istikrar" borusunu öttürdüler. İletişim teknolojilerinin "tek yanlı enformasyon, bombaları" ile de beslenen bir savaşta, emperyalizmin demokrasi oyunlarıyla yerleştirmeye çalıştığı yeni statükolarla başkaldırmanın bedelini ezilen halklara göstermeye çalıştılar. Emperyalizmin hemen bütün yıkım ve propaganda araçlarını devreye soktuğu Körfez savaşında, devrimciler-de kitlesel karşı çıkışların yanı sıra, emperyalist zorbalığa karşı devrimci şiddet araçlarını en etkin biçimde devreye sokmalıydılar. Bu görev "Enternasyonal Taburlar"ın yokluğu koşullarında, tek tek dünya devrimci anlayışlarının omuzuna binen tarihsel önemde bir görevdi. Devrimciler, ilericiler bu görevden kaçınmazlardı. Emperyalizmin Ortadoğu'da at oynatmasına seyirci kalmak, hesabı verilmesi güç bir hata olurdu.

Gerek metropol ülkelerde, gerekse yeni-sömürgelerde yükselen kitlesel eylemlilikleri bütünleyen radikal devrimci eylemler, devrimci, demokrat kesimlerin yüreklerine su serpti. Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı direnen güçlere moral verdi. Dünyayı tek yanlı enformasyon akışı ile yönlendirmeye çalışan emperyalizmi teşhir etti ve güçlülük gösterilerine başvuran emperyalizme darbeler vurdu.

Yukarıda önemini ifade ettiğimiz anti-emperyalist eylemliliklerin bir diğer yanı ise -ki bu yan diğerlerinden daha az önemli değildir- enternasyonalizm ruhunu yükseltme idi. İşte, bu noktada son dönemde Türkiye'de Devrimci Sol, Peru'da devrimci Tupac Amaru Hareketi, İngiltere'de IRA, Yunanistan'da 17 Kasım isimleri ön plana çıktı. Bu örgütlerin anti-emperyalist hedeflere yönelik eylemleri yanında Almanya, Fransa, İtalya, Lübnan, İran, Filipinler, Ekvador, Ürdün ve diğer ülkelere de ses gelmesi dikkat çekici bir gelişmedir.

Kuşkusuz yapılanları yeterli bulmak olanaksızdır. Böylesi pis ve haksız bir savaşta, özdele Arap, Türk, Kürt halklarına, genelde dünyanın bütün ezilen halklarına karşı savaş açan emperyalistlere güçlü darbeler vermek dönemin tartışmasız göreviydi. Ve devrimci tavırlarla Ortadoğu halklarının emperyalizme karşı mücadelesinde yalnız olmadıkları gösterilmeliydi. Bu nedenle, dünyanın neresinde olursa olsun, emperyalizme karşı her tavır alış, her politik tutum daha bir önem kazanmıştı.

Emperyalizme tavır alış bütün dünya çapında gelişiminin önemi bir yana, "anti-emperyalist, anti-oligarsik halk devrimi" sürecinin yaşandığı ülkemizde Körfez

savaşı, kitlelerle anti-emperyalist sloganlar etrafında bağ kurmanın zeminini de yarattı. Mücadelenin anti-emperyalist zeminde yükseldiği 1970 öncesinde, özellikle Amerikan emperyalizmine yönelmiş bir nefretin olduğu da düşünüldüğünden son süreçte gerçekleştirilen eylemlerin sempatisi, prestiji büyük oldu.

Halkımızın % 90'ının savaşa karşı olması (aynı oranda sesli ifadeye dökülmüş olmasa da) emperyalistlere ve savaşa kıskırtıcılarına yönelik eylemlerle kitleler arasında en azından duygusal yönüyle güçlü bağlar oluşturdu.

Körfez krizinin başlangıcından savaşın bitimine kadar sürdürdükleri kampanya ile adını gerek yurt içinde, gerekse yurtdışında sık sık duyuran Devrimci Sol Güçler, emperyalist savaş tehlikesine karşı mücadeleyi yükseltmenin güncel ve acil görev olduğunu ilan ederek bu yönde politika yürüttüler. Savaş karşıtı kitlelerin tepkilerini ifade edebilmeleri için politik

kitle eylemleriyle kanallar açtılar. Anti-emperyalist ve enternasyonalist bir bilinç oluşturulması ve her şeye rağmen yerleştirilmesi konusunda diğer ülke devrimcilerine de örnek tavırlar geliştirdiler. Ve bu dünya devrimci hareketinde yankısını buldu. Türkiye'den sonra art arda Yunanistan'dan, İspanya'dan, Almanya'dan, Filipinler'den, Peru'dan... ses geldi.

ANTI-EMPERYALİST MÜCADELE, ENTERNASYONALİZM, GÖREVLERİMİZ VE SOL'UN TAVRİ

Mücadele tarihinde, emperyalizme karşı duyarlılık ve enternasyonal dayanışma geleneği olan bir ülkenin devrimcilerinin, Ortadoğu halklarına açılmış bir gerici savaşta, emperyalizme karşı tavır alması, bütün ülkelerin devrimcilerine örnek oldu.

Dünyada enternasyonalist ruhta çok ciddi aşınmanın olduğu bir gerçek (ken, ülkemiz devrimcilerinin anti-emperyalist, enternasyonalist eylemleri bu aşamada tarihsel bir misyon da yüklenildi.

Bir enternasyonal birlik örgütü eksikliğinin yakıcı biçimde hissedildiği yıllar yaşandı, yaşanıyor. Tekrar pahasına yinelemek gerekir ki, Körfez savaşı sırasında yakalanan momenti böyle bir eksikliği giderme yönünde adımlar atmak için de değerlendirmek gerekiyor.

Körfez savaşının genelde bütün ülke devrimcilerine yüklediği birtakım görevler olduğu gibi, savaşın sürdüğü bölge ile iç içeliği dolayısıyla, ülkemiz halklarını yakından ilgilendirmesi de Türkiye solunu harekete geçirmeye yetmedi. "Emperyalist Savaş Hayır!" sloganı ekseninde yükselmesi gereken mücadelenin gerekleri yerine getirilmedi; "görev savma" türü birkaç

pratikte süreç geçirildi.

Türkiye solu süreci doğru tarzda değerlendiremediğinden "savaş hali" yaşanacak bir Türkiye'de mücadele sürdürmek için ne yapılması gerektiği, savaş karşıtı kitlelerin nasıl örgütleneceği vb. sorunlar üzerine de kafa yormadı. Emperyalist savaşa karşı ortak mücadeleyi yükseltmek için somut eylem birlikleri konusunda yine. kötü bir sınav verildi.

Tüm Solun, "savaşa karşı devrimci iç savaş" sloganı atmasına karşın, bunun gereklerini yerine getirmek gücünde ve niyetinde olunmadığı çok açık olarak görüldü. İşin garip yanı şu ki, laf üretmekten başka bir şey yapmayanlar, kendileri yapmadıkları gibi, kendi dışlarındaki gelişmelere de kulaklarını ve gözlerini kapattılar: Dinci çevrelerin Cuma namazları sonrası yaptıkları gösterilere dergilerinde yer verenler, krizin başlangıcından bu yana emperyalist savaşa karşı mücadelesi ge-

rek yurtiçinde, gerekse yurtdışında ilgi ve sempatiyle izlenen Devrimci Sol Güçlerinin eylemlerini sessizlikle geçiştirdiler. Devrimcilerin savaşa karşı mücadele ve örgütlenme konusundaki önerileri bile cidiyetle tartışma gündemine alınmadı. Bunun yerine kuru "eylem birliği" çağrılarınıla yetinildi.

Bu kriz dönemini tam bir aymazlıkla geçiren sol, savaşın başlangıcından bitimine, kriz döneminde olduğu kadar bile varlık gösteremedi. Zayıf bir olasılık olarak gördükleri savaşın başlamasıyla şaşkına dönen oportünist sol, sahnedene hemen bütünüyle çekilirken, Devrimci Sol Güçler ise gerek dar ve geniş tutulan kitlesel gösteriler, gerekse radikal eylemlerle gündeme müdahale etti. Aynı saatte ışık karartma, aynı anda birçoğu yerde meşaleli gösteriler yapma, "özgürlük ateşleri" yakma, kepenk ve kontak kapatma, boş tencere çalma vb. eylem biçimleriyle, en geniş kitlelerin emperyalist savaşa karşı tepkileri örgütlenmeye ve eylemliliğe, dönüştürülmeye çalışıldı. Diğer yandan, tutsak edilen yüzlerce devrimci, cezaevlerinde de, mahkemelerde de haklı ve meşru eylemlerini savundular.

ENTERNASYONALİZM YAŞATILMADAN PROLETARYA VE EZİLEN HALKLARIN DAVASI KESİN ZAFERE ULAŞAMAZ

Dünyanın dört bir köşesinde halkların aynı tepkileri vermeleri ve devrimci anlayışların emperyalist hedeflere vurarak ses getirmeleri de göstermiştir ki, dünyada yeni bir enternasyonal birliğe gereksinim vardır. Savaş sürecinde yükselen mücadele böyle bir birliğe doğru gidice hizmet etmiştir.

Kitleleri daha bugünden enternasyo-

nal dayanışma bilinciyle donatmak gibi bir görevimiz varsa, bu görevimizi ancak savaşıarak yerine getirebileceğimize inanmalıyız. Gine Devrimi'nin önderi Amilcar Cabral'ın ifade ettiği gibi "Dayanışmanın temeli son derece basittir: Savaşmak."

Evet, bugün temel sorun savaşıdır. Ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarında yeni Vietnam'lar yaratmak perspektifiyle emperyalizme karşı güçlü çıkışlar yapma cüretinde olunmalıdır.

Düşmanın hırsı ve kararlılığının karşısına sınıf bilinciyle çıkmamak, savaş sloganlarını bütün gücümüzle bağırarak, tarihsel sorumluluğumuzun farkında olmamak, gelecekte de taşıyacağımız bir utanç lekesini alnımıza sürmek demektir. Sosyalizm dünyası bugün, en çok, teorisi ile pratiği, söylediği ile yaptığı arasındaki korkunç tutarsızlıklar nedeniyle ortaya çıkan bir güven, ahlak sorunuyla baş başadır. Marksist-Leninistlerin ilkel davranışlarının altı çizilirken, anlatılmak istenen tam da budur.

"İki, üç daha fazla Vietnam", "Yaşasın Enternasyonalizm!" deyip de, pratikte bunun gereklerini yerine getirmek kadar gözyaşlı bir "sosyalistlik" olamaz. Bu proleter sosyalistliğin değil, burjuva, küçük-burjuva siyasetçiliğinin karakteridir. Emperyalizme güçlü darbeler vurmak ise, enternasyonalizm ruhunu güçlendirmek, Ortadoğu'da ve dünya çapında anti-emperyalist, anti-faşist dayanışmanın, enternasyonalist birliğin zeminini hazırlamaktır.

İşte böyle bir anlayışla yola çıkarak enternasyonalizmi geçmişinden bugüne, devrimci bir gelenek haline getirenler, Körfez savaşı süresince de gerçekleştirdiği anti-emperyalist eylemlerle dünya ölçeğinde örnek bir tutum sergilemiştir. Ne yapılanlar dünyada ilk defa yapılmıştır, ne de Devrimci Sol Güçler'in enternasyonal dayanışmayı güçlendiren, devrimci bir zemin sunan eylemliliği bu kadarla sınırlı kalmaktadır.

Körfez savaşı şunun altını kalın çizgilerle çizmiştir. Emperyalizmin saldırısını kendisine yapılmış hissedene ve dünya halklarının özgürlük bayrağını yükseltmesinden kıvanç duyan, enternasyonalizm bilinciyle donanmış "yeni insanlar yaratmak Marksist-Leninistlerin temel görevleri arasındadır. Kitleleri Che'nin enternasyonal dayanışma bilinciyle eğilmeyenler, bugün olmasa bile (tıpkı sosyalist ülkelerde yaşananlar gibi) gelecekte bunun bedellerini çok daha ağır biçimde ödeyeceklerdir. Böyle ağır bir bedel ödemek istemeyenler Che'nin şu sözlerine gereken değeri vermelidirler:

"Che'ye göre gerçek bir enternasyonalist 'dünyanın herhangi bir köşesinde bir insan katledildiği zaman acı, bir özgürlük bayrağı yükseltildiği zaman kıvanç duyan' kimsedir; 'insanın yüceltiğine ve mutluluğuna karşı yapılan her hareketi, her eylemi kendine yapılan herhangi bir saldırı gibi hissedene' kimsedir." (abç) (Che'nin düşüncesi, J. El-lenstein, syf. 118)

Devrimciler, emperyalist güçlerin Irak halkını imha etme, Ortadoğu halklarını köleleştirme savaşına bu anlayışla yaklaşırlar. Bundan sonra da, emperyalizmin kollarının uzandığı her yerde, mücadelelerini-ezilen halkların kardeşliği için ateşlemeye devam edeceklerdir!..

DİPNOTLAR:

- (1) Ufuk Güldemir. Cumhuriyet. 31. 8. 1990
(a) Ufuk Güldemir. Cumhuriyet. 31. 8. 1990

KAPİTALİST RÜYA BAŞLAMADAN BİTTİ

Doğu Alman Halkı Kabusla Uyanıyor

Berlin Duvarı'nın yıkılışını büyük coşkuyla karşılayan Doğu Alman halkı, bir yıl içinde gerçeğin acı yüzüyle karşılaştı. Duvarın yıkılmasıyla refah ve mutluluğu kucaklayacağını düşleyenler, kısa sürede birleşmenin bedelinin ağır olduğunu anladılar."

Bu sözler "komünizmin yıkılışı" ve "özgürlük" kampanyasını haftalarca manşetler düşürmeyen günlük basın, şimdi aradan bir yıl geçtikten sonra olayları yerinden izleyen muhabirlerinden birinin ağzından dökülüyor.

Milyonlarca insanı içine çeken sahte "özgürlük" yanılsaması, bugün büyük bir düş kırıklığına dönüşüyor. Daha dün Leipzig, Berlin, Dresten, Zickau, Rostock kentlerinin sokaklarını Batı'yla birleşme özlemi için dolduran binlerce Doğu Alman, bu kez aynı sokakları aldatılmanın, düş kırıklığının kızıncılığı ile dolduruyor. Birleşmenin "mimarı" Başbakan Kohl ve Alman hükümetini öven slogan ve dövizler, yerini "hükümet istifa" haykışlarına ve protestolara bırakıyor.

Bir yıllık "Alman rüyası" bitti. Yıkılan Berlin Duvarı'nın ardından Batı'ya umudun kucaklarını açan Doğu Alman halkını kapitalizmin kabusu kapladı. Emperyalizmin pompaladığı bunca histeriyi ancak böyle bir şok kendine getirebilirdi. Fidel Castro "Bırakın gitsinler. Kapitalizmin ne olduğunu görecek." "derken bu yanılsama kasırgasının, o ağır bedeli yaşayarak geri dönebileceğini söyler gibiydi.

Şimdi kapitalizmin merceğinde pembe görülen bulutlar dağıldı. Gerçeklerin gri yüzü ortaya çıktı. Umutlar, yerini kızgın haykışlara bıraktı. Birleşmeden önce her pazartesi düzenlenen gösteriler, Doğu Alman bölgelerinde işsizliğin çığ gibi artması üzerine yeniden başladı. Belli başlı kentlerde sokağa dökülen 80 bine yakın gösterici, kendilerini vaat edilen sözleri çoktan unutan Bonn hükümetinin istifasını istiyor.

İşsizlik, enflasyon nedir tanımayan Doğu Alman halkının sosyal güvenlik sistemi tarihe karıştı. Birleşmeden önce verilen sözlerin bir değeri olmadığı ortaya çıktı. Batı'nın kapitalist tekelleri, dünyanın 8. büyük ekonomisine sahip olan ülkenin pazarını ağı gibi kapladı, o ekonomiyi çokertti. Batı kaynaklarında bile "korkutucu boyutlarda" diye nitelendirilen ekonomide kötüleşme işsizler ordusunu büyütüyor. Şu anda yaklaşık 3 milyon insan işsiz ya da gizli işsiz durumda. Yıl sonuna kadar işsizlik oranı % 60'lara yükselecek. Doğu Alman halkının daha üç yıl öncesi ne kadar yabancı olduğu hırsızlık, yaralama gibi suçların, özellikle gençler arasında büyük boyutlara ulaştığı bildiriliyor. İşsizlikle körüklenen, diğer sosyal sorunların başında intihar, alkolizm, uyuşturucu alışkanlığı ve akıl hastalığı geliyor. Kapitalist uygarlık kırk yıl sonra kendi dejenereyonunu Doğu'ya böyle taşıyor. Plandan programdan kopararak "serbest piyasa"nın eline bırakılan temel tüketim mallarına gelen zamlar halkın belini büküyor. Batı'daki ücretin yansını kazanan bir Doğu Alman, pazardaki malı Batı ile aynı fiyattan alıyor. Yönetimleri ve özelleştirme işlemleri kayyumlarla devredilen işletmeler çalışmıyor. Binlerce üretim biriminde verim, bir yıl öncesiye göre % 50 düşmüş bulunuyor. Sovyetler Birliği ve diğer Avrupa ülkeleriyle olan alışveri-

Doğu Alman halkı kapitalizmle birlikte tanıştığı işsizlik enflasyon ve yoksulluğa tepki gösteriyor, sokağa dökülüyor.

şin tükenmesi oranında bu düşüşün sürmesi bekleniyor. Batı mallarının rekabeti yüz binlerce işletmeyi çalışamaz duruma getiriyor. Doğu Almanya'nın en büyük uçak şirketlerinden biri olan "Interflug" ile zararda. Dünyaca ünlü optik firması "Zeiss" iflasi bekliyor.

Çökertilen, halkın yaşam araçlarını üretmeyen Doğu Alman ekonomisinin "yeniden yapılanması" için kapitalist dünya hiçbir yatırıma yanaşmıyor. Öte yandan birleşme öncesi "Alman Birliği Fonu" adı altında kurulan fonda toplanacağı kararlaştırılan 115 milyar markın, değil yeterli olması, toplanması için "kaynağı" bile bulunamıyor. Oysa Doğu Alman ekonomisinin çöküşten kurtanması ve "yeniden yapılanması" için yaklaşık 1. 2 trilyon dolar gerekiyor.

Kapitalist kucaklaşmanın yarattığı yıkım, Doğu Alman halkının, sosyal yaşamındaki sosyalizmle elde ettiği kazanımları da yerle bir etti. Basına aynen şu cümleler yansıyor: "Bir zamanlar ülkenin en iyi üniversitesi olan Leipzig Üniversitesi şu anda dersleri durdurmuş, kapısına kilit vermiş durumda. Oebisfel'de soğuk kış günlerine rağmen, merkezi ısıtma sistemi 10 dereceye düşürülmüş durumda. Dermbach'ta sokak aydınlatması artık yapılmıyor. Tüm kentlerde hastaneler personel kısıtlaması ile çalışıyor. Bütün kreş ve çocuk yuvaları kapatılmış durumda. Müzeler, kütüphaneler kapalı. Telefonlar çalışmıyor. Trenler ya gecikmeli olarak çalışıyor ya da hiç işlemiyor." Batı'nın özgürlük ve zenginlik vaatleriyle aldatılan Doğu Almanların onda dokuzu, bugün anketlere göre kendilerini ikinci sınıf vatandaş hissettiklerini belirtiyorlar.

Başlamadan biten rüyanın bütün bu acı tablosu, büyük tirajlı gazetelerde "Doğu Almanların % 46'sı pişman", "Keşke birleşmeseydik!" sözleriyle başlık oluyor.

Gözleri ulusal kucaklaşma gösterileri ve pembe vaatlerle boyanan Doğu Alman halkının kısa sürede yüz yüze geleceği kapitalist teslimiyetin sonuçları sır değildi. Mücadele'nin Ekim 1990'daki sayısında "Bundan böyle Doğu Alman halkı bir kuşak boyu tanımadığı kapitalizmle tanışacak. Fabrikaların kapandığını görecek, milyonlarca tatmadıkları işsizlikle karşılaşacaklar. Sağlığın ancak parayla elde edilebileceğini (...) konutun barmamak demek olduğunu (...) zenginli-

ğin öbür yüzünün yoksulluk, lüksün diğer yüzünün yarı endişesi ve alçalma olduğunu, toplum tarafından sahip çıkılma yerine başının çaresine bırakılmayı görecekler (...) Eğitim, sanatın (...) insan ilişkilerinin metalaştırıldığını öğrenecekler." denmişti. Gerçekleşmesi için aradan bir yıldan uzun süre geçmedi. Geriye cıplarla kurşunlar kaldı. Gelişmeler, Doğu Almanların kapitalizmin bu yüzüyle de tanışmaları için çok zaman kalmadığını gösteriyor.

Eski sosyalist ülke yönetimlerinin emperyalizmin eline teslim ettikleri bir dünyadaki Amerikan tarzı refah ve barışın iç yüzü çok çabuk kendini gösteriyor. Daha bir yıl geçmeden Doğu Avrupa halklarına kapitalizmin kirinden pasından başka verecek hiçbir şeyi olmadığı açığa çıkarken, dünyaya yalnız basına hükmedecek emperyalist bir imparatorluğun barışının da, hemen Ortadoğu'ya saldırarak ispatladığı gibi dolar ve bencil çıkarları için halklara baş eğdirmeye yönelik bir saldırıganlık olduğu bir kez daha görüldü. Emperyalizmin en az bir yüzyıllık geçmişte ortaya koyuyor ki, birkaç zengin ülkenin nüfusunun sınırlı sayıdaki bir bölümü için geçerli o göz kamaştırıcı refahın, hemen yanı başında buhranlar ve dünyanın dörtte üçünün yoksulluğu ile örülü duruyor. Bunların huzuru ve barışı ise geri bırakılmış ülke halklarının özgürlüklerinin gasp edilmesi ve kurtuluşlarının zorla bastırılması üzerine kuruluyor.

Böylesi sahte ve barış senaryoları ile halklara acı çektilmesine, hayal kırıklığına ancak tam bağımsızlık ve sömürüye dayanan toplumsal yapının bütün temelleriyle dağıtılması istemi son verebilir. Bu istem, sosyalist sistem içinde sosyalizme yabancılaşan partilerin ihanetine uğradı ve bu temelde emperyalizmin cesareti daha da arttı. Ama yeryüzünü emperyalizm ve ezilen halklar şeklinde ayıran kutuplaşmayı da sona erdirmedi. Aksine her zamankinden daha çok keskinleştirdi. Arada kalanlar hızla tasfiye oluyorlar. Son yüzyıllık tarihi büyük altüst oluş, gel-gitlerle geçen insanlığı artık gerçek barış ve adaletle ulaştırmanın yolu, emperyalizmin ayak bastığı her karış toprakta bu bencil çıkarlara rahat yüzü vermemek, sosyalizmin değerlerini her ne pahasına olursa olsun savunmaktan geçiyor. *

FİLİPİNLER

NDF Yurtdışı Sorumlusu Luis JALANDOLİ:

"ÜLKENİZDEKİ ANTI-EMPERYALİST MÜCADELEYİ YÜREKTEN ALKIŞLIYORUZ"

MÜCADELE: *Şu anda Filipinler'in içinde bulunduğu konumu bize kısaca anlatabilir misiniz?*

Luis JALANDOLİ: Ülkemiz Filipinler, şu anda derin bir ekonomik kriz içinde. Şöyle ki, ülke nüfusunun % 80'i açlık derecesinde yoksulluk içinde yaşıyor, yani 80 milyon nüfusunuzun 50 milyonu açlık sınırında, *aç olarak yatmakta* (bir yerel deyim-tercümanın notu). Bu yoksulluğun nedeni emperyalist dayatma politikalarını olduğu gibi kabullenen Aquino rejiminden kaynaklanıyor. Örneğin, benzin fiyatları IMF kararları sonucu bir çırpıda iki katına çıkarıldı. Aquino hükümeti şu anda emperyalist sömürdeki paylarını büyütme için ABD ile pazarlık yapıyor. Sözkonusu pazarlık '91 Eylül'ünde bitecek olan ABD'nin Filipinler'deki askeri üsleriyle ilgili. Oysa Aquino rejimi daha şimdiden halklarımızın istemine ve çıkarlarına zıt olmasına rağmen, bu antlaşmayı 7 yıl daha uzatmaya dünden razı.

MÜCADELE: *Bu kısa anlatımınızdan sonra, ülkenizdeki durumu şu anda dünyanın güncelliğini belirleyen Körfez savaşı veya emperyalizmin Ortadoğu'ya yönelik saldırısı üzerine örgütünüzün analiz ve görüşlerinizi anlatır mısınız?*

L. J.: Şu an Ortadoğu'da 650. 000 civarında kontrat işçisi bulunuyor. Bölgede bir savaş ortamı olmasına rağmen, Aquino rejimi sırf dolar uğruna, bölgeye işçi göndermeye devam ediyor. Bölgeye gönderilen işçilerin güvenliği, geriye dönüş, sıra özlemi yönetimi hiç mi hiç ilgilendirmiyor.

MÜCADELE: *Ortadoğu'da 650. 000 Filipinli işçinin bulunduğu söyleniyor. Bunların ülkelere dağılımı nasıl?*

L. J.: Şu anda ortalama olarak Kuveyt'te 50. 000, Irak'ta 5000, Suudi Arabistan'ın doğusunda (savaş bölgesi, tercümanının notu) olmak üzere 350. 000 kişi, diğer işçiler ise diğer Körfez ülkelerinde çalışıyor.

MÜCADELE: *Yeniden konumuza dönersek, emperyalist savaş ve çerçevesi içinde ülkeniz Filipinler'deki devrimci mücadele konusunda neler söylemek istersiniz?*

L.J.: Aquino rejimi ABD'nin Irak'a karşı yürüttüğü, emperyalist savaşı "yüzde yüz destekliyor. Örneğin Filipinler'deki askeri üsler Körfez savaşının önemli lojistik desteklerinden biri olarak kullanılmakta.

MÜCADELE: (Bizlere) *Filipinler devrimci hareketini anlatır mısınız?*

L.J.: Devrimci hareketin mücadelesi her şart altında sürmekte. Bunu sayılarla anlatsam; şu anda devrimci hareketin kitle örgütlenmesi içinde 8 milyonu kırlarda olmak üzere toplam 12 milyon kişi örgütlenmiş durumda. Filipinler'deki toplam 41. 000 köyden 12. 000'inde devrimci, hareketimiz hakim durumda ve bu bölgelerde toprak reformu, sağlık, eğitim ve kültürel programları hayata geçirebiliyor.

Filipinlerde halk kurtuluş mücadelesi veren Yeni Demokratik Cephe (NDF) Ulusal Konseyi, Uluslararası İlişkiler Başkan Yardımcısı ve Yurtdışı Sorumlusu Luis Jalandoli ile 11 Şubat 91'de yapılan röportaj

since günde 3500 tonluk askeri malzeme bu üsten Körfez'e uçaklarla taşındı. Bu örnek bile başlı başına biz Filipinlileri direkt olarak ilgilendirmekte. Filipin devrimci hareketi olarak uzun bir zamandan beri, mücadelemizde stratejik bir öneme haiz olan bu üslerin kapatılması yönünde geniş ve uzun süreli bir kampanyamız var. Üçüncü olarak da; Ortadoğu'daki Filistinli ve diğer halkların Amerikan emperyalizminin ve siyonizmin baskı ve saldırılarına karşı mücadelesinin desteklenmesi ve bu hareketlerle dayanışma olgusudur.

ABD emperyalizminin Körfez'deki başarısı aynı zamanda yeni dünya düzeninin jandarması olarak ve de kendisine karşı koyacak hiçbir gücün kalmamasıyla "sömürge ülkeler ve halkları üzerindeki baskı ve sömürsünü görülmemiş boyutlarda yoğunlaştıracağı anlamına geliyor. Bu saldırının başarısı halinde ABD, içinde Filipinler devrimci hareketi ve halkı da olan geniş bir yelpazeye de saldırmasını beraberinde getirecektir.

Her ne kadar Körfez savaşındaki -görülmüş- karşıt güçler ABD emperyalizminin önderliğindeki "müttefikler"le Irak arasında, ancak için özünde çelişki, Amerikan emperyalizmi ile sömürge ülkeler

Yeni Halk Ordusu (NPA)
30 bin kişilik bir gerilla ordusuna sahip. Filipinler devrimci hareketinin kitle örgütlenmesi içinde ise 12 milyon kişi örgütlenmiş durumda.

ve halklar arasındadır. Bu şu anlama gelmektedir; Amerikan emperyalizmi ve müttefikleri Ortadoğu'nun stratejik önemdeki kaynaklarını -petrolü- ve bölge halklarını kontrolleri altına alacaklardır. Asıl amaç da budur. Yoksa ABD'nin iddia ettiği gibi amaç Kuveyt'in bağımsızlığı, egemenliği değildir. Elbette ki bağımsızlık ve ulusal egemenlik önemli olaylardır. Yalnız bu ancak ve ancak Arap halklarının çözebileceği, belirleyebileceği bir sorundur.

Tüm barışseverler, ABD'nin hiç de ulusal bağımsızlıktan yana olmadığını çok iyi bilirler. Örneğin, Panama'nın, Grenada'nın, Vietnam'ın işgali, Libya'nın bombalanması, 1959'da Filipinler'e yönelik askeri müdahale, ABD'nin bu kavramdan neler anladığını açıkça dile getirmektedir. Eğer sorun bu olsaydı (ulusal egemenlik) bu diplomatik yollarla da çözümlenebilirdi. Bir başka örnek; Güney Afrika 23 yıl boyunca Namibya'dan BM kararlarına rağmen çıkmadı, ama bu arada aynı yöntem kullanılmadı. Yine İsrail 24 yıldır korsan bir şekilde işgal ettiği Arap topraklarından çıkmıyor ve İsrail'e karşı da BM kararlarına rağmen zor yolu kullanılmıyor.

Bu savaşın asıl amacı sömürge ülkelere

rin stratejik doğal kaynakları üzerinde tam kontrolü sağlamak, yanı sıra Irak'ın ekonomik ve askeri yapısını yıkmak dumura uğramaktır.

MÜCADELE: *Ortadoğu sorununun çözümü konusunda görüşleriniz nelerdir? Bu konuda atılmış olan diplomatik adımları nasıl değerlendiriyorsunuz?*

L. J.: NDF'nin bu konudaki görüşü şu; her şeyden önce Ortadoğu'daki sorunlara köklü ve geniş çözümlerler aranmak zorunda. Gerek Filistin sorunu, gerekse bölgedeki diğer sorunlar ancak böyle bir yöntemle çözümlenebilir. Çözüm; bir Ortadoğu konferansının gerçekleştirilmesi olur düşüncesindeyiz. Amerikan emperyalizminin asıl amacı BM Güvenlik Konseyi'nin kararlarını hayata geçirmek değil. Zaten bu, savaşta sıcak savaşa dönüştürüp, aceleyle uygulanmasından da belli oluyor. Ayrıca Kuveyt'i kurtarmanın yanı sıra, Irak'a ekonomik ve askeri olarak bir yok etme hareketi başlatmasından da ortaya çıkıyor.

Oysa Sovyet başı planı kendi açısından hiç de yabana atılır bir öneri olmasına rağmen, bu öneriyi elinin tersiyle itip, boş yere on binlerce insanın kanına girmişti.

MÜCADELE: *Savaş konusunda devrimci, sol muhalefetin tepkisi, nasıl? Daha neler yapılabilirdi ve yapılmalıdır?*

L.J.: Bu konuda genelde sol hareketin olumlu bir sınav verebildiğini söyleye-

meyiz. Ancak süreç bize anti-emperyalist-ilerici güçlerin (özelde sömürge ülkeler, genelde ABD ve diğer kapitalist ülkelerde) emperyalist tehdide karşı yeni yeni biriktiler, ortak noktalar bulma görevini yüküyor ve süreç de böyleli biriktilerlerin oluşturulmasına müsaaitir. Devrimci, ilerici örgütler olarak kendi ülkelerimizdeki mücadelenin yükseltilmesinin yanı sıra, emperyalizmi sarsacak etkili, ortak amaçlı mekanizmalar oluşturulmalıdır. Böyleli biriktilerlerin kurulabilmesinde örgütlerin Körfez savaşına bakiş açılan, sorunu doğru devrimci analiz yöntemleri kıstas olarak alınmalıdır. Bu düşünsel bağlamda da olsa özellikle sömürge ülkeler devrimci güçleri açısından önemli kazanımları gündeme getirecektir.

MÜCADELE: *Teşekkür eder, mücadelenizde başarılar diler, temenninizin gerçekleşmesini yürekten isteriz.*

L.J.: Biz de sizlere teşekkür ederiz. Ülkemizdeki Devrimci Sol hareket önderliğinde verilen anti-emperyalist mücadeleyi duyuyor ve yürekten alkışlıyoruz. Bu bize de umut veriyor, ancak ülkenizdeki mücadeleyi daha yakından tanımak istiyoruz. "MÜCADELE"nizde başarılar dileriz.

"STRATEJİK İŞBİRLİĞİ" ABD İLE UYDULUK ANLAŞMASIDIR

Özal'ın ABD ziyaretiyle yeni bir kavram güncellik kazandı. Türkiye-ABD ilişkilerinin bundan sonra hangi zeminde gelişeceğini tanımlayan bu kavram, Özal tarafından telaffuz edildi.

ABD Başkanı Bush'la görüşen Özal, Bush'a ABD-Türkiye arasındaki ilişkilerin "stratejik işbirliği" çerçevesinde geliştirilmesi önerisinde bulundu. Bu yaklaşım, şu an ABD-İngiltere, ABD-İsrail arasında var olan ve sürdürülen ilişkinin benzer biçimde ABD-Türkiye arasında da kurulmasını içeriyor. Uluslararası platformda her konuda birbirine danışma, görüş alışverişinde bulunma, birlikte hareket etme anlamında kullanılan ve ülkelerin "kader birliği" yapması olarak da tanımlanan bu ilişki biçiminin, görünenin ötesinde çok daha farklı bir içeriğe sahip olduğu açtıkır.

Özal'ın Bush'a teklif ettiği, aslında bir işbirliğinden çok, bir uyduluk, bir kölelik anlaşmasıdır. "İşbirliği" kavramının buradaki anlamı, Türkiye'nin ABD çıkarlarına kayıtsız şartsız tabi olması, Ortadoğu'da onun jandarması olarak ikinci bir İsrail misyonunu oynamayı fiilen olduğu gibi hukukken de kabul edeceği bir ilişki zemininin oluşturulmasıdır.

Türkiye'yi yöneten gelmiş geçmiş burjuva iktidarlar içinde Amerikancı niteliği en açık ve bariz yönetim olan Özal iktidardan, artık kaderini ABD'ye bağlamış durumdadır. Özal iktidarı, böyle bir sürecin başlaması ve ABD egemenliğinin geri adım atılmaz biçimde pekişmesi halinde, kendi geleceğini de güvenceye alabi-

leceğini düşünüyor. Bu anlamda, "stratejik işbirliği" kavramı çerçevesinde, ABD ile ilişkilerin yeni bir temele dayandırılması arzusu ve çabası, ulusal onur duygusundan yoksun uşak ruhlı işbirlikçi bir yönetimin geldiği noktayı ortaya koyan bir özellik taşıyor.

ABD ile stratejik işbirliğine girmek, bu yönde anlaşmalar imzalamak, en özülü ifadeyle, Türkiye'nin ABD'yle yeni bir ilişki ve bağımlılık sürecini başlatmak anlamına gelecektir. Buna, ülkenin ABD nüfuzuna girmesi, adeta bir ABD eyaleti haline gelmesi de diyebiliriz. Tüm uluslararası ilişki ve sorunlarda ABD'nin bir dedikünü ikilemeyecek, onun çıkarlarına göz kulak olacak, tıpkı İsrail gibi bölgedeki halkların mücadelesini bastırma misyonu ile donatılmış bir Türkiye'dir söz konusu olan. Özal, buna soyunmuştur. Bunun ülkenin aşağılanması anlamına geldiği ve bu yönde yapılacak her anlaşmanın Türkiye insanı açısından bir "aşağılanma anlaşması" olacağı açıktır.

"Stratejik işbirliği" süreci, Türkiye ile ABD arasında ikili ilişkilerin daha da derinleşmesi, yeni ikili anlaşmalarla bu ilişkilerin pekiştirilmesi, (Örneğin, ABD-İsrail arasında olana benzer "güvenlik ilişkisi" sisteminin geliştirilmesi) NATO dışında işbirliğine gidilmesi ve bu çerçevede Ortadoğu'ya her an müdahale edebilecek bir askeri konum sağlanması, askeri alanda birlikte hareket etmeyi sağlayacak adımların atılması vb. içeriyor. Böylelikle Türkiye, ABD'nin silah deposu olması yanında, askeri bir karargahı, Ortadoğu'daki ileri savaş üssü niteliği de ka-

zanacaktır. Gerçi Körfez savaşıyla birlikte bu yönde belli adımlar atılmıştır, ama bunlar NATO şemsiyesi içinde kalan ve NATO kararlarıyla atılan adımlardır. Şimdi gündeme getirilen doğrudan ABD ile ikili ilişki zemininde, NATO "plan ve hedefleri" dışında kalan alanlarla ABD ile birlikte müdahale etme koşulları ve olanaklarını yaratmaktır.

Stratejik işbirliği, kuşkusuz, ekonomik, siyasi, askeri vb. tüm alanlarda işbirliğini içeriyor. Ancak bunun, ABD'nin Türkiye'ye bölgede biçtiği misyon gereği, ağırlıklı olarak askeri ve siyasi alanda gerçekleşeceği yadsınamaz. Özal'ın "Stratejik işbirliği" deyince, aklınıza askeri işbirliği geliyor. Halbuki stratejik işbirliği teknolojiden eğitime, sağlığa kadar birçok sahaları kapsar. "deyişi, bu işbirliğinin -daha doğrusu bağımlılık ilişkisinin- asıl olarak, Türkiye'nin ABD'nin bölge jandarması olmasına yönelik askeri-siyasi işbirliği temeline dayanacağı gerçeğini ortadan kaldırıyor. Açıkçası Türkiye, bölge halklarının mücadelesini ezmek için ABD savaş gücüne gönüllü olarak katılacak, onun çıkarlarına yönelik tehditleri kendine yöneltmiş olarak kabul edecektir. Özal Bush'a, ABD emrine uzur asker vermeyi, ülkeyi silah deposu ve savaş üssü haline getirmeyi, ülke politikalarını ABD çıkarlarına kayıtsız şartsız tabi kılmayı önermiştir. Karşılığında ise, iktidar da kalmasını sağlayacak ekonomik ve siyasi desteğin verilmesini talep etmiştir.

Peki Bush ne yapmıştır? Bush, efendinin uşağına davranacağı gibi davranmıştır. Özal'a istediği siyasi desteği vermiştir

ve ona "Sizin için ne zaman en uygun olursa, en çok işe yarayacaksa, ben Türkiye'ye o zaman gelirim." demiştir. Ama sıra, savaş ganimetinden pay vermeye gelince, geride kalan kemikleri yalamak dışında hiçbir şans olmadığını hatırlatmıştır.

Özal iktidarı, Türkiye'nin kaderini ABD'ye ipotek etmede hiçbir sakınca görmüyor. Türkiye'nin ekonomik, siyasi, askeri açıdan ABD'nin tam denetimine ve güdümüne girmesi, "ulusal" bir politika oluşturma ve izlemenin imkansız hale getirilmesi, burjuva muhalefet partilerini bile rahatsız eder bir nitelik kazanmıştır. Çünkü, gelecekte iktidar olmaları halinde, girilen ilişkinin niteliğinden dolayı, değiştirebilecekleri fazla bir şey kalmayacağını biliyorlar. Stratejik işbirliği sürecinin, kendilerine manevra alanı bırakmayacağını görüyorlar. ABD ile aynı yatağa girmeye dünden razı Özal ise, Türkiye'yi ABD'nin uydusu haline getirmede sınır tanımıyor.

Özal'ın "stratejik işbirliği" önerisi, henüz ABD tarafından kabul edilmiş değildir. Ne de olsa, efendi, uşağının geleceği konusunda kaygılıdır. Özal'ı iktidarda tutmanın halk muhalefeti güçlendireceğini ve rejimi temelden sarsan boyutlara tımandırabileceğinden çekinen ABD, tek ata oynamanın yanlışlığını bilecek kadar deneyim sahibidir. Şimdilik bir "bekleme" süreci yaşanıyor olsa da, görünen o ki, yakın gelecekte, Türkiye'yi ABD uydusu haline getirecek askeri-siyasi adımların atılması, yakın bir olasılık olarak gündeme girmiş bulunmaktadır.

"AMERİKA ADINA YÖNETİCİLİK YAPAN TC UYRUKLULARA AMERİ KALI MUAMELESİ YAPACAĞIZ.

Son dönemde Amerikan hedeflerine ve ajanlarına yönelik eylemlerimizin emperyalist çevreleri ve işbirlikçilerini ne kadar rahatsız ettiğini biliyor ve görüyoruz. Alınan tüm önlemler ve eylemlerimizi engellemeye yönelik tüm çabalar sonuçsuz kaldı. Artık emperyalistler, işbirlikçilerine dahi güvenemez hale geldiler, örneğin, kendilerini korumak için oturduktan adresleri isteyen polise, adreslerini bildirmeyi reddediyorlar.

Biz, emperyalizmin ülkemizdeki varlığına karşı çıkıyor; tüm emperyalist üs ve kuruluşların kapatılmasını, emperyalizmle olan ekonomik, siyasi, askeri bağımlılık ilişkilerine son verilmesini istiyoruz. Emperyalizmin yönetiminde ve denetiminde bir Türkiye'ye hayır diyoruz.

Savaşımız bağımsız Türkiye içindir. Eylemlerimizle ülkemizdeki ABD varlığını ortaya koyuyor, emperyalizmi teşhir ediyoruz.

Bu yüzden Amerikan üs, kuruluş, şirket, ajan ve güvenliklerini hedef alıyoruz, onlara yönelik eylemler gerçekleştiriyoruz.

Türkiye'yi emperyalistlerin ellerini kolları sallayarak dolaşın gezdikleri bir ülke olmaktan çıkaracağız dedik. Onları bu ülkede istedikleri gibi gezemez, dolaşamaz ve oturamaz hale getireceğiz dedik.

Henüz daha işin başındayız. Fazla bir şey yapmış sayılmayız. Ama birkaç eylem bile, panik ve telaş içine düşmeleri-

ne neden oldu gibi görünüyor. ABD şirketleri yeni tedbirler almaya yöneliyorlar.

Bunlardan biri, Türkiye'deki temsilcilerini geri çekerek, yerlerine Türk yöneticileri atama hazırlığıdır. Emperyalistler can kaygısına düşmüş gibiler, ABD'li öleceğine yerli işbirlikçi olsun anlayışıyla hareket ediyorlar. Bu yolla, hem ülkemizdeki ABD varlığını gizlemeyi, hem de hedef olmaktan kurtulmayı amaçlıyorlar.

Ama yanılıyorlar. Anti-emperyalist, anti-oligarşik savaşımız giderek yükselecek, gizli-açık tüm emperyalist güçler, kuruluşlar, kişiler hedefimiz olmaya devam edecektir. Ta ki, ülkemiz gerçek anlamda bağımsız oluncaya kadar...

Şimdiden herkesi uyarıyoruz:

Emperyalist şirketlerde ABD'liğin yerini almaya kalkan her kim olursa olsun, uyuşuna bakılmaksızın hedefimiz olacaktır. Onları Amerikan işbirlikçisi olarak göreceğiz ve ülkemizdeki ABD varlığını bir parçası sayacağız. Amerikalılar yerine kendi canından olmak istemeyen herkes, Türkiye'deki ABD şirketlerinde yöneticilik yapmayı reddetmelidir.

Bizim emperyalizme karşı savaşımız, bağımsız Türkiye'yi yaratana kadar sürecektir.

ABD, ülkemizdeki ekonomik, siyasi, askeri varlığına son vermeli, tasını tarasını toplayarak defolup gitmelidir. Aksi halde, Türkiye'deki ajanlarının, görevlilerinin ve işbirlikçilerinin cesetlerini toplamaya devam edecektir.

YAŞASIN BAĞIMSIZ TÜRKİYE!"

Geçtiğimiz günlerde Devrimci Sol tarafından ABD'li Vinnel Brown and Root (VBR) şirketi basılmış ve Genel Müdürünün "cezalandırıldığı" açıklanmıştı. Bu olaydan bir süre sonra VBR şirketinin İstanbul'daki faaliyetlerine son verdiği açıklandı.

ABD istiyor, Özel şartları hazırlıyor. Kıbrıs'a dayatılan çözüm:

AKDENİZDE GÜVENİLİR BİR UÇAK GEMİSİ

İki halkın güvenine dayalı birleşik bir Kıbrıs ancak bağımsızlık ve demokratik temelde bir halk iktidar, eylem kazanılabilir. Kıbrıs halkı, emperyalizmin egemenliğini, işbirlikçi yönetimin varlığını söküp atmadıkça, Kıbrıs'ın kaderi dışardan belirlenmeye, ekonomik-sosyal-politik gelişimi yeni-sömürgecilğe göre şekillenmeye devam edecektir.

Kıbrıs sorunu yeniden güncelli kazanıyor. Kıbrıs bir kez daha Ada halklarının dışında masaya yatırılıyor. Körfez savaşı ardından, son günlerde Ortadoğu çözümlerine ilişkin yeni politik senaryoları koatlandı. ABD merkezli diplomatik trafiğe Kıbrıs da dahil ediliyor ve Türkiye oligarşisi bu kez, yıllardır beri çözümsüz hale getirilmiş, ulusal bir dava saydıkları Kıbrıs sorunu, ABD'nin "yeni dünya düzeni" için dayattığı biçimde "çözümle" hazırlanıyor.

Emperyalizmin Körfez savaşı ardından kendi çıkarları açısından daha güvenilir bir Ortadoğu için bölgedeki sorunlara, bu güvenliği pekiştirecek çözümler üretmekle meşgul olduğu biliniyor. Bunlardan biri Filistin, diğeri Kürt sorunu, üçüncüsü de Kıbrıs sorunu oluşturmuyor. Ortadoğu'daki Amerikan barışı, kendi statülerini dünya kabul ettirmeye uğraşırken, bu sorunlar için de kontrol edilebilir çözümler üretmeye çalışıyor.

Yıllardan beri Kıbnstaki iki halkın birbirine düşürülmesi ve çözümsüzlük üzerine kurulu statüko, yine çelişkileri korunarak, ama bu kez zorla dayatılan "barışla" yeniden biçimlendirilerek isteniyor. ABD emperyalizmi Kıbrıs'ı Ortadoğu'ya yönelik bir uçak gemisi olarak yeniden restore etmek istiyor. Her iki halkın egemen sınıflarına bu statüye uygun bir çözüm dayatıyor, "tavizler" vermesini istiyor.

Amerika'nın Ortadoğu politikası, nasıl Türkiye'nin geleceksel Kürt politikasını bir anda altüst ederek Özal'ın Kürt özerklikleri savunduru duruma düşmüştü, Ba-Ke'nin ziyaretine ve Özal'ın ABD'ye planlanan gezi programında açığa çıktığı gibi, Özal Kıbrıs'la ilişkin Türkiye'nin geleceksel politikasında da ABD'nin yeni isteklerine uygun "düzanlemeler" hazırlıyor. İşbirlikçilik ruhu devam ediyor. Dün Ada'daki demokratik gelişme yolunu tkamak için emperyalizmin iki halkı birbirine kurdurma politikasına sözünoma millî bir dava adı altında alet olunurken, bugün aynı işbirlikçilik ruhu ABD'nin "zaferini" AET'nin, uluslararası tekelin kredileri uğrunda dış politikasını satışa çıkartıyor. Sözün kısası, Kıbrıs "millî dava" olmanın çakarları, emperyalist çıkarları aslı sahibine teslim ediyor. Bir kez daha Kıbrıs'ın siyasi geleceği emperyalist metropollerde biçimlendirilmeye çalışılıyor.

KIBRIS TARİHİ Dİ MÜDAHALELER TARİHİDİR

Osmanlı'dan başlayarak bugüne kadar Kıbrıs hep dış müdahalelerin egemen olduğu bir tarih yaşadı. Ekonomik, sosyal, politik gelişimi de müdahalelere göre biçimlendirildi, iç dinamikleri çarpıldı.

Üç yüzyıllık Osmanlı hakimiyetinden sonra, 1870'lerde İngiltere tarafından sö-

mürgeştirildi. Ortadoğu petroleri, Süveyş Kanalı ve Akdeniz egemenliğinde stratejik bir üs olurken, aynı zamanda hammade ve pazar alanı haline getirildi. Ekonomik-politik yapısı İngiliz kapitalizminin ihtiyacına göre biçimlendirildi. Ada'daki İngiliz egemenliği ise, klasik sömürge taktığı olan, bol-yönet taktığı ile sürdürülmeye çalışıldı. Özellikle Yunan ulusal devriminin Ada'ya yansımaları ve ENOSİS adıyla bilinen Yunanistan'la birleşme yanlısı Rum milliyetçiliğinin gelişmesiyle birlikte, bu taktik daha boyutlu uygulanır oldu. İngilizler Ada'daki egemenliklerini tehlikeye düşmesi üzerine, iki toplum arasında da ulusal farklılıkları derinleştirip, kıskırtmak ve birbirine kurdır-

mak için her yola başvurular. Ne var ki, II. paylaşımlı savaşı sonrası değişen güç ilişkileri sonucu, İngiliz egemenliği verini ABD egemenliğine bıraktı. Devrimlere karşı yürütülen iş savaşı da artık tasmayamaz hale gelen İngilizler'in ABD'ye tek ettiği Yunanistan'la birlikte, Kıbrıs da Amerikan politikasının etki alanına girdi. 1947'de Truman, Kongre'den ABD'nin "Yunanistan'daki vazgeçemeli çıkarları ve tahrip olmuş Yunan ekonomisi için, mümkün olan her türlü ekonomik yardım ve başlangıçta 3 milyon dolar Türkiye için ise, aynı dönemde 100 milyon dolar tahsis edilmesini isterken, bu iki ülke ile birlikte Kıbrıs için de yeni-sömürgecilik dönemi başlıyordu.

Bununla beraber İngiltere Ada üzerindeki egemenliğinden hemen vazgeçmek istemedi. ABD, Hitler işbirlikçisi faşist Gıv-as'ı ve başında bulunduğu EOKA örgütünü İngilizlere karşı desteklerken, İngiltere de tampon olarak Türkiye'ye ve Ada'daki Türklere devreke söktü. 1954 Lozan Konferansı'nda İngiltere ve Yunanistan'ın yanında Türkiye'nin Kıbrıs'ta hak iddia eder hale gelmesi, Kıbrıs sorunu emperyalizmden kaynaklanan aslı platformu

yerine etnik bir sorun, Rum ve Türk sorunu gibi aldatıcı bir platforma sürükledi. Ve gerçekten de bu görüntü altında iki halk defalarca birbirine kurdıldı.

1960 Kıbrıs Cumhuriyeti ise, Ada'da ABD'nin istediği tarzda NATO çerçevesinde bir "çözüm"ün ilanıydı. İngilizler'in boyun eğdiği bu çözüm, aynı zamanda Kıbrıs'ın Amerikan politikasıyla belirlenen ve ni-sömürge statüsünün ilanıydı. ABD emperyalizmi bir yanda Türkiye, diğer yanda Yunanistan vasıtasıyla Kıbrıs'ın siyasi kaderine yön verir hale gelirdi. 1960 Cumhuriyeti ile Kıbrıs, NATO çerçevesinde üs ayıncıkları ve garantilerle emperyalizmin stratejik çıkarlarını düşündüğünü bir Ada konumuna gelirken, 1960 Kıbrıs Cumhuriyeti Anayasası da Kıbrıs halklarının bölünmesi sağlayın hukuki bir belge yerine geçiyordu. Ve Ada'nın taksimi vunda gelişmelerle kapı aralıyordu. Bundan sonra, bölünmüş bir Kıbrıs, önceleri İngilizlere döneminde olduğu gibi, Amerikan emperyalizmi için de denetlenebilir, kontrol edilebilir bir egemenlik po-

nitılarak bu çerçeveye indirgenmesi Ada'daki emperyalizm varlığını gizledi. Hatta öyle dramatik bir gelişmeye burdu ki, emperyalizm hem iki halkı sistematik olarak birbirine kurdırdı, hem de bir arabulucu, güvence rolü üstleniyordu.

KIBRIS SORUNU ANCAK İKİ HALK ORTAK İRADESİ İLE ÇÖZÜMLENİLEBİR ÇÖZÜM: BAĞIMSIZ-DEMOKRATİK-BİRLEŞİK KIBRIS

Emperyalizmin çıkarları ve formülleri ile dışardan belirlenmiş bir Kıbrıs statüsü, Kıbrıs'ın çözüm olamayacaktır. Ada'da kalıcı çözüm, bağımsız-demokratik-birleşmiş bir Kıbrıs, ancak iki halk ortak iradeleri ile yaratılabilir. ABD'nin Ortadoğu ve Akdeniz'deki çıkarlarına göre, NATO çerçevesindeki askeri ve üs kolaylığına göre belirlenmiş bir Kıbrıs, yeni çelişkileri, yeni çatışmaları ve bağımlık ilişkilerini kaynağı olacaktır.

Bugün Kıbrıs halklarının emperyalizmi dışlayarak, yani anti-emperyalist mücadele temelinde oluşturdukları platformun dışındaki her çözüm, biçimi ne olursa olsun iki halkın kuruluşuna hizmet etmeyecektir. Ada üzerinde emperyalizmin egemenliği ve işbirlikçi yönetimin varlığı sürdüğü müddetçe, çözüm olarak yalnız başına birleşme veya ayrılmaya yönündeki formülleri savunmak, her iki taraflı gerici çevrelerden birinin aleti olmak anlamına gelecektir. Türk ve Rum yönetici sınıflarının gericiçilikleri, emperyalizme bağımlılıkları açık bir gerçek iken, bu gerici işkilerin üzerinde yükselen bir federasyon sahte ve iki halkın güveninden yoksun bir şekillenme olacaktır.

Bugün ABD ve NATO'nun federasyon formülünü benimsediği biliniyor. Bu federasyon, Ada halkları arasında yaratılan ve halen sürdürülen güvensizliği ortadan kaldırmayacak, bağımlılığı pekiştiren bir ABD statüsüne olacaktır.

İki halkın güvenine dayalı birleşik bir Kıbrıs ancak bağımsızlık ve demokratik temelde bir halk iktidar eylem kazanılabilir. Kıbrıs halkı, emperyalizmin egemenliğini, işbirlikçi yönetimin varlığını söküp atmadıkça, Kıbrıs'ın kaderi dışardan belirlenmeye, ekonomik-sosyal-politik gelişimi yeni-sömürgecilğe göre şekillenmeye devam edecektir.

Özal şimdiki Kıbrıs halkları adına ABD'ye "taviz" vermesi hazırlıyor. Kıbrıs "yüzünü" sırtından atmaya çalışıyor. Yüzüne millî dava adı altında Türk halkının göçmü sövenizm ile boyanmış ovunun, aslında emperyalizmin bölgeci çıkarlarına yönlenirken bir işbirlikçilik senaryosu olduğu açığa çıkıyor. Bush ve Baker Ortadoğu'da halkların siyasi kaderleri üzerine senaryolar kurmakla meşgulken, bizim gibi işbirlikçi ülke yönetimleri de kan ve bencil çıkarlar üzerine kurulu bu diplomatik trafiğe mihandarlık yapıyorlar.

Kıbrıs artık dolayısıyla olarak Pentagon'un masasına yatırılıyor. Siyasi kaderi bundan böyle emperyalizme karşı koyma gücüne belirlenecek. *

litakası durumuna geliyordu. Nitekim ABD yanlısı faşist Yunan cuntasıyla Nelson Makarios'a karşı faşist EOKA'yı Çikos Sampson'un 15 Temmuz darbesi CIA ile işbirlikçiliğiyle Kıbrıs'ta denetimi kaybetmekten korkan ABD politikasının bir ürünüydü. Ve diğer yanıyla da 1974 Türkiye müdahalesinin şartlarını yaratarak, Ada'nın coğrafi bölünmesini pekiştirmişti.

KIBRIS TOPLUMLARARASI BİR SORUN" DEĞİL, EMPERYALİZMİN YARATTIĞI VE EMPERYALİZME KARŞI MÜCADELEYLE ÇÖZÜLEBİLECEK BİR SORUNDUR Emperyalizm yıllarca uyguladığı politikalarla iki düşman kampa bölerek Kıbrıs'ı emperyalist müdahalelere açık hale getirirken, Kıbrıs sorunu da çarpıtarak iki halk arasında da ortak kaderlerini aynı etmelerini, dayanışma ve birlikte yaşamalarını önleyen bir duvar işlevi gördü. Sorunun çar-

Bir 1 Mayıs'dahayaklaşıyor. Yıllardır 1 Mayıs'ı "yasak gün" ilan eden oligarşi, bugün bir açmazda karşı karşıya bulunuyor. 1 Mayıs'ın emeğin bayramı olarak yasallaşmasını isteyen işçi ve emekçilerin mücadelesi önemli bir aşama kaydetmiş durumdadır. Tüm baskı ve yasaklamalara rağmen 1 Mayıs'ın her yıl kutlanması ve adeta bir başkaldırı günü haline dönüşmesi engellenemez hale geldi.

Geçen 1 Mayıs'ta bu yana devrimci-ler, işçiler ve emekçi sınıflar sınıf mücade-

rümek gibi kendini açındıracak dirençlerden bugün kafasını kaldırmaz, onurla ve yüzünün akyıla on binler halinde yürüyüşlere çıkıyor, barikatları zorluyor.

Dün 1989 bahar eylemlerinde kaldırımlardan yürüyerek caddelere yeni yeni çıkan, yasalığın sınırlarını zorlayan işçiler bugün, tarihlerinde ilk kez olarak taleplerini genel grevle dile getirme noktasına geldiler. Şimdi fabrika işallerine yöneltiyorlar. İşçi sınıfının mücadelesine bugün fabrika işgalleri damgasını vuruyor. Dün yasaların barikatının önünde grev yap-

Oligarşinin 77 1 Mayıs'ında giriştiği katliama rağmen 78'de 1 Mayıs Alanı'nda yine devrimcilerin önderliğinde yüz binlerce emekçi vardı.

leşine ileri adımlar attılar. Kısa süreyle sıranı yükümlü bir mücadele deneyimi ile donandırdılar. Bir yıl içinde emekçi sınıflar 12 Eylül'den bu yana kitlesel eylemliliğin en geniş boyuta ulaştığı bir süreç yaşadılar. Toplumun düzenle çelişkisi olan bütün kesimleri, hak arama mücadelesi içerisinde önemli silinimler gösterdi. Toplumsal çelişkilerin yüzüde görüneninden daha keskin olduğu, içinde büyük çapta devrimci-demokratik dinamikler taşıdığı, sorunun devrimci politikaya, cesaretle ve atılacak bir adımla sorunu olduğu ve bu başarıldığı ölçüde kesimlerin tepkisinin hareketi geçirdiği doğru çıktı. Bugüne kadar önemli bir mücadele geleneği olmayan, demokratik muhalefetin kıyasında köşesinde kalmış kesimler bile toplumsal çatışmada kendilerine yer buldular.

Bugünkü sınıf kesintisi uğramadı, yükselerek devam ediyor. Daha henüz emekçi sınıfı hareketi dizginlerinden boşalarak bütün güçleriyle sınıf mücadelesinin alanlarını doldurmadı. Bir yılın sınıf mücadelesinde, birbirini imelendiren çeşitli toplum kesimlerinin çıkışları daha büyük toplumsal çelişmelere gebe bulunuyor. Direnişler, eylemlerle ilişileştikçe, daha da çok kitleselleşmenin sancılarını taşıyor. Hepsinde önemli, süreç örtüklü kitlesel hareketi yönünde geliyor.

1 Mayıs, sınıf mücadelesinde önemli çıkışları yaşadığı bir süreçten geçip devrimci radikalizm ve örgütlü kitlesel hareketinde ileri adımları atılması eşliğine geldiği bir aşamaya denk düşüyor. Bütün emekçi kesimlerde, kaynamalar devam ederken, on binlerce işçi grevde, yüz binlerce işçi grev hazırlıyor, savaş süresince san Türk-İs'in metal ve tekstil işçilerinin satışı ile ve grev etmeleriyle durdurulduğu sanılan işçi sınıfının tepkileri, daha sert ve yaygın kitlesel çatışmalara geliyor. İşçi sınıfı, saç-bıyık kesmekten, çıplak ayakla yü-

mazken, işçiler bugün fabrika işgallerini meşrulaştırıyor, kendi mücadelesinin yasalığını dayatıyor. İşçi ve emekçi sınıflar, mücadele deneyimleri üzerine 3 Ocak genel direnşini ve Zonguldak yürüyüşünü yaratıyor. Halkın çeşitli kesimlerinde ortaya çıkan tepkiler, devrimcilerin de mücadelesiyle bir kanala aktıldı. Halkın birleşik eylemliliğinin yaratılmasında önemli mesafeler alındı. Dünün "kapkulları" Temmuz eylemleriyle kabuklarını kırdılar. Saffanında sendikalaşma bilinci uyanmakla kalmadı, toplumsal muhalefeti gözardı edilemeyecek bir parçası haline geldiler. Gençlik 14 Nisan direnşinden, 28 Nisan işgalinden ve birçok direnşten geçerek 6 Kasım Genel Boykot'u yarattı. Şimdi polis terörüne, YÖK'ün faşist baskılarına karşı süresiz genel boykot örgütlenmelerini adınımları at-

Yıllardır 1 Mayıs'ı yasak gün ilan eden oligarşi, bugün bir açmazla karşı karşıya bulunuyor. 1 Mayıs'ı emeğin bayramı olarak yasallaşmasını isteyen işçi ve emekçilerin mücadelesi önemli bir aşama kaydetmiş durumda. Tüm baskı ve yasaklara rağmen, 1 Mayıs'ın her yıl kutlanması ve adeta bir başkaldırı günü haline dönüşmesi engellenemez hale geldi. Bu konuda önemli bir bilince ulaştığı da inkar edilemez. İşçi ve emekçiler artık 1 Mayıs'ı kendi bayramları olarak sahip çıkıyorlar

yor. Cizre ve Nusaybin'de kitlesel gücünü sökağa döken halkın özgürlük istemlerini işgali, sürgün ve terörlere, kanun hükümleri karamamelerle engellemeye di. Buna en iyi cevap mücadelenin gelişimiylenir.

'91 1 Mayıs'ına işte arkamızda bu kazanımlar, bu dinamiklerle giriyoruz. Daha güçlü, kitlesel eylemlilikle ve radikalizmde daha birikimli, kararlı ve inancılı gidiyoruz. Pasifiteasyon kitlelerin nabızında kırıldı. Daha büyük mücadeleler yaratmak için, daha geniş kitleleri alanlara taşı-

mak için yolumuz açık. Geride bıraktığımız süreci ve ilerideki süreçte taşıdığı dinamikleri olduğu gibi görebilsek, tereddüde gerek yoktur. Oligarşinin sözcüklerini ısrarla "köklerini kazıdık, yok ettik" dedikleri bir süreç devrimci, mücadeleleriyle silipti. Devrimcilerin açtığı yoldan, bir daha başını kaldırmaz denilen halk da hak arama eylemleriyle yürüdü. Bugün sınıf mücadelesinin arenasında oligarşinin anayasası, yasaları aşan devrimcilerin-yurtseverlerin, işçi ve emekçi sınıfların mücadelesi var. Devrimcilerin 12 Eylül'den halkın nezdinde azalın güveni, devrimci eylemleriyle yeniden daha güçlü yaratmak için atıkları hızı adımlar

Bugün devrimci, birkaç yıldan daha güçlü dinamiklere sahip düşen yeni bir kitlesel patlamanın önünü açmaya zorluyor. Çekilen, sancılan nedeni budur. Bu 1 Mayıs'ı devrimci mücadelelerin yaratdığı gücü alanlara taşıma günü nü olarak bakmak gerekiyor.

1 MAYIS'IN MEŞRULAŞMASI DEVİMCİLERİN İSRARLI VE KARARLI TUTUMLARININ ESERİ OLAKTIR

Ülkemizde on binlerce emekçinin, ezilen ve sömürülen alanlarda sosyalizm bayraklarını taşıdığı, devrim isteklerini haykardığı, görkemli 1 Mayıslar yaşandı. Her 1 Mayıs bu görkemli oligarşiyi korkulu anılatı yastı. Sınıf mücadelesi

ni ve alanlarda kutlanmaya başlanmasıyla terör, baskı, gözdağı, provokasyon silahları 1 Mayıs'ın üzerine çevirdi. Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitlelerinin, dünya işçi sınıfının yüzümlük mücadelesine geleneğiyle alanlara çıkarak bağ kurması hep sakıncalı görüldü, engellenmeye çalışıldı. 1977 1 Mayıs'ında yaratıldığı provokasyonla 36 emekçinin canına girdi. Sokağa çıkma yasakları ilan ederek, militarist güçleriyle alanları işgal ederek saldırdı tehditleri, yalan ve demagogiye başvurarak 1 Mayıs'ların alanlarda kutlanmasını engellemeyi görev saydı. Korkusu öylesine güçlüydü ki, 12 Eylül açığı faşizmi 1 Mayıs'ın takviminde Bahar Bayramı olarak kalmasına bile tahammül edemedi. Oligarşinin, 1 Mayıs'ın mücadele yönüyle en çikmasına ve emekçi halkın alanları doldurarak gücünü göstermesine karşı en son başvuracağı yol, o gücü yok saymaktan başka bir şey olamazdı.

1 Mayıs'a "Bahar Bayramı" dendi, olmadı. Takvimlerden çıkarıldı, işçi bayramının 24 Temmuz olduğu ilan edildi, işçi ve emekçiler bölünmek istendi, olmadı. Kan döktüldü, terör estirildi, olmadı.

Devrimci, yurtseverler '88 1 Mayıs'ında alanlara çıkmak için başlatıldıkları mücadeleyi seferberliği ile oligarşinin hevesini kırdılar. Takvimden silinen 1 Mayıs, sınıf mücadelesi içerisinde devrimcilerin artan gücü ve ısrarlı sahip çıkışları sonucu, kendini tekrardan dayattı. Bugünü

inde oligarşiyi halk güçleri arasında çatışmanın odaklaştığı bir gün olarak 1 Mayıs'ı hep aynı bir yere sahip oldu.

1 Mayıs'a sahip çıkmanın bilincinin gelişiminde, bugünü işçi ve emekçi sınıfların mücadelesinde bir yükseliş, bir atılım günü haline getirmeye kuşkusuz devrimcilerin sürdürdüğü mücadelenin önemli büyüktür. Bu mücadele sayesinde reformist gelenek etkisiz kılındı, 1 Mayıs, her yıl, oligarşi için korkulu bir gün haline dönüşmüştür.

Oligarşi, 1976'dan itibaren Taksim Ala-

MAYIS KATİLLERİ MALİDİR

Arif SOYLU

takvim yapraklarından silmek mümkün olmadığınca göre, oligarşi için kabul etmekten başka çare kalmamıştır.

'89 1 Mayıs'ında sendikaların reformist ve uzlaşmacı barikatlarını da yıkarak, 1 Mayıs Alanı'na akan devrimciler, şehit vererek oligarşinin kuşatmasını yarıdılar. Beyinlerden silmek istenen 1 Mayıs, mücadele yanıyla bilincilere böyle taşındı. Reformizmin inaniyet bu enerji ve cabalarla yenildi. 1 Mayıs'ı yok saymaya gücü yetmeyen oligarşi, işçi sınıfı içindeki işbirlikçisi Türk-İş aracılığıyla onu salonlara hapsetmek gerçek iktidarıyla kitlelere mal olmasının önüne geçmeye çalıştı. Türk-İş yıllarca "İşçi Bayramı" olarak kutladığı 24 Temmuz'u bir kenara bırakarak 1 Mayıs'ı keşfetti. (1) 1990 1 Mayıs'ında baskı-terör ve göçme politikasına bir de Türk-İş aracılığıyla barikat kurmaya çalıştı. Oligarşinin sözcüleri "1 Mayıs kullanacaksa, Türk-İş'in istediği gibi kullansın" diyorlardı. Yoksa 1 Mayıs Alanı'na ve alanlara çıkacak olanlara karşı polis gücü kullanacakları tehdidini savunuyorlardı, saldırı hazırlıkları yapıyorlardı. Alan çevresinde her sokağa yüz polis düşecek, "polis siyah kullanacak". Taksim Alanı köpeklerle beklenecekti, panzerlerle sarılacaktı. Yine de bu hazırlıklar, devrimcilerin kitleleri alanlara taşınmasında engel olmadı. Binlerce insanın ön saflarında devrimciler alanları zorladılar. Oligarşi 4000 kişiyi gözaltına alarak, alanı çıkarmasını engelleyemeyi ancak başarabiliyordu. (2)

Devrimciler mücadeleleri ile biriktirdikleri güç ve tecrübeleriyle, her şeyden öte cesaretti politikalarıyla- oligarşinin önce barikat ve göçme/şarına rağmen, kitleleri alanlara çıkarmaya başlamışlardı. O gün, binlerce işçi, memur, gecekondulu, öğrenci, kadın, erkek, devrimcilerin çağrısıyla fabrikalardan, devlet dairelerinden, gecekondulardan, üniversitelerden çıkarak Taksim Alanı'na yürüdü. Başarı buradaydı. Başarı, cesaret, kararlılık, coşku ve heyecanla emekçi halkın 1 Mayıs'a sahip lenerek, alanlara çıkarmasıydı. Halkı bir davanın sonuna kadar meşgulatılması ve giderek burjuvaziyi kabul ettirme noktasına getirilmesiydi. Emekçilerin 1 Mayıs'a kendi bayramları olarak sahip çıkma bilinci gelişti.

Devrimcilerin önderliğinde her yıl kitleler Taksim'e yürüyor. Barikatları zorlayarak 1 Mayıs Alanı'na girme yarışıyor. Ve her yıl 1 Mayıs Alanı askeri birlikler ve polis tarafından işgal ediliyor. Ardeta bir savaşın kaderini belirleyecek bir mevzii elinde tutmak isteyenlerin tutumunda değişiyor. 1 Mayıs Alanı'nın işçi sınıfına ve emekçi halka teslim etmek için kan döküyorlar. Ama nereye kadar? Ne kadar direnir dirensin, oligarşi bu savaşçı artk kaybetmiş durumdadır. Çünkü 1 Mayıs toplumu geniş kesimlerinin nezdinde emeğin bayramı olarak meşruiyet kazanmıştır.

1 Mayıs'tan sonra İhron'sünden Demirefine kadar "sağlı-sollu" burjuva muhale-

Sınıf bilinci bir işçi, hatta az çok sınıf güdülerıyla hareket eden her işçi, her emekçi, 1 Mayıs'a sahip çıkması gerektiğini biliyor, hissediyor. Her şey devrimcilerin, emekçilerin kararlılığına bağlıdır. Reformist uzlaşmacı yolu seçmek yerine devrimci bir tutum içinde hareket edilirse, şimdi olmazsa bile yakın gelecekte 1 Mayıs yasağı tarihi karışacak Türkiye oligarşisi, 1 Mayıs'ların yasal olarak kutlanmasının işçi ve emekçilerin hakkı olduğunu kabul edecektir.

fete "1 Mayıs kutlanmalıdır" dedirten, devrimcilerin yıllardır 1 Mayıs'ı Taksim Alanı'nda ve alanlarda kutlamak için verdikleri mücadeleler, 12 Eylül sürecinin yakıldığı ve, koyduğu yasakların delinmesi anlamına gelecek şekilde devrimcilerin 1 Mayıs'ta emekçi halkı ile alanlara taşınarak işçi artkılarını adamlara şimdi de 1 Mayıs'ı yasallaştırma adımı eklenmelidir. Bu 1 Mayıs'ta hedef, mücadele tarihimize yerleştirdiğimiz, coplara, silahlara karşı göçtültiler, şehit ve yaralıları herkeş ettiğimiz mevzileri unuttuğumuz, bu mevzileri

daha ileri kazanımlarla taçlandırmak için ileri atılmak olmalıdır. Türkiye'de statükoların oligarşinin krizi, devrimcilerin ve kitlelerin mücadelesiyle çok çabuk parçalanıyor. 1 Mayıs işçi oligarşinin yerleşmeye çalışıp da bir türlü kuramayacağı statükoları de tümüyle parçalamaktır.

BU 1 MAYISTA DA DEVRİMÇİLER OLIGARŞİNİN VE REFORMİZMİN BARİKATLARINI AŞACAK VE HALK ALANLARINA ÇIKACAKTIR

Bu 1 Mayıs'ta da oligarşi önlemeye

'89 1 Mayıs'ı siyasi iktidarın baskısına kitlesel bir karşı kovuş. Devrimci Sol Güçlerin şehidi pahasına radikal bir meydan okuyuş oldu.

gücünün yetmediği 1 Mayıs'ı Türk-İş'i ileri sürerek alanlardan salonlara çekmeye uğraşıyor. İçini boğaltmaya, mücadele günü olmadık, emekçileri uluslararası dayanışmadan uzak tutmaya bir kez daha girişiyor. Türk-İş geçen yıldan çıkarttığı derslerle, her yerde 1 Mayıs'ı salonlara hapsetmeyi önüne hedef olarak koyuyor. Bu kez işçi özü değmişinden daha geniş "kullanmasını" istemesi ile, devrimcilerin 1 Mayıs'ta kitlelere alanları zorlamalarının, geçen 1 Mayıs'tan bu yana sınıf mücadelesindeki kazanımlarının doğrunda sonuçlandır. Türk-İş nası ki işçi ve emekçi sınıfların genel grev taleplerini uzun süre çekmecelerde kilitli tutamıyorsa, bugün de 1 Mayıs için aynı şey yapıyor. 3 Ocak'ta, Zonguldak'ta olduğu gibi burjuvazinin, bu 1 Mayıs öncesi bayıra-

rünüp aynı tavrı içinde olacaktırdı. Onlar 1 Mayıs'ın yasallaştırmasını ancak kendi muhalefetleri ve kitlelerin demokratik isteklerini yedeklemek için kullanabildikleri ölçüde istiyorlar. Demokratiklik görünümü altında düzeni rahatsız etmeyecek 1 Mayıs'ların peşindedirler.

Gelinen aşamada 1 Mayıs yasağı ilkel bir yasak haline dönmüştür. "Liberalleşme" adından atan ve Türkiye'nin görüntüsünü "demokratikleştirme"ye soyunan Özal İktidar, bu yasağı daha ne kadar sürdürebilecektir? İşçi ve emekçilerin mü-

cadeleleri karşısında daha ne kadar direnebilecektir? Avrupa ile bütünleşme sürecini hızlandırmak için her yola başvuran oligarşinin 1 Mayıs'ı hala yasaklamasının Avrupa kapitalistleri nezdinde anlayış bir yanı yoktur. Son iki yıldır Türkiye 1 Mayıs günü kan dökülen az sayıda ülkenin başında yer alarak tüm dünyaya teşhir oldu. Burjuva partileri bile İktidarın politikasını "kadıncı" ilan ediyor.

İktidarın yasağı kaldırma yönünde adım atması bir olasılık olarak gündeme gelebilir, 1 Mayıs yasağı "demokratikleştirme" adamlarının bir olarak kaldırılabilir. Sonuçta bu mücadelenin kazanımı olacak ve bir hak olarak kazanılacaktır. Türkiye'de artık emekçi kitlelerin yasa yapma dönemi başlamıştır. 1 Mayıs'ı yasallaştırmaları da çok uzak değildir.

İşçilerin ve emekçilerin bilincinden bugünü silmek mümkün değildir. Sınıf bilinci her işçi, hatta az çok sınıf güdülerıyla hareket eden işçi, her emekçi bugüne sahip çıkması gerektiğini biliyor, hissediyor. Baskı ve yasalama 1 Mayıs'ı engelliyebileceklerini düşünenler ne büyük bir yanlışlığı içinde olduklarını anlamış olmalıdır. Hiçbir yasak ve onu kurumsallaştırma hiçbir yasa kitlelerin bilincinde bilitirleşen ve meşruiyet kazanırlar bir gereği yok sayamaz, onu bizzatlerden kazıyıp çıkarmaz. 1 Mayıs nezdinde sosyal pratik bu yönü göstermiştir. Kitlelerin eninde sonunda 1 Mayıs'ı işçi bayramı yapan yasağı

sini silmeyecektir. Aslında bu yasa büyük ölçüde kaldırılmıştır da, mücadele onu oligarşiyi kabul ettirmek için sürüyor. Boşuna kan akması, şehitler boşuna verilmemesi. Oligarşinin direniş süreci kasıtlı olarak ya da uzatılabilir, hepsi o kadar...

Bundan önceki 1 Mayıs'larda tank alındığı gibi, devrimciler öncelikle refor-

Devrimciler 1 Mayıs'ta Halkla Birlikte Anlarda Oldular

mist barikatları aşarak alanlara yönelmek zorunda kalmışlardı. Sendikacıların uzağ-macının nasıl ihanete döndüğünü görmüşlerdi. "Üretimden gelen güç" de-yip, aslında hiçbir şey yapmayarak "fabri-kalara" alanlar karşı karşıya getirilene tanık olmuşlardı.

Sınıf mücadelesinde kitle edebiyatı yapmaktaki bıkıp usanmayan ama kitlele-ri harekete geçirecek gücü olmayanları bu tavırları, Türk-İş'in fabrikalarda bildir-i okuma tavınından daha ileri bir tavra dö-nüşme, sonuçta alanlara çıkışı engelle-meye hizmet etti.

Burjuvaziye çatışmanın odaklandığı Taksim Alanı'nda 1 Mayıs'ı kutlama kararı-lığı yerine, birkaç yerde yapıldıkları gösteri-leri büyük başan olarak görmeye me-kanlar da oldu. Ama sonuçta bütün bun-1 Mayıs'ın burjuvaziye kabul ettirile-sinin zorlanmasında temel çatışma alanı olan Taksim Alanı'na yönelen kötleseli-ğini önünü kesen tavırlardı.

Artık sol, özümlüdeki 1 Mayıs'ta Türk İş'in ve burjuva muhalefeti'nin 1 Mayıs'ın alanlarda kutlanmasının önüne çek-meye çalıştıkları barikatlara destek olma-maklı.

Son birkaç yıllık emekçi sınıf hareketi, kitlelerin giderek daha geniş boyutlu ve daha cesareti çıkışlara açık olduğunu canlı bir şekilde gösteriyor. Bunda, var olan derin sınıf çelişkileri yanında, esas olarak kitlelerin radikal ve cesareti eylem biçimlerini rehber almasının rolü vardır. Yaşanan süreç "kitle hareketinin ve dev-rimci gelişmelerin önü açık" diyenleri hak-lı çıkarıyor. Ne var ki bu, sürecin önünü açacak devrimci politikaları gerektiriyor. Devrimci politikaların cesareti uygulan-dığı her noktada, halk hareketinin önü ufaklı sınırlamalara yaprak geliştiği ortaya çı-kıyor. Emekçi sınıfların güvensizliği kendi güvensizliklerine perde sonarları her za-man oldu, bunda yanarda da olacaktı. Ama süreci önleri belirtiyorlardı. İktidari-ğini, terör kabusunun, sendika kollektifleri-nin işgal eden kadroların peşinden sürük-lenmenin bugüne kadarki kazanımları en ufak bir katkısı olmadı. Mücadele yine bunları aşarak gelişecek ve bu 1 Mayıs'ta da alanlara çıkacaktır.

1 Mayıs her yıl dünyanın dört bir ya-rında, sömürü ve baskı cenderesinde iş-cilerin, ezilen halkların, farklı dillerle, ırklar ve renklerle, farklı koşullarda ya-şıyor olmalarına bakmadan her bütün haline geldikleri ortak düşmanları burjuvaziye ve onun köktel sistemine karşı birlikte karşı çıktıkları bir gün olarak kutlanıyor.

Türkiye'de 1 Mayıs Taksim Meydanı'nda simgelenmiştir. Bu meydan 1 Mayıs mücadelesinin en önemli cephesi haline gelmiştir. O gün 1 Mayıs Taksim'le sını-rlı değildi. O gün ülkenin her yanını de-ğil, direniş, gösteri ve eylemlere sahne oluyordu. İşçi ve emekçiler kendi belifedil-leri koşullarda seslerini yükseltiyorlar. 1 Mayıs direnişleri, eylemleri yayılıyor, de-ğişik biçimler alıyor.

1 Mayıs mücadelesi her şeye rağmen süreci, 1991 yılında da 1 Mayıs her ge-ye rağmen kutlanacaktır. Birlerce insan alanlarda buluşmak için yola çıkacak, fabrikalarda üretilen durduracak, iş braka-cak, okullarda boykotları yapacak, ken-penler incecekt. Belki yine kan akacak, şehitler verilecek ama ne pahasına olu-rsa olsun 1 Mayıs kavgası devam edecek-tir. *

Devrimci Sol Güçler 1 Mayıs'ta, devrimci gelenekleri kitleleri alan-lara taşıyarak sürdürdüler.

Her 1 Mayıs'ta, 1976'da yaratı-lan, 1977'de şehitler yerlerek sahiplenil-en 1 Mayıs Alanı'na çıkmaya perspektifiye hareket ettir. Devrimci geleneklere bağ-lılık, kararlı, ısrarı ve ıllık tutum, 1 Ma-yıs'ın birlik, dayanışma ve mücadele bilinci olarak halkın bilincine taşınmasında et-kili olmakla kalmadı, 1 Mayıs'ı oligarşiye kabul ettirme, mesrulaştırma, yasallaştır-manın yolunu açtı.

Devrimci Sol Güçler, 1988 1 Mayıs ö-nesi işçi ve emekçi sınıfları alanlara, Tak-sim Alanı'na çağırıldı. "Bu nedenle işçi

hesaba katarak 1 Mayıs'ı 1 Mayıs Alanı'n-da kutlamak anlayışıyla hareket edilmeli." (Yeni Çözüm, Özel Sayı 6, syf6) diyorlardı.

Güçleriyle Taksim Alanı'nın zorlanma-sına öncülük edenler Devrimci Sol Güç-le-rdi. 1989'da "Bugün mücadele günü-dür. Bugün 1 Mayıs'ı kutlamak için alan-lara yürüyün. Biz işçiler, köylüler, memur-lar, sanatçılar, aydınlar, esnaf ve zanaat-carlar, gençlik yani biz halk olarak onlar-dan güçlüyüz. Onlardan çoğuz. Biz iste-dik mi, direndik mi ne tankları, ne toplan-önümüzde durabilir. Biz ıktiden istiyoruz. Biz geleceği istiyoruz. Bugün 1 Mayıs, bugün bizim günümüz! Gücümüzü gös-terme günümüz. Bugün meydanlara çıka-

Her 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'nda ola-lım. 1 Mayıs Alanı'nın ismini kanımızda yazdığımız gösterim. 1 Mayıs Alanı'nın her 1 Mayıs'ta emek ve sormaya arasın-daki mücadelenin simgesi olduğunu bi-lindiğinden hareketle edelim. Her 1 Mayıs'ta o alandan kaçanlar, sınıf mücadelesinin kaçkını, sayemeyinin usakları ve ihanet-çiler olarak mahkum edelim.

1 Mayıs şehidiniz Mehmet'in Türkiye halklarının şehidi olduğunu hep birlikte hay-karalım. Onu yüreğimizde, bilincimizde ve mücadelelerimizde yaşatmalı. Mehmet'in yol-daşın Devrimci Sol Güçler bunun bilincin-de hareket edecek, onun kahramana mü-cadelesinden her zaman onur duyacaklar-dır." (Yeni Çözüm, Özel Sayı 89, syf. 7)

1990'a gelindiğinde ise Devrimci Sol Güçler "Tavrimiz açık ve somuttur. 1 Ma-yıs'ta ülke genelinde üretim durdurulma-lı, alanlara çıkılmalı, İstanbul'da da 1 Ma-yıs Alanı'nda olunmalıdır.

(-) 1 Mayıs'ın devrimci geleneklere sahip çıkma yerine oligarşinin icazetine sığınan-lara, 1 Mayıs'ı salonlara sığdırmaya, özü-nü boşaltmaya çalışanlara gereken tavr alınmalıdır. 1 Mayıs lafta değil, bulundun her yerde, yaşamın tüm alanlarında ge-rektiği gibi kutlanmalı ve anılmalıdır.

1 Mayıs Alanı bizleri bekliyor. Birlerce Mehmet'le aynı cesareti, kararlılık ve cüretle alanlara çıkalm." (Çözüm, sayfa 6) dediler.

Aynı konuşur ve kararlılıkla pankartları belilerine sararak, sapanları "Yaşamın 1 Mayıs" yazan dövizleriyle alana gittiler. Oligarşi korkak ve acıktı. 1 Mayıs'ı kutla-mak için alanlara çıkırlar her türlü saldı-rıyı yöneltiyordu. Taksim Alanı'nı ancak 4000 kararı insanı tutuklayarak konuyor-du(lı). Her şeye rağmen kazanımlar dev-rimciler ve emekçi halk oluyordu. Bu ka-rarlılık ve her şeyi göze alarak alanlara çıkmadaki ısrarı tutum, burjuvazi "1 Ma-yıs yasaldır" dedirime notkasının eşliğine getiriyordu.

Devrimci Sol Güçler "Her 1 Mayıs'ta Alanlardayız" şiarının sahibi olmayı 1990 1 Mayıs'ında da sürdürdüler.

sınıf ve emekçi halkı mücadeleye kata-rak her koşul altında, her türlü özeni gö-ze alınarak 1 Mayıs'ın devrim mücade-le-sinin yükselişindeki, egemen sınıflara karşı işçi ve emekçi sınıfların gücünün ve ka-rarlılığının gösterildiği günleri dönüştür-mek M-L'lerin, devrimcilerin, yurtseverle-rin öne çıkış güverlelerindenidir.

Bugün sınıf mücadelesinin düzeyini, dev-rimci ve ilerici güçlerin subjektif durumunu

lımı" (Yeni Çözüm, Özel Sayı Mayıs 89) diyorlardı.

Birlercesi alana çıktı. Her alanda yarat-tıkları direnme anlayışlarını Taksim Ala-nı'na da taşıdılar. M. Akif Dalci bu genele-ği sürdürdükten şehit düştü. Devrimci Sol Güçler, kanlarıyla suladıkları Taksim Alanı'n-da 1 Mayıs'ı kutlama kararlılığını gösteri-cesine şöyle diyorlardı: "O halde hep be-raber 1 Mayıs ruhıyla mücadele edelim.

1 MAYIS ŞEHİTLERİMİZİ ANIYORUZ

ONLAR işçi sınıfının 1 Mayıs 'birlik, dayanışma ve mücade-le gününü' kutlamak için, ellerinde "Bağımsızlık, demok-rasi, sosyalizm" bayraklarıyla alanlara çıkmışlardı...

ONLAR "empyrializme, faşizme, sömürüye ve baskı-ya" karşıydılar...

ONLAR, kimsenin kimsenin ekmeğinde, aşında gözünün ol-madığı, kimsenin kimseni ezip sömürmediği daha güzel bir dün-ya istiyorlardı...

ONLAR, kardeşçe yaşamak istiyorlardı...

ONLAR, 1 Mayıs'a sahip çıkırlar, 1 Mayıs'ta alanlarda olan-lar, 1 Mayıs'ı mücadeleyi yükseltenlerdi... Oligarşiye karşı "suç" işlemişlerdi...

Oligarşinin huzurunu, rahatını bozmuşlardı...

Onları, ONLAR, bir daha 1 Mayıslar böyle kutlanmasın, alanlara çıkılmasın, rahatsız bozulmasın, sömürüsüne zarar gel-mesin, diye katlettiler... Ancak ONLAR bitmedi... ONLAR'ın mü-ca-delesini, kavgasını sahipleniler mücadeleye devam etti... 1 Mayıs'ları sahiplendiler...

Şehitler kanı bedeli yaratılan 1 Mayıs'ları alanlarda kutlama gelenek ve mücadelesi sürdürüldü. ONLARIN ANISI mücade-le alanlara çıkma kararlılığıyla yaşatıldı, yaşatılıyor, yaşatılma-cak...

1 MAYIS MÜCADELESİNDE YAŞAMINI YİTİREN ŞEHİTLERİMİZİ SAY GİVLA ANIYORUZ

Öztürk ACARI

Salih KUL

M. Akif DALCI

Ve 1971 1 Mayıs'ında Yitirdiğimiz işçi sınıfımız ve emekçi halkımızın 34 evladı...

röportaj

1 Mayıs yaklaşıyor. 1 Mayıs'ın yasallaştırılması artık gündemde olan bir sorun. Bu konuyla ilgili olarak sendikacılar, yazar Rifat İlgaz'la ve HEP Milletvekilleri İbrahim AKSOY ve Mahmut ALINAK'la yaptığımız röportajları yayınlıyoruz.

Hıdır BAL

(Belediye-İş Beyoğlu Şube Başkanı)

Bilindiği gibi 1 Mayıs özellikle 1977'den sonra egemen sınıflar tarafından "korku ve terör günü" olarak gösterilmiş. 12 Eylül, öncelikle 1989'dan sonra ise insanları kafasına ve yücüne "Taksim korkusu" salındı.

Amma '90 1 Mayıs'ın özellikle Belediye-İş şubeleri ve belediye işçilerinin doğru hedef ve kararlara ile katalardaki bu "Taksim korkusunu" aştı.

'90 1 Mayıs'ında aştan korkular '91 1 Mayıs'ında daha görkemli ve coşkulu kutlanacak, birlik mücadele ve dayanışma günü olacaktır.

Taksim'in bir önemi 77 ve '89 1 Mayıs'ta sınır. kardaşlarımızın şehit olmasından geliyor ve biz sınıf sendikacılar, duyarlı, devrimci, demokrat, yurtsever tüm insanlarımız geçmiş değerlerine ve şehitlerine sahip çıkma sorumluluğu taşıyoruz.

Bizim gün 1 Mayıs'ın bir bayram, bir şehit günü olmaktan ziyade, sınıflar mücadelesinde yeni, alan ve önemi, onu bugün kutlama ve talepleri öndemir. Bu nedenle '91 1 Mayıs'ın '90 1 Mayıs'ından daha ilerde bir sürece gebe olduğunu tespit etmek gerekir.

'91 1 Mayıs'ın 3 Ocak'tan, Zonguldak'tan, fabrika işçilerinin, memur dirençlerini, Kürt halkının özgürlük mücadelesini bir adım daha ileri götürmeyi yaratma zemini olmalıdır.

Şükür KARTAL

(Belediye-İş 1 No. Lu Şube Başkanı)

Hıdır Başkan 1 Mayıs'ın ve ülkemiz

özelinde yerini işçi sınıfı ve emekçi halkımızın durumunu tahlil etti.

Ben aynı düşünceleri paylaşıyorum. Ancak şu yönü de iyi tahlil etmek gerektiğini düşünüyorum. '90 1 Mayıs'ın Taksim Alanı'nda kutlama girişimimiz ve ona uygun kutlama örgütlenmemiz esasen aslında işçilerin baskı ve göçdüğü politikaları ve fillen yaşadıkları, Türk-İş'in 1 Mayıs'ı salonda hapsesteme tavırna rağmen, işçilerin ve Tertif Komitesi'nde görülen alan arkaşadından kararlara saye-sinden herkesi 1 Mayıs'ın meşruyetini kabul ettirdi.

Kendisine "sınıf sendikacıların savunarak-demokrat" misyonu yükleyen genel merkezler '89 1 Mayıs'ında işçileri çektirmelerine rağmen kendilerinin girdiklerinde Abide-i Hürriyet Meydanı, '90 1 Mayıs'ında ise Taksim-İş salonuna gittikleri unutulmaz. Bugün de '91 1 Mayıs'ı kutlamalarında henüz misyonlarına uygun somut bir tavır belirlenmediği gibi bazı yöneticiler işyerlerinde kendi hazırlayacakları bildirilerin okunmasından yana ol-

duklarını beyan etmenin yanı sıra 12 Mart Türk-İş Başkanları Kurulu toplantısında Şevket Yılmaz'ın getirdiği salondaki sendika yöneticileri ile kutlama kararına bir küllü sendika başkanının dışında Başbakanı Kurulu kararın açıklamasına ses çıkmadılar.

'90 1 Mayıs'ın Türk-İş salonuna hapsedilmek istenirken '91 1 Mayıs'ı da yine Türk-İş tarafından birkaç salona hapsedilmek isteniyor.

Türk-İş böyle bir karar işçiler adına değil, siyasi iktidar ve onun kurumları adına almıştı. Şu açıktır ki, Türkiye işçi sınıfımız kendi örgütlerinin kararına uymakta onun hayatta geçmekteydi. Bunun somut örneği 3 Ocak, genel grevinde görülmüştür.

'91 1 Mayıs'ında işçi sınıfımız üretti mi durdurup taleplerini dünya kamuoyuna da duyurmak işçilerin alanına taşacak, 1 Mayıs gününün genel tatil günü kabul etmelerinin mücadelesini verecektir.

İşçi sınıfı ve emekçi halkımızda olan inanç ve güvenim tamdır.

Nursel DEMİRDÖĞÜZ

(KAM-SEN Genel Sekreteri)

1 Mayıs dünya emekçileri birik, dayanışma ve mücadele günü ülkemizde emperyalist iktidar sırasında bile kutlanmaz 1923 yılında yasaklanmıştır.

1977'de yüz binlerce emekçinin katılması karşısında faşist iktidar 1 Mayıs'a saldırı ve 38 emekçi katletti. Sonraki yıllarda da yasak devam etmesine rağmen, 1 Mayıs kutlandı, 1989 yılında M. Akif Dalcı'nın şehit verildi. 1990 yılında siyasi iktidarı asker ve polisler Taksim'i kuşatmasına karşın devrimciler ve emekçiler 1 Mayıs geleneklerini sahip çıkarak alana yürüdü. 1 Mayıs'ı meşurlaştırmada leri adlarını attılar.

Biz kamu emekçileri olarak 1991 1 Mayıs'ında da devrimci geleneklere bağlı kalarak alanlara çıkma tavırımızı sürdürmekte kararlız. Bugünden bu doğrultuda tüm işyerlerinde yoğun bir çalışma yürütüyoruz.

Siyasi iktidardan son günlerde hem dışa hem içe yönelik demokratikcilik oyununu sürdürdükten, bir yandan 141, 142, 163 kaldırılarak, Kürt halkının dil üzerinde yasakların sözde kaldırılmasından bahsederek, Kürt halkı üzerinde baskılar ve gözetimden insanlara yapılan işkenceler 12 Eylül'den farklı olmamaya ve yoğun işkenceler devam ediyor, insanlar şubelerle kayboluyor ve katlediliyor. Grevler yasakları, memur sendikalarının kapısına mühür vuruluyor.

Bunlar yaşanırken, siyasi iktidarı 1 Mayıs'a baskısı diğer yıllardan farklı olmaktadır. Yine tüm gücünü ortaya koyarak engellemeye çalışacaktır.

Biz kamu emekçileri olarak 1991 1 Mayıs'ında işçi sınıfıyla birlikte yasal başvuru yoluyla taksim Alanı alanlara yapaçık. Kamu emekçileri olarak mücadelede yerimizi aldığımız gibi 1 Mayıs günü 1 Mayıs Alanı'nda olacağımızı söylüyoruz. 1 Mayıs şehitlerinin baki bırakılmırsan özünü bugün olarak kutlayacağız diyorum.

Bu günün çağrılarını tüm işyerlerinde yapıyoruz ve 1 Mayıs'ı yasallaştırmak üzere 1 Mayıs'ta alanlarda buluşmak üzere diyoruz.

Rifat İLGAZ

(Yazar)

1 Mayıs'a ilişkin düşüncelerimi kendisi-ne özüğü sunarak üslubuyla aktarı-ken önce madde ocağı anlatan

- Yeter bu ocağ azay aydınları

Alacakaranlık

Bir menzile bin kez

Ulaşıp ulaşarak dönmek...

Yeter ismin orkide

Ne bir avuç arpak

Ne bir tutam ot

sözleriyle, "Okum Katiri Alağöz" adlı şiir ki-tabından bir bölümü okuyordu Rifat İlgaz. Sonra şöyle devam ediyordu:

Biz arada sırada bir araya geliriz, bayram yaparız ama bizimki bahar bayramıdır, emekçi bayramı değildir, ama öyle bir zaman geldi ki artık pek dediler siz toplanın bir araya gelin ama kapalı yerlerde olsun bu iş, açık yerlerde" olmasın, Salonlarda olsun, mesela evlerde toplanın, bahçelerde toplanın, eğlencin evde, eğlenmek hakkınızdır, türküler, horanlar, haleyler hakkınızda ama niye böyle gösteri biçimine sokuyorsunuz işi, başkaldırı biçimine sokuyorsunuz, bu yasak işte dediler, bu sürüp gidiyor ama birçok yasaklar vardır, tabii haline gelmiştir. 1 Mayıs'ta artık yıkılmadık. Bu emekçilerimiz, bütün iyi çalışanlar, yorulanlar, bir gün bir araya gelelimiz. Yorulanlar, bir gün bir araya gelelimiz eğlenebiliriz, kendi güzellik günlerini tadını karmak ama bu arada birleşme çözümlemesi gereken sorunları varsa ona da yer ayrılmaz. Zaten işkenderen de bir amaçla bir araya gelmekleri korkusu oluyor.

(...)Yasaklar, tabular her zaman geçerli değildir. Biz bunları yıllar geçince inceleyeceğiz ve akla yakın değışte tabu da dinlemeyiz, yasak da dinlemeyiz...

Nihat AYÇİÇEK

(Belediye-İş Sendikası)

Zonguldak Şube Başkanı

Böyle bir günde artık alanlarda olu-mak. Genel olarak Türk-İş, SHP ve sosyal demokratlarda bir çekingenlik var. Bir geçişime tavır hep oldu. Merkez ve şubelerimizde baş çabalar var. 1 Mayıs'a sıcak bakış şubeler var. Biz Zonguldak Şubesi olarak merkezde 1 Mayıs'la ilgili konuşur vermişik, gerekçeler alanlarda kutlanmasını on. Onlardan yanıt bekliyoruz. Ama somut bir yanıt yok. Ben Türk-İş'in 1 temsilcisiyim. Ama onun salon tavırna karşım.

Zonguldak özelinde toplu iş sözleşme taslağımda 1 Mayıs'ın anızdan ücretli iş gününü olmasını 14 belediyeyle yaptığımız pazarlık dayattık, teklif getirdik ama bir şey çıkmadı.

1991 1 Mayıs'ın 1990 yılının kazanımlarıyla ve belediye ortamı daha etkin kutlanabilmeli. Zonguldak bir prestij boyutu da var elbet. Bizim bir hafta daha toplu iş sözleşme görüşmelerimiz var. 1 Mayıs işçi çalışmamızda bir engel yaratıyor bu durum. Ama bu haftanın sonunda arkaşadılar bir komite oluşturup 1 Mayıs işçi çalışması başlatıcağız. Tavırsız kalmıyacağız. Bize programla bir teklif gelme-se bile biz kapıları açacağız. Gelmez ve yansamazlarsa, ya da olay salona geçirilirse yine tavırsız kalmıyacağız. Gerakirse işi bırakız ya da Madenci Anı'tına çekmek koyarak işçileri anlama uyu-ğün davranız.

Süleyman TÜRKER

(Otomobil-İş Ankara Şubesi Başkanı)

1 Mayıs'ın kitellesel olarak alanlarda kutlanmasa gerekir. Hedefimiz tüm sendikalarla ortak olarak kutlanmasa. Ama hepisi olmasa da yapaşadığımız sendikalarla yapayız hedefliyör. Genel merkezin tavır keskin olmasa da bu yönde-dir. Genel merkezde olmasa bölgesel platformlar da oluşturulabilir.

Muhlis KARSLI

(Tez-Koop İş 1 No. Lu Şube Başkanı)

Türk-İş önderliğinde tüm sendikalarla birlikte alanlarda kutlanmasından yanayız. Tavırımız budur. İstanbul başta olmak üzere Ankara ve diğer illerde şubeler platformu oluşturulma çabaları var.

Musa TOPRAK

(Belediye-İş 1 No. Lu Şube Başkanı)

1 Mayıs bütün dünyada nasıl kutlanı-yorsa ülkemizde de o şekilde kutlan-masası gerekir. 1 Mayıs'ın ruhuna uygun olarak kutlanmasa gerekir. Bu konuda kaçacağız, etkil olabilsen alanlarda kutlanma-sı yönünde karar çıkartmaya çalışacağız. Bu yıl Ankara'da sendikaların faaliyetleri ol-yunca da. Üyelere çok olan sendikalarla bir-likte bir güç oluşturabilmeli ki Türk-İş bas-kı yapılabilsin. Kitellesel olarak kutlanmasa-tarafızız. Ve Türk-İş'in salon toplantısı karar-na karşı çıkıyoruz.

Zeki OLTAN

(TÜMTİS Ankara Şube Başkanı)

1 Mayıs bütün dünyada nasıl kutlanı-yorsa Türkiye'de de o şekilde kutlan-masası gerekir. Bizim de şube olarak tavırımız alanlarda kutlanmasa yönünde, bu konuda Ankara'da platform oluşturma çalışıyoruz.

Mahmut ALINAK

(HEP Kars Milletvekili)

İktidar halkımıza karşı büyük bir saldırı-gıdır çıkıyor. Baskı ve şiddet uygula-maktan devlet terörüne başvurmak-tan başka hiçbir şey yapmıyor. Dolayısı-yla 1 Mayıs kutlamaları aynı şekilde si-lahla karşılayacaktır. İnsanları öldüre-rek, insanları kurşunlayarak, insanları top-lu olarak gözetim altına alarak, cezaevine atı-larak cevap verecektir. Bu konuda demok-rasiden yana bütün güçlerin eylem birli-ği yapmaları gerekiyor. Biz işçi sınıfının öz-ğür bir ortamda 1 Mayıs'ı kutlanılan ge-rektirğini savunuyoruz.

İbrahim AKSOY

(HEP Genel Sekreteri)

1 Mayıs'ın yasal işçi bayramı sayılma-sı işçi Meclisi'ne bir yasa teklifi ver-miştik. Ama no, komisyonunda reddedildi. Çünkü 12 Eylül'ü hazırlayan, 12 Eylül'ü yapanlar 1 Mayıs'ı yasaklama zemini de yaratmışlardır. Bunu Evren defalarca açıkladı. 1 Mayıs kadınları günü gibi duyul-ma bilirmişim günlerden bindir. 1 Mayıs bana göre en az Anılar Günlü kadar kutsal bir gündür. Bütün dünyada kutlan-dığı halde Türkiye'de resmen kutlanmayış, hatta kutlanılardan üzerine kurşun yağdırıl-masın nefretle kınayorum. Emekçilerimizin 1 Mayıs'ını şimdiden kutluyorum.

"Onlar Vermedi, Biz Alacağız"

MAGA İŞÇİLERİNİN FABRİKA İŞGALI SÜRÜYOR

Topluca işten atılıp, tazminatları da ödenmeyen MAGA işçileri 25 Şubat'ta başlattıkları fabrika işgalini sürdürüyorlar. İşçiler, memurlar, demokratik kitle ve meslek örgütleri, devrimciler, demokrat kamuoyu MAGA işçileriyle dayanışma içinde.

558 işçinin büyük çoğunluğunun 262 bin TL, gibi güllün bir rakamla çalıştığı Maga Deride, işçiler yeni sözleşme dönemine ilerlerinin artırılması isteyince bugünkü direnişin de ilk adımı atmış oluyorlar.

1 Ağustos 1990 tarihinde Deri-İş işveren arasında başlayan sözleşme görüşmelerinden sonuç alınmaması üzerine yusuzlukla zağıttı tularak 21 Aralık 1990'da grev karar almıyor ve 21 Ocak 1991'de greve çıkıyorlar. Greve çıkırlken işçiler fabrikadan sendikaya kadar 5 kilometrelik bir yarıyışı eylemi de gerçekleştiriyorlardı. Savas bahanesiyle grevlerin yasaklanması üzerine işbaşı için fabrikaya giden işçiler, önce ücretli işten ayırdıklarını, ardından da 11 Şu-bat'a fabrikayı kapattıklarını ve iş akülerinin feshedildiğini öğreniyorlar. Grev süresince işten çıkartılan, böylelikle sözleşme hakları gasp edilen işçilerle eski sözleşme ikerinden tazminatlarını 25 Şubat'a verileceğini açıklaması üzerine 2 gün fabrika önünde toplanarak bu

kararı protesto eden işçiler, daha sonra iş sözü edilen tarihte işyerine geldiklerinde jandarma barikatıyla karşılaşıyorlar.

Buna karşı işçilerin tavır tel örgülerini parçalayıp jandarmayı engeli aşarak fabrikayı işgal etmek oldu.

Direnişçi günlerinde kamuoyundan, diğer fabrikalardan gereken destek ve ilgiyi göremese de Maga Deri İşçi Komitesi ve devrimci işçilerin ortak çalışması sonucu fabrikaları ortak gezilip, işçilerin birli ve dayanışması çoğunluğuyla diğer işyerlerinin destekleri ve il şunları dışında da direnişin sahip çıkılması herabesinde geldi. İşyerlerinin yarı sıra komite tarafından mahallelerin de gezilme-style, ziyaretler, DKÖ'lerin, Tabip Odası 'nın işçi ve memur sendikalarının (KAM-SEN, BEM-SEN, SİĞLİK-SEN) destekleri alınarak yusuzlamaya başladı. Sürecin başından itibaren gelişmeleri izleyen, ziyaretleri ve çeşitli eylemlerle direnişin omuğu veren Devrimci Sol Güçler de direnişin yanında yer alıyor. *

Maga Deri işçilerinin fabrika işgal eylemine çeşitli kesimlerden destekler sürerken, Devrimci Sol örgütü Maga işçilerinin direnişinde desteklediklerini açıkladı. İstanbul Ataköy'deki Ali Şen'i Ali helikopteri yakılması eyleminin Maga işçileriyle dayanışma amacıyla gerçekleştirildiğini bildirdi. Bu komiya ilgili olarak devrimci Devrimci Sol-Silahlı Devrimci Birlikler imzasıyla yollanan 28. 3. 1991 tarih sayılı Haber Bülteni'nde şöyle deniyor:

İŞTEN ATILIMLARA DURLAKI

Emzilete Maga Deri Fabrikası'nda çalışan 55 işçi, kadem tazminatları da dahil olmak üzere yasalarla kanunlaştırmış tüm sosyal ve ekonomik hakları gasp ederek işten alındı. Önce tüm yasal yolları kullananlar haklarını arayan işçiler, kapitalistlerin çıkarlarını korumak ve kollamak için düzenlenilen İş Kanunu'nun kendilerine tanıdığı sınırlı hakları bile tanımadılar, tüm geri-simlerini sonuça kadar. Bunun üzerine 25 Şubat'tan itibaren işçiler ve aileleri fabrikayı işgal ettiler. Türkiye işçi sınıfı'nın en uzun fabrika işgali olan Maga direnişini kararlaştırarak sürdürüyor. Kamuoyu, basın, günlerde süren bu haklı direnişin çok sayarak geçiriyor.

555 işçiyi yıllardır çalıştıran, onların yaratmış art-değere fazlasıyla el koyan Maga patronu Ali Şen aslağı; işçilerin yıllardır kesintilerinden oluşan kadem tazminat vb. haklarına da el koyarak, adeta domnak bimeyen bir kene gibi işçilerin kanını, alimlerini emiyor.

ALİ ŞEN ALACAGINI YİYİYORUZ!
MAGA DERİDEKİ İŞÇİLERİN ALACAKLARI SON KURUŞUNA KADAR ÖDEMELİDİR. Ya işçilerden gasp ettirilen tüm hakları tade edee ya da Devrimci Sol-Silahlı Devrimci Birlikler'in hedefleri arasına girsinler. Bu iki yoldan birini seçimi Ali Şen'e atıttır. Ali Şen'i Ataköy'deki yolu helikopter-

terinin bombalanarak tahrip edilmesi eylemimiz; bu anlamda uyarımızı bir parçası olarak da kabul edimeli.

İŞÇİLER!

Kapitalist sistemin kendisi Ali Şen gibi asalakların çıkarları üzerine kuruluştur. Onları işçilerin yarattığı art-değere el koymadan yaşayamazlar. Ali Şen'in ayın edici özellikli, biraz daha aç gözlü olmasında yatıyor.

Ülkemizdeki çarpık kapitalizmin istidatım politikasının bir parçası olarak; bu son dönemde yoğun bir şekilde işten atılmaya başlıyor, işten atılanlar yeme, yedik işçiler ordusundan asgari ücretle yeniden işçi alınacak ve bir süre onun posası çıkarıldıkdan sonra aynı işlem onun başına gelecektir.

Şu anda çalışan işçiler, atılan işçi kardeşleriyle sahip çıkarak dayanışma için girelimiz! 'Nasıl da alınmadın. ' diyerek bir kenarda duran, yarı kendisi alındığında da yanında hiç kimsesi görünmez.

İşten atılmalarda toplu olarak haklarımızı aramalıyız. Ailelerimizi de yanımızla alarak, işleri, giderleri, açlık grevi... vb. direnişleri geliştirmeliyiz.

**YASASIN MAGA'DAKİ DİRENİŞİ!
YASASIN DEVRİMÇİ İŞÇİ HAREKETİ!
İŞÇİYİZ, HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!**

İŞÇİLER KONUSUYOR

'80 sonrası işçi sınıfının direnişlerinde önemli bir başarıyı temsil eden Maga işçileri, başından beri mücadeleyle güçlendikleri kardeşliği vurguluyorlar. Bu arada, helikopteri yakılan Ali Şen için başında 'çemiş olsun' demeci çıkan sendika başkanı Yener Kaya'dan tepki ile söz ediyorlar. Genel Mali Sekreter İbrahim Kezalan ise, gönderdiği açıklamada, kendisi hakkında da başında çıkan benzer sözlerin aslı olmadığını, yanlış yorumlar yapılmışından özünütlü duyduğumu belirtiyor.

Harun Zorlu: (11 yıllık sendikalı usta işçi, Komite üyesi)

İşveren gerek görüşmeler aşamasında gerekse grevlerin erelenmesi üzerine işbaşı istemimiz karşısında uzlaşmaz ve divalozla kanalı bir tutum içindeydi. Bize böyle bir direniş sürdürme görevi düştü. Kendi aramızda aldığımız kararla fabrikaya girdik ve haklarımızı almınca kadar direniş sürdürmede kararlıyız.

Direnişe başladığımız 25 Şubat'tan itibaren beslenme sorunu, yusuzluk ve soğukla karşı mücadele ederek, direnişimizi sürdürüyoruz. Üzerimize baskı çok oluşturunlar çeşitli oyunlarla birlikteliğimiz bozulmaya çalışıldı ama basarlanmadı. Bugüne kadar ziyaretler ve değişik eylemlerle direnişimize madde ve manevi destek verileren oldu. Biz bunun daha da yaygınlaştırılması ve tüm işçilerin sorunu olarak direnişin sahip çıkılması istiyoruz. Mesela bir miting yapılabiliirdi. Bu tür girişimlerde diğer arkadaşlarla ortak, hareket edebiliriz.

A. Şen'i, işçilerin verdiği söz tutmayan, her fırsatta haklarımızı gasp etmeye çalışan bir işveren olarak tanıyoruz. Kendisini "işçi babası" görüyor. O bir işçi düşmanıdır. Gazetelerde yer alan A. Şen'in yanında olduğunu haberleri aslı-söz ve yalandır. Başkan Y. Kaya'nın açıklaması okuduk. Eğer doğrusu Y. Kaya A. Şen'e çemiş olsun mesajı vermek yerine burada her gün yan bızlar için bir şeyler yasa daha iyi ederdi. A. Şen'in yan helikopteri düştüme ve izlemez halimiz yüz.

Gazetelerin yazdığı gibi de bir tepkizim olmuştuk.

Direniş bize işçilerin mücadelesi daha iyi, kavramamız, dayanışma ve birliğin anlamını, bir emeği nası paylaşacaklarımız iş başa düşünce, zorlanma değil, her koşulda mücadele etmemiz gerektiğini öğretiyor.

Kerzan Keskin: (3 aylık işçi, sendikası ve sigortası)

Direnişimizi polis ve jandarma baskısına, A. Şen'in işçileri bölme oyunlarına rağmen bugüne kadar kararlı bir şekilde sürdürüldü. Bu kardeşliğimiz hiçbir şey bozamaz. (...) Her türlü desteği olumlu bakıyoruz. Fakat daha canlı olması gerekir.

Yeterli görmüyoruz. (...) A. Şen "işçi babası" olmaz. Ona karşı duygularımız, bunca yaptıklarıdan sonra sadece öfkedir. (...) Bizi yakmak isteyen A. Şen'in yan helikopteri de işgalimiz, sevindir. Bir şey azıldıysak o da işgörleri olanı nedene bızden gasp ettiği paraları sahip olduğu helikopteri tekrar geri alabilecektir. Gazetelerde yazılacak bizim çocuklarımız evde aç açıkken, alın terimizi, mankenlerle, sözde sanatçılara yitiririz. A. Şen'lerin alcağı, namussuzluğu zalimdir.

Mehmet Kılıçarslan: (Deri-İş Genel Eğitim ve Teşkilatlandırma Sekreteri)

Hiçbir işveren işçileri karşı etmek olmaz. İşçiler istemeden de mücadele etmeden de kendilerini hak vermez. Sorun görüşmelerle çözümlenemez noktadan uzaklaşmış. Dolayısıyla işçiler hakkı olarak böyle bir mücadele çıkması seçmek düştü. İşgal karar benim de içinde yer aldığım Grev Komitesi ile birlikte ve tüm işçilerin isteği alınmıştır. Sendika olarak da bu eylemi birlikte yürütüyoruz.

Direnişimiz işvereni bekletimsin tam tersine bugün geldiği noktada ilk günlerinde daha bilinci ve kararla. İşçiler arasındaki dayanışma ve kardeşlik duyguları gidererek gelişiyor. Ve komiteleri açtıkları işçiler kendilerini yönetmeyi öğreniyorlar. Maga işçileri de sınıfın kendilerine sahip çıktığı ve desteklediği ödevi güçlüler. Destek anlamında izmit ve İstanbul işçilerin, DKÖ'lerin, memur sendikalarının dayanışma ziyaretleri olulmdu. Fakat daha bilinci ve duyarlılık sahip çıkmalıdır.

Ali Şen'i yıllar önceden tanıyan değiliz. Ama işveren sınıfını çok uzun zamandan beri tanıyoruz. Onun kendi sınıfı ve şahsı çıkarları için her türlü zulmü yapıyor. Ali Şen de çıkarı için işçileri karını tokluğuna çalıştırarak istem ve hep baskıcı yöntemleri seçmiştir. Çıkarları ayın işi ve birbirine zıt olan sınıfların birbirlerinin koruyucusu ve seveni komunda olamazlar. Ali Şen yanlılarıyla kendini sını göstermeye çalışıyor.

Başında yer alan bu tür haberler gerekçedir. Kamuoyunda işçilere olan desteğin azalması için terliplemiş ve işçiler arasında güveni sarsmaya yönelmiştir. Biz A. Şen'in yan helikopteri de, Maga işçilerin gasp edilen haklarını düşüyoruz.

Direniş süreci yunkarda da belirtirgim gibi işçiler arasında dayanışma, kardeşlik ve birlikteliğin gelişmesine ve sorunlarına daha bilinci sahip çıkılmasına hizmet t. Jiyor. Hak alınması mücadeleye yoluya gerçekleştirileceği daha iyi kavranıyor. Buradan çıkarcakmış bir sonuçta sunulan eylemler istiyoruz. İşçiler bugün yoğun olarak yaşadıkları sorunlarını çözmek, hak gaspları ve işçi kıyımını engellemek için kendi sınıfı birlikteliği ve örgütlülüğünü doğru onderlelikle yürütmeli-dirler. Bunun koşulları mevcuttur.

PETKİM DİRENİŞİ VE PROLETER DAYANIŞMA

İETT İŞÇİLERİ SÖZLEŞMELERİNE SAHİP ÇIKIYOR MÜCADELEYİ YÜKSELTIYOR!..

İETT'de yaşanan toplu sözleşme süreci mevcut şube yönetiminin işverenle işbirliği yüzünü hızla açığa çıkarırken, devrimci-demokrat işçilerin haklılığını bir kez daha doğruluyor.

"Tabanın söz ve karar sahibi olması" ilkesine hiçbir zaman inanmamız (ki, bu dogma gereği mümkün de değildir) gerici-faşist Taşit Şube yönetimi, sözleşmenin işi aleyhine geçen birçok maddesi ile, kazanılmış hakların geri işide edilmesini, aynı işverene diğer belediye şubelerinin bundan bir sene önce yaptığı sözleşmeden daha iyi maddelere imza atması, vb. sonucu, insiyatifi tamamen işverene kaptırması, sözleşme tarafı olan bir "işçi sendikası" olarak neredeyse devre dışı çıkmıştır.

Başından beri işçi nabzını "ücret maddesine" kilitleyen şube yönetimi, işverene idari ve sosyal maddeleri peşkeş çekerek, ücret pazarlığında kendisine anlayış davranılacağı mantığına gitmiştir. Hızla işverenin istediği sonuçlarla biten maddelerdeki teslimiyet (ki, bu da bilingli) şubeyi tamamen sözleşmede devre dışı bırakmıştır. Bunun yanında, sözleşme yapılabilecek beceri ve bilgiden uzak olan şube yönetimi Belediye-iş genel merkezinin koltuğuna çökmüştür.

Belediye-iş genel merkezinin sendikal anlayış ve belli kriterlerden dolayı SHP kadroları ile karşı karşıya gelmek istemekte, bu noktada araya geyikler olarak işi eylemi savunmayla, eylemde hak alınmaz düşüncesine olan Taşit Şube yönetiminin eylem karşıtı tavırını kaçınıpca tam bir tavırsız sendikal yapı ortaya çıkmıştır.

Toplu sözleşme dövüşmelerinin başından beri dedikodular dışında bilgilen-dirmeyen, idari-sosyal maddelerdeki geriliğin, kazanılmış hakların idesinin oldukça net olması, tabanın sendika tarafından bilinci olarak bölünüp parçalanmaya çalışılması, devrimci-demokrat insanları ınatıcı, kararlı çalışmaları sonucu memnuniyetliğin geniş bir kesime yayılmıştır.

Sendika yöneticilerini göremeyen tabanın memnuniyetlisizliğini "atama temsilcileri" açıklaması ve baskı oluşturmıştır. Verilerinden beri gözleri karga sendika militanlığı yapıp, "atama temsilcileri" ilerlerindeki baskıyı ister istemez şubeye taşıması ve bunun sonucu temsilciler arasında çatlağın başgöstermiştir.

29 Martta yapılan üç saatlik işi durdurma eylemi, "toplu sözleşmede ilerlemeyen" çok, tabanın nabızı yatırmış, atama temsilcilerinin üzerindeki baskıyı hafifletme ve çatlağı onarma ihtiyacından kaynaklanmıştır.

Devrimci Mücadelede İETT işçileri, "Eylemlerimiz şubenin egemenliğini devam ettirmesi için değil, toplu sözleşme-mizde kazanımları için yapılmadığı" başlığı taşıyan ve 150 arası dağıtılan bildiri ile kitleye açıklanmıştır.

Nisan başlarında yapılan görüşme-remiz bir adım ileri g/dilemesi üzerine taban kesin ve sert eylem deren, şube toplantı yapacaklarını, durumu değerlendireceklerini, genel merkeze danışacaklarını, vb. söyler, disiplinli ve birlik-beraberlik(i) içinde olummasını istiyor-

du. Bu oyayıcılık devrimci-demokrat işçiler tarafından sert karşılanıyor, eylem kaçınıp odukları yüzlerine vuruluyor. Ve 4 Nisan günü, işyerlerinde taban kısmi eylemliliklere yöneliyor. Levent garajında İETT otobüsleri "anzalı" olduğu gerekçesi ile garaja alınıyor, bölü bölük yapılan toplantılarda, yine Levent garajında 12.00-13.00 arası yapılan, yaklaşık 60 kişin katıldığı toplantı da işverene sert bir yanıt verilmesi konusunu büyük coşkuyla haykırıyordu.

Tabanın nabzının oldukça yükseldiği bugünlere, çok, eylemi daha fazla karamayacağına bilinci ile, tabanın işyeri iğalerini, istediğimiz verilere kadar çalışmaya konuştugu dönemde zorunlu olarak saat 09.00'a kadar çalışmaya karar alıyor.

Bu nabızda alınmış bu karar göstermelik olarak değerlendiriliyor ve devrimci-demokrat insanlar eylemin devamlılığını zorluyorlar.

Levent garajında % 98 oranında eylem şubeye rağmen tam gün olarak devam ettiriliyor, Topkapı, Anadolu, Hacıpaşa garajları güçleri oranında arabaları garaja sokma, revizyonlarda çalışmaya, vb. eylemlerine yöneliyor.

Bununla beraber, Bağlarbaşı merkez atölye sendikamız "geliseniz de olur gemesiniz de", "iş olmayan gelisin" türünden saat 11.00'de çağırıldığı İETT Genel Müdürlüğüne tam kitle ile katılm yapıyor. Tüm bu gelişmeler sözleşmenin bir halde olmasının kabahatinin tabanın duyarsızlığı(i) değil, eylemden korkan, esasen buna karşı olan işbirlikçi

İETT'DE İŞÇİ DİRENİŞİ

Geçtiğimiz 29 Mart günü İETT işçileri tarafından 2 saat işi geç başlama direnişi gerçekleştirildi, işkolunun özelliği dolayısıyla (toplu taşımıcılık) yapılan her eylem diğer işkollarıyla kıyaslanamayacak derecede daha etkili oluyor. Ve ilke gündemine çok daha cabuk girebiliyor.

Bu avantajı elinde bulunduran İETT işçileriyle eylemin içeriği ve toplu sözleşme görüşmelerindeki gelişmeleri ögrenmek için görüştük.

MÜCADELE: İETT Taşıtar Şube-si'nin işvereni (Belediye) ile sürdüğü toplu sözleşme sürecini anlatır mısınız? 2 saatlik direnişe nasıl gelindi? Sendika yönetiminin toplu sözleşme masasındaki tavrı nasıl?

Recep ATASOY: (Topkapı Garajı hareketi) Toplu sözleşme görüşmeleri başlamadan önce garajlarda toplu sözleşme komiteleri oluşturuldu. Ancak bu komitelere özellikle sınıf bilinci işçilerin girmesi engellendi. Komitelerin işi boşaltılıp, işsiz hale getirildi. Komitelerin hazırladığı toplu sözleşme taslağı Belediye-iş iş merkezinin geri döndü. Onun yerine şube yönetimi tabandan habersiz yeni bir toplu sözleşme taslağı hazırlıyor, işverene masaya oturdu. 8 Şubatın bugüne kadar toplu sözleşme görüşmeleri devam ediyor. Bu süreç içerisinde mevcut şube yönetimi de dahil hiç kimsenin ne yapıldığından, görüşmelerin nasıl gittiğinden haberi yok. "Tabanın söz ve karar sahibi" olması kaç getirte. Birakın tabanın bilgilendirilmesini, temsilcilerin bile ne olup bittiğinden haberi yok. Şube yönetimine gittiği sordurduğumuz "sözleşmeden bilgisi olmadığın" rahatlıkla söyleyebiliriz. Sözleşme masasında insiyatifi tamamen işverene kaptırılmış durumda. Bundan cesaret alan işveren biziyle aynı edersene 40 bin lira brüt teklifi yapılabilecek.

İşverene görüşme masasına oturulan sözleşme taslağı, geçen yıl imzalanmış sözleşmeden daha geri bir taslak. Toplu sözleşme taslağının daha başındaki amaç maddesinde "Sendika düzenli ve verimli çalışması, verimini artırmayı amaçlar. İşveren ve işçi arasındaki anlaşmazlıkların uluşturulur." şeklinde bir açıklık yer alıyor. Bu maddede bile tek başına şube yönetiminin işveren yanlılığını ve san

sendika kimliğini ele veriyor. Bunun dışında işin ve tatl günleri açısından Belediye-iş'in diğer şubelerinin imzaladığı sözleşmeden geri. Yine mesai saatlerinin kullarında insiyatifi işverene terk edilmiştir.

MEMURLARA POLİS SALDIRISI

Valiliğin keyfi bir tutumla memur sendikalarını kapatmasını arından. KAM-SEN, BEM-SEN, TUM BEL-SEN, EĞİT-SEN, TUM SAĞLIK-SEN ve SAĞLIK-SEN memurların oluşturduğu ortak platformun aldığı karara Anakent Belediyesi önünde toplanan 150 kişilik memur kitesi 27 Mart günü bir protesto gösterisi gerçekleştirdi. Memurlar bir yandan İstanbul Valiliğinin kararını protesto ederken, sendikal hak mücadelelerinin kapatmalarla karşı süreciğini, haklarını almak için sonuna kadar mücadelede kararlı olduklarını gösteriyorlardı.

Memurlar meşru temelde kurulan sendikalarını kapatılmasına sessiz kalamazlardı. Valilik önünde gerçekleştirilen eylem sonrası, bu eylem de bu amaçla düzenlenirken, bu çek polisin saldırısıyla karşılaşılar. Anakent Belediyesi önünde, yapılan konuşmalar sonrası, ellerinde "Yasasın Grevli Toplu Sözleşmeli Sendikal Hak Mücadelemini" yazdı pankart ve çok sayıda dövizle Çalışma Müdürlüğüne doğru yürüyüşe geçmek isteyen kitleye saldırılan memur tutumu, siyasi iktidardan "demokrasii" yuttur-

sendikaların olduğunu ortaya koyarken, "Biz bunları yeni anladık, yanlış yapıyoruz." diyen işçilerin sayısının hızla artması dikkat edilecek diğer boyutlardı. Tam da bu noktada Devrimci İşçi Hareketi perspektifine sahip işçilerin en çok dikkat edilmesi gerekenler;

- Kendi özgücümüze güveni daha da artırmak, bizim taleplerimizin kilitlen talepleri haline döndürülürdürüldüğü "sendika-sız-temsilsiz" de tabanın hareketle geçirilebileceğini daha iyi kavramak.

- Eylemlilik noktasında ızdırın, özveri bir çalışmaya girmek.

- Yasaların üzerine olum tepkisel şube karşıtı potansiyeli kucaklamak ve tepkili bilinci, kalıcı bir hale dönüştürmek.

Bunların hayata geçirilmesi noktasında insiyatifi tabanın eline alınıp, şubenin veya genel merkezle sözleşmeye satmasını önü tıkanmış olacaktır.

DEVİRİMİ MÜCADELEDE İETT İŞÇİLERİ

MÜCADELE: Burjuva basını İETT işçilerinin eylemini "halka eziyet ettiriyorlar", "halkın ne suçu var" gibi çarpıtmalara yansıyor. Bu konuda neler söyleyebilirsiniz?

Mehmet EKİCİ: (ikitleli Garajı hareketi) Burjuva basını tabii ki işverenden yana olacak, düzenden yana olacak. Bunun yanında bir de kamuoyuna haklılığını anlatılabilecek gerekler. Geçen sözleşme anlaşmazlığında bunu başarmıştık. Hız yavaşlatma eylemlerinde halktan destek aldık. Öğrenciler gelip basınlar diyor, yavaş gittik için bize çıkışın insanlar karşıtağın bize sahip çıkıyor. Halka ulaşabildiğimiz takdirde her gün kendisinin de yaşadığı ekme kavgamızı anlayacaktır.

macası geçeceğini de gözler önüne seriyor. Çevik kuvvet polisinin saldırısı tam bir vahşetle dönüştürken, saldırı karşısında direnerek Anakent bir sene giren kitleye burada da terör estirilirken, onlarca insan cop, sopa, tekme, yumruk darbeleriyle yaralanıyor, gözaltına alınıyor.

Duruma sessiz kalınmaması isteyen KAM-SEN'i memurlar saldırı n arından platforma açık grevi önerisinde bulundular, fakat platform bu öneriyi reddetti. Bunun üzerine platforma yer alan KAM-SEN, SAĞLIK-SEN ve BEM-SEN'i memurlar, sorumluluklarının bilinciyle hareket ederek, saldırı ve gözaltılar protesto etmek, ıktidarı hazırladığı memur yası tasarrusını altındamacı olduğunu kamuoyuna duyurmak amacıyla 30 Mart tarihinde iki gün-lük açık grevine başlayarak, alternatif yası tasarımların hazırladıklarını da bir basın açıklamasıyla duyurdu-lar.

(*) Dipnot: Gösteri sırasında devrimci değeriyle yönelik saldırıya bulunan ve TUM BEL-SEN kölesini ne kadar temsil ettiğini tartışmalı bir kişinin yalanlarına karşı daha sonra gereken tavır olmuştur.

ÖZGÜR-DER KURULDU

"HAK VE ÖZGÜRLÜKLERİ SAVUNACAĞIZ"

Haklar ve Özgürlükler Derneği (ÖZGÜR-DER), çeşitli mesleklerden 83 kurucu- nun girişimiyle İstanbul'da kuruldu. İşçence ve politik baskılardan genel insan sağlığına, kadın, erkek, yoksul emekçi halkın uğradığı her türlü adaletsizliklerden çevre sorunlarına kadar bütün temel insan hak ve özgürlükleri ÖZGÜR-DER'in geniş ilgi alanı oluşturdur. Resmi bayırsuvarı geçtiğimiz günlerde yapılan derneğin kuruluş duyurusu kamuoyuna bir basın toplantısıyla açıklandı. ÖZGÜR-DER 6 Nisan'da yaklaşık 250 kişinin katıldığı coşkulu bir törenle açıldı. Geniş kesimlerin yoğun destek ve ilgisi görüldü. Açılışa katılan genç-yaşlı her yaştan insanın ÖZGÜR-DER'in açılışını hayallerıyla kutladılar. Kuruldukları andan itibaren yükümlü bir gündemle karşı karşıya olduklarını belirten ÖZGÜR Yönetim Kurulu Başkanı Av. Zerrin Sarı, ÖZGÜR-DER hakkında Mücadele'nin sorularını yanıtladı.

MÜCADELE: ÖZGÜR-DER'e neden ihtiyaç duyuldu?

Z. SARI: Demokratik kitle örgütleri, demokratik mücadele, demokratik hak ve özgürlükler kazandıran önemli mevzilerdir. Mehmet Ağar'ın İstanbul'a emniyet müdürü olarak atamasıyla birlikte DİKÖ-re yönelik açılan yoğun bir saldırı kampanyası başladı, öyle oldu ki, bir gecede beş dernek birden kapatıldı ve yuzeye yakın dernek üyesi gözaltına alındı. Bu kara dernekleme meclisimizde savunmak zorundayız. İsrarla mevzilerde kalacağız. Bu işin bir yanı. Son üç ayda yaşanan gerekler bize, devrimci, demokrat, insanın diyen herkese önemli sorumluluklar dayatarak gelişti, işçencede on kişi öldü-rüldü. Esma Polat'a siyasi sübude teca-vüz edildi. Yusuf Erşiği gözaltında "kaybedildi". Yıllardır Kürt halkını yok sayarak üretilen politikalar iflas etti. Siyasi iktidar Kürt halkının muhalefeti bastırmak için bir-iki göstermekle yasa çıkarma girişiminde bulundu. Kürt halkının haklarını Kürt-çe halkı söylemekle sınırladılar. Oysa bu türün yıllardır sürdürdüğü mücadelesini Hedefli bu değildi. Uluslararası sözleşmelerde her ulus kendi kaderini tayin hakkı olduğu belirtilir. Bir Kürt ulusu gerçeği herkeşçe kabul edilmeli, bu Halkın Hakları bu sözleşmeler çerçevesinde kabul etmesi gerekir.

Bütün bunlara "insanın" diyen kimseler sakalmaz.

ÖZGÜR-DER'i bütün bu toplumsal sorunlar dayattı. Hak ve sorumluluklarını bir çerçevede ortaya çıkıyor.

Hak ve özgürlükleri bütün toplumsal sorunların içiçeridiği geniş bir çerçevede ortaya çıkıyor.

MÜCADELE: Ülkemizin yaşanan gerekçeleri bunlar. Şu bu gerekçeler karşısında görev ve sorumluluklarımız olduğunu söylüyorsunuz. Hakve özgürlükler konusunu açar mısınız?

Z. SARI: Ülkemizde de artık insan hakları sonuna sadiçe cezaevleri, gözaltılar ve işkencelerle sarılı değil. Ülkemizin geçmişi göz önüne alındığında, toplumsal muhalefetin günümüzdeki süreci bu sorunların ön-plana çıkmasını kabul etmekte gerekçeli. Sonuçta her şeyin doğrudan bunlar var. Ama örneğin bir çevre sorunu da var. Çevre kirliliği düzenin ürettiği bir sorun. Biz insanlarımızın daha sağlıklı bir çevrede yaşamaları için de mücadele edeceğiz, ülkemizde yoksulluk, açlık ve sefalet, emeği ile geçinen geniş kesimleri etkiliyor. Memurlar, işçiler, 300-500 bin ırlak

öçrelerle geçimime mahkum ediyor. Bu insanları demokratik hak ve kazanımlarıyla bizler de pay sahibi olmak istiyoruz. Yıllardır, kanayan sorunlardan biri de konut sorunu. Konut bulamayan yoksul insanları başını sokacak gecekondulardan başlanma yeliyor, üstelik bu insanlar terörist ilan ediliyor. Düzenin ve siyasal iktidarların çözüm yolu değişmiyor. Ne vaatle bunlarırla bulunuyor, iktidara geldiklerinde partiler bu sorunu", yapıp yıkarak çözmeye yöneliyorlar. Halkın bu sorununa da sahip çık-mayı önümüzde hedef olarak koyduk. Gecekondulaşmayı savunmuyoruz. Ama yoksul halkın insanca yaşayabileceği konut sağlayamayan devletin de bu insanları gecekondularına el uzatmaya hakkı yoktur. Ülkemizin insanın uluslararası temel insan haklarından biri olan, insanın barınacağı bir konut elde etme hakkı için de mücadele edeceğiz. İşçilerimiz, iş güvenciliği olmadan çok sağlıksız koşullarda çalışıyorlar. Yoğun işten çıkarmalar yaşanıyor. Sokakta atılıyorlar. Bunlara duyarsız kalmak mümkün değil. Yasalar patronları kayınpı. Biz yasaları işçiler lehine değiştirmek için de işçilerimizin yanında yer alacağız.

Kimsesizler, bedensel ve zihinsel özürlüler sorunu da var. Bu da büyük bir yara. Bunlar işin sosyal güvence diye bir şey yok. Örneğin Kimsesiz Yurdu ve Çocuk Esirgeme Kurumu var ama bunların vitrin oluşturmaktan başka bir işlevi yok. Biz bunların kaderi olmadığını söylüyoruz. Bu insanlarımızın sorunları da bizim sorunlarımız. Ülkemizde kadın sorunu yasalar ve geleneklerin baskısıyla sürüyor. Kadınların ezilmesine, horlanmasına da karşı çıkacağız. Kadının katkı edilmesi ve aşılanılması işkencelerde de sık sık karşılaştığımız bir sorun.

Üniversite gençliğini YÖK baskısına ye polis terörüne karşı mücadelesinin de yanında olacağız. Gençliğin özerk demokratik üniversite mücadelesini destekliyoruz. Eğitimde demokratikliği savunuyoruz.

Cezaevleri, gözaltılar, işkence ve polis terörü zaten geçişmez gündem maddemiz oluşturdur.

Kıscaksı nerede bir toplumsal sorun ve adaletsizlik varsa, biz orada halkla birlikte özgürlük ve demokratik kazanımların savunucusu olacağız. Devrimci, demokrat, yurtsever insanları cezaevlerinde, gözaltılarında, can güvenciliğini kalkanı olacağız. Hak ve özgürlükleri bütün toplumsal sorunların içiçeridiği geniş bir çerçevede düşünüyör.

ÖZGÜR-DER
Geçici Yönetim Kurulu Başkanı
Av. Zerrin SARI

Kuruluşumuzda toplumun en geniş kesimlerinden insanlar gibi, aydınlarımız da aktif yer aktı.

MÜCADELE: ÖZGÜR-DER, görüldüğü kadarıyla program ve hedefleri açısından olduğu gibi kurucuları açısından da bir genişliği sahip. Bunun için neler söyleyeceksiniz?

Z. SARI: Demekçimiz kuruluş aşamasında böyle mevzilerin korunması ve yeni mevzilerin kazanılması gerekliliğinden hareket ediyor. Bu mevziler işin demokrat, ilerici, insanın diyen herkese görevler düşürüyor. Bu, zaten ister istemez bu görev ve sorumlulukları üstlenmeye hazır herkesin kuruluşta görev almasını önlemeye gidiyor. Böm 'aydın' dedimiz, halk diğ, kulağı, gözü, yüreği olmalıdır. Böyle olunca toplumun en geniş kesimlerinden insanlar olduğu gibi, aydınlarımızda kuruluşta aktif yer al-dı.

Demekçimiz 83 kurucusu arasında işçiler, memurlar, ev kadınları, doktorlar, mühendisler, yazarlar, sinema sanatçıları gibi birçok kesimden insanlar yer aldı. Bu insanların kurucu olması, sürecin insan hak ve özgürlükleri açısından yüklediği görev ve sorumluluk yerine getirmeye gönüllü olmaları demektir.

MÜCADELE: Demek faaliyetlerine giriştiğiniz ne gibi tepkilerle karşılaştınız?

Z. SARI: Öncelikle belirtelim faaliyetlerimiz oldukça, ilgililer karşıladı. Böyle bir demerin kurulması gerekliliğini inanarak çoklukla yapıldı. Tabii biz rastgele bir araya gelp, böyle bir demeri kurmayı düşünmedik. Bu demerin kuruluşunda yer alanlar, 12 Eylül süreci içinde "insan hakları konusunda mücadele vermiş, deney kazanmış" insanlardı. Bir mücadelede birikimi biz ÖZGÜR-DER'e taşıdı. Kamuyunda-görüldüğü gibi ve sağ buradan da kaynaklanıyor. Şimdi biz ÖZGÜR-DER'in bir eli ve saygısına sahip olduğumuz göstermek için amaçladığımız gerçekleştirmek istiyor.

MÜCADELE: Programınızı hayata nasil geçirmeyi düşünüyorsunuz?

Z. SARI: Ülkemizin "sorunlar gündemi" oldukça yükü. Anti-terör yasası çıkarılıyor. Gözaltında kaybolmalar var. Tüm dünyanın gözleri önünde Kürt halkının trajedisi var.

Şunu belirtelim: Biz sadece bu gerçekleri tespit edip cesitli toplantılarda, raporlar yayınlarak, açıklamalar yaparak

diye getirmeye yetinmeyeceğiz. Bunlar yapacağımızın bir yanını oluşturdur. Sorunlar, üzerine yürümeye çalışacağız.

Hak ve özgürlükleri cezaevi kapılarında, şube ve karakollarda, mahkeme salonlarında arayacağız.

Öncelikle, demekçimiz bünyesinde oluşturduğumuz sağlık, hukuk, kadın, çocuk, çevre, sosyal-kültürel gibi komisyonları programımıza uygulayacağız. Bu komisyonları oluşturup, birilerinin bizi-gere-gelmelerini beklemeyeceğiz. Nerede bir haksızlık varsa oraya koymayı görev olarak önümüzde koyuyoruz. Bir insanın işkence gördüğünü mi öğrendik, hukuk ve sağlık komisyonlarında yer alan avukat ve doktorlarımız doğrudan oraya gönderceğiz.

Biz insanları hak ve özgürlüklerini cezaevi kapılarında, şube ve karakollarda, mahkeme salonlarında arayacağız. İnsanlarımızın haksızlığı olduğu her yerde savunacağız.

Sürekli komisyonlar içinde, gelişen olaylara bağlı geçici heyetlerimiz olacak. Bu deprem veya bir felaket için de olabilir. Bugün gündemde Kürt halkı var. Günderir yıllarda açlık ve suksuz kın-lan, ölüme terk edilen Kürt halkı bir şeyler yapmamız zorundayız. Geçici bir heyet oluşturduk. Bu heyete, yurtdışından gelen diğleri aydın ve gazeteciler de ka-tıldı. Oluşturduğumuz "Kürt Halkıyla Da-

ÖZGÜR-DER'in açılışında çeşitli kesimlerden geniş bir ziyaretçi topluluğu vardı. Derneğin İstanbul'daki merkezi halıyalara açıldı.

yanışına Heyet'i" toplantıda iç, yivecek ve giyeceklerle 9 Nisan'da Hakkâri Uluda-re'ye hareket etti. Kürt halkına gücümüz oranında dayanışma elini uzatmaya çalışıyor. Sorunlarını yakından öğrenmeyeceğiz. Kamuyuna duyurup, çözümü için elimizden geleni yapacağız.

Gündemde anti-terör yasası var. Bu yasa halkın mücadeleye kazandıran elinden almayı hedefliyor. Halka hiç hak, özgürlük bırakmıyor hedefliyor. Halkın eli kolu bağlanıyor, işkencelerle işkence-ye öldürme hakkı tanıyor. Biz bu yasayı her karpasından çıkacağız. Dinen insanlarımız işkencelerin elinde öldürülmeyeceğiz. Şimdiye, insanın Meclis'te görüldüğü sırada Meclis'e girdi şö hakla kalmayı kadar her yolu deneyeceğiz. Gözaltında kaybolmaların son ömeği Yusuf Erşiği oldu. 1 aydır siyasi sü-be, ve savcılık "Yusuf Erşiği nerede?" sorularımıza cevap vermiyor. Gözaltında kaybolmalarla ilgili kampanyamız sürüyor.

Kamuyuna yansıdığı gibi İstanbul siyasi sübude Esma Polat'a teca-vüz yapı-yasandı. Polis bunu da anti-terör yasası-na güvenerke yaygınlaştırmak isteyecektir. Ama başarmaları zın veremeyeceğiz. Bu aşlağık şu işi işleyebiliriz bu su-çun atından kalkacak cesareti veremek gerek. Önümüzdeki günlerde bu olay işin kampanya başlatacağız.

İSTANBUL EĞİT-DER'DE NELER OLUYOR?

Kam-Sen, Eğitim-Sen, Tüm Bel-Sen, Sağlık-Sen, Tüm Sağlık-Sen ve Bem-Sen'in 27 Mart Çarşamba günü İstanbul Belediyesi önünde düzenlediği mitingte, Bem-Sen'den bir temsilcinin konuşması fırsat bilen Tüm Bel-Sen başkanı, devrimciler ve devrimci değerlere karşı açıldığında bulunmuştur. Provokasyona açık olan bu tutumunu ikazlara rağmen sürdürmeye devam etmiştir.

Eylem sonrası, sendikaların platform toplantısında, bu tutumundan dolayı Tüm Bel-Sen başkanından özleştirilmiştir. Tam bir pervasızlıkla "Ne yani öyle dediğiniz mi?" diyerek, tutumunu sürdürmüştür. Devrimci değerlere sahip çıkırlar, bu şahıs ertesi gün Eğitim-Der'de kitleye teşhir edilerek fahi tavrı alınmıştır.

Devrimciler kütür eden bu şahsa karşı alınan tavrı, ne Eğitim-Der'e, ne Eğitim-Der'i yönetmelere ne de Tüm Bel-Sen'e yöneliktir. Durum bundan ibaretken, bu olayı fırsat bilerek, Eğitim-Der'in kitle toplantısında, ağır birliği emsinesinde, devrimci değerlere sahip çıkma tavrimiza saldırıya geçtiler. Yapabilecek hiçbir işleri yokmuş gibi, Eğitim-Der'i yönetimini istiflaya davet edip oligarşist kongre istedikler. Politikasızkaslıklar birbirine yaslanarak geçirmeye çalışan gruplar kümesinde de, olayın(!) biçimleye uğraşılması, özine inilmesi gerektiğini anlatmaya çalıştık. Ama "pragmatizm" illeti bir kere yakalınma yapsın.

Mevcut yönetimin çoğunluğu ise, tam bir kuyrukçuluğu mantığıyla hareket ederek, "Kitle istemize ne yapalım." gibi rekpesiyle, kongre kararları aldı. Yönetim kitleyi yönlendirmesi, gerektiğinde açık politikalar oluşturmaları için "dayat-

macılık'tı. Onlar için Eğitim-Der'de olmayan ötesinde bir şey görülmeyecek kadar kör hareket ediyordu. Mevcut mantıklarının devrimlere kütür eden birine sahip çıkma şeklinde olduğu böylece açıkça çıkmış oldu.

Biz, Eğitim-Der içerisinde öteden beri sendikalaşmanın, öğretmenin sorunlarının çözümü için çalıştık. Yönetimdeki varlığımız da bunun içindir. Bu nedenle oligarşist kongre kararına karşı çıktık. Çünkü bir kongrede bu yana dört yıl geçerken, yeni bir kongre yerine gücümüzü öğretmenin ve eğitimin sorunlarının çözümüne harcamayı bu defa da şiddetle savunduk. Böyle bir kongreye karşı çıktık. Bu nedenle de kutluk heveslisi olduklarımızı sanılsın.

Yönetimi istiflaya zorlayanlara da sormak istiyoruz: Bugüne kadar aklınız ne rededydi? Önceki yönetimin bıraktığı 4 milyonluk borç nedeniyle insanların kapısına iora memurlar gelirken, Eğitim-Der'e haciz nedeniyle masa, sandalye sayılırken, Eğitim-Der'de televizyon kaybolurken(!) neredeydiniz?

Yönetimdeki insanları istiflaya zorlayanlar, şimdi "Yönetim nasıl istifa ediyordu" diye soruyorlar. Şaşırmıyoruz, bundan sonraki tutumlarına da şaşırmayacağız.

Eğitim-Der yönetiminin istifasına hayır diyoruz biz. Üzerimize bin kere gelecek, doğru bildiğimiz yoldan sağlanmayacağına, ziş genel öğretimin çıkarlarını hep önde tutacağız, Eğitim-Der'deki her türlü tasfiye tutuma karşı çıkacağız ve her halükarda öğretimin mücadelesinin en önünde yerimizi alacağımızı bir kez daha ilan ediyoruz.

DEVİRİMİ MÜCADELEDE
ÖĞRETİMENLER

25.

3. 1991 tarihinde demerji-miz Elazığ Halki İde Dayanışma ve Eğitim Derneği (EHADKAD) demerki masası ve siyasi polis ekpleri tarafından "İhbar var ve defterleri kontrol edeceğiz" bahanesiyle Valilik ini gösterilmeden basılarak aranmıştır. Arama sırasında yasal olarak çıkan ve satılan Mücadele dergisi yasadışı gibi gösterilip özellikle aranmıştır. Bu sırada demerki bulunan bazı üyelerimiz tutarlanmıştır ve yasal olarak faaliyet gösteren demerjimiz yasadışı bazı örgütler ile ilişkiye sokulmaya çalışılmıştır. Daha sonra demerjimiz üye olmayan kursiyerimizin isimleri alarak tutanak tutulmuştur. Amaçları açıktır, demerjimizi kapatmak, halkın birlik ve dayanışmasını önüne geçmek. Ve gerekçeleri örneğin şu şekildedir: 27.3.1991 günü tekrar demerjimize gelen polislerin ellerinde Valiliğin 10 günlük kaza kapatma emri vardır. Şimdiye kadar iki kez aynı uygulamaya maruz kalan demerjinin kapısı tekrar mühürleniyordu. Gerçekle, demerki üye olmayanların bulunması. Yaşadığımız illerde, dayanışma, kültür faaliyetleri, bu faaliyetlere katılmak için demerkiye giden insanlara bahane edilmek demerkiye kapatılabilir. Her gün ağız işle bu kadar demerkiyektir. Her gün ağız işle bu kadar demerkiyektir demerkiyektir. Her gün ağız işle bu kadar demerkiyektir demerkiyektir.

Yaklaşık 141-142, 163, 41, Kürt sorununun tartışılmasıyla başlayan demerki si manevralarının büyük bir kandırmaca olduğu görünmek zor değil. Çıkırlarıyla çıkışları anti-terör yasası bunun en somut örneğidir. Halk muhalefeti yükseldikçe siyasi iktidam demerkiyektir oyununa da sürecektir. Bir yandan demerkiyektir savunucuları kesilerek diğer yandan demerkiyektir güçlerine, demerkiyektir kitle örgütlerine yapılan saldırılar nasıl açıklayacak siyasi iktidam?

Anti-terör yasasıyla halka karşı estirilen terörün yasalastırılması mı? Emperyalizmin yoz kültür politikasına alternatif, halkımızın kendi öz kültürünü savunma, halk için hakların yana düşüncesiyle hareket ederek halkımızın sorunlarına sahip çıkma. EHADKAD demerkiyektir mücadelesinde bir mevzu olduğu için yazılabilir. Onlar gerek demerkiyektir savunularından tedirgin olduklar. Türkiye genelinde, kapısına mühür vurulan DKÖ'ler, işkenode, sokakta sürülen katliamlar tarih sayfalarına kara bir leke olarak geçerek iktidam oluncaklardır.

Biz EHADKAD'lılar olarak, ülkemizde yaşanan tüm anti-demerkiyektir uygulamaları, DKÖ'lerin kapatılmasını, işkenode katliamları lanetli kınıyoruz. Kapatılan EHADKAD ve diğer tüm DKÖ'lerin açılmasını istiyoruz.

EHADKAD'LILAR

SAMANDIRA MUHTAR NE YAPIYOR?

Samandıra'nın 300 hancen oluşan Eriklipan Mahallesi'nde halk kendi mahallelerinde çoklarını gönderilecekleri için okulu istiyor. Buna karşılık muhtar tarafından reddedildiği gibi, jandarmaya da ihbar ediliyor. 300-500 dönümlük hazine arazilerinin mafya tarafından parsellenildi bilinen Samandıra'da, ilkökulu için "yer yok" diyor muhtar, mafya kazancının ortakları olarak tanınıyor. Durumu iyi olan bir vatandaşın okulumu yapmasını istemesine rağmen baskılarları bir çeviren halk, bu kez Samandıra Kültür ve Dayanışma Derneğine başvurduğunda, karşısına jandarmaya çıkarılıyor. SKDD'liler olarak 27 Mart'ta basına yapılan açıklamada "İsteklerini bildi-

ren halkın bu sorunu için giden dört arkadaşın maruf aynı iyizlikleriyle "yer olmadı" bahanesini uydurdu. Mafyanın her gün parselle ettiği araziden haberi olduğunu şöylece dışarı çıkan arkadaşlarımız isimleriyle jandarmaya ihbar etti." deniyor.

Jandarma baskısını, mafya ve işbirlikçilerinin oyunlarını boşa çıkarılacak, bunların halkı ve devrimcileri yıldırmaya güçlerini yetmeyeceği açıklanıyor.

O gün bütün giriş-çıkışları jandarma tarafından tutulan Samandıra'da uzun süreden beri bütün yoksul geçekodu insanları gibi, siyasi iktidar ve onun yerleşik kurumlarıyla mücadeleyle geçen bir yaşama savaşı veriliyor.

MEMURLAR FİTREYLE DEĞİL MÜCADELEYLE KAZANACAKTIR

3 Nisan Çarşamba günü, gazeteler-de Diyanet İşleri Yüksek Kurulu Başkanı'nın firtre ve zekatın memurlara verilmesi doğrultusunda yaptığı açıklama yer aldı.

Bu açıklamaya protesto eden Kam-Sen, Bem-Sen'i ve Sağlık-Sen'i memurlar, 5 Nisan Cuma günü Eminönü Basınyesi mehkemesinde yaptıkları basın toplantısında, memurun onurlu birer emekçi olduklarını, toplumun düğulanına hitap edilecek firtre ve zekatı ekonomisi yasakları değiştirilemeyeceği bilincinde olduklarını, bu açıklama-

nat memuru acı gösterme ve küçük düşürmenin de ötesinde, memurun yükselen örgütlü grevli-topla sözleşmesi sendikal mücadelesinin üstünü örtmeye amaçladığını söyledi.

Memurların ekonomik yaşam koşullarının düzeltilmesinin onur kurucu firtre ve zekatı değil, grevli-topla sözleşmesi sendikal hukuk mücadelesinde geçecek bir kez daha, yineleyerek Diyanet İşleri Yüksek Kurulu Başkanı'nın "Memura firtre ve zekatı verebilirsiniz" açıklamalarını yer aldığı gazeteleri yakarak olayı protesto ettiler.

SAĞLIK-SEN'Lİ MEMURLARIN TEPKİSİ

Memurlar kazandıkları mevzileri terk etmiyorlar. Sağlık-Sen'i, Tüm Sağlık-Sen'i emekçiler, bazı memur sendikalarının kapatılmasını protesto için 28 Mart'ta Çapa Fıkhülselâhi ne yaptıkları gösteri sırasında dağıtılan basın açıklamasında "Oligarşi sendikalarımızı kapatarak mücadelemizi engelleyemez." diyorlardı. Yaklaşık 100 kişin katıldığı eylem, "Baskılar Bizi Yıldıramaz" sloganları arasında mihürlü bir kapı maki-
kete yakılarak son buluyordu.

BUGÜNE SAHİP ÇIKAMAYANLARIN YARINI DA OLMAZ

Kamuyunun sesi olmaya çalışan basın emekçileri, yıllardır halkın adına haklarını sayınmaya çalışıyorlar. Oysa basın emekçilerinin insanca yaşamasını gün gerekliden anı temel hakların günden göre gasp edilmeye, seslerini duyurabilmek için yaratılmış örgütler dağıtılmaya çalışılmaktadır. Uzun zamandır haklarını isteyen basın emekçilerinin işten çıkartma tehdidi ile susturmaya çalışılan, bunu büyük ölçüde başarmış durumdur.

Basıncı tekelleşmeler sayesinde, pazarlık gücü zayıflayan ve sürekli olarak örgütsüzleşti ilimneye çalışan basın emekçilerinin birçoğu, koyni gerekçelerle işsiz bırakılarak, birçoğu da aylardır çalışmalanına karşın maaşlarını alamamaktadır.

Basın işkolunda mevcut bulunan tüm bu olumsuzluklara karşı, *Gazeteciler Cemiyeti*, *Türkiye Gazeteciler Sendikası* (TGS) ve *Çağdaş Gazeteciler Derneği* (CGD) ise, ana işlevlerinden biri olan basın emekçilerinin haklarını koruma görevini unutmuslarına, bir köşede sessiz duruyorlar. Zaten TGS gibi devrimci salkıcılıktan uzak, işyerlerinin haklarını korumak yerine patronlara yarınmaya çalış-

şan, haklarını savunmaları üzerinde terör estiren bir sendikadan farklı bir davranış beklenemez. CGD ise, var oluş nedenini olan kadrolu ve kadrosuz basın emekçilerinin haklarını savunma ve günümüzde gelişen olaylar karşısında duraylı olma, bir başka unsuru olma görevini hiçbir zaman yerine getirmemiş ve getirmeye de çalışmamıştır. Bugüne kadar sadece popülüst yöneticilerinin protokole yer edinme derdini karışlamıştır. Yıllardır isim olarak değişse bile mantık olarak hep aynı kalan *Gazeteciler Cemiyeti* yöneticileri ise, yapıcı gerekçe basın emekçilerinin sorunlarını paylaşmadığı için, sorunlara çözüm getirmekten de son derece uzaktır. Bunlara rağmen basın emekçileri, işyerlerinde oluşt da olsa sesini duyurmaya çalışıyor. Fakat adeta bir gelenek olarak yaratılan fikir işçisi-kol işçisi ayrımı ve insanları ürkelttiğinden kaynaktan dayatılsuzluk nedeniyle, bu girişimler istenilen sonuca yanılmamasına yol açmıştır.

Her gün yeni yana çalışan, zaman zaman mesleklerin gerektirdiği tehlikelere beraber katılanlar, yani başncılığının haksızda, uğramasına hatta keşfi gerekçelerle işten çıkartılmasına ses çıkartma-

yanlar, sıra kendilerine geldiğinde ses çıkartacak kimsenin kalmadığını göröceklerdir.

Bugün Asil Nadir'in sahibi olduğu yayınlarla ve Tercüman gazetesinde kendini oldukça belirgin gösteren bu sıkıntı, aslında tüm basın kuruluşları için geçerlidir. Dönem dönem işten eleman çıkartarak kadro daraltılmasına gidilirken, bir yandan da basında kalite düşürülmeye çalışılmaktadır. Binâların dekorasyonunu için mobilyalarını İtalya'dan, fayanslarını Fransa'dan getiren, kâğıt muhabir için onlarca müdürlü bürolerinde bulunduğum milyarlara borcun altına giren gazete patronlarını, nedense tasarruf deyince ilk akına gelen basın emekçilerini işsiz bırakmak oluyor.

İşten çıkartılmalar, küçümseme horlanmak hiç kimsenin hak etmediği bir durum olduğu gibi, basın emekçilerinin de kaderi değildir. Bunun yolu ise, basın emekçilerinin kendi sorunlarına sahip çıkıp mücadele ettiği, haklılıklara karşı sesini yükselttiği örgütlerindeki birleşmelerinden ve sosyal, siyasal, ekonomik haklarını savunacağı sendikal örgütlerindeki mücadeledir. Benimzime işlenmeye çalışan fikir işçiliği-kol işçiliği gibi ayrımlar kâfamdızın şlip atarak, basında ürünün ortaya çıkmasına her kademede görev yapanlar bir araya gelmeli, örgütlenmeli ve hep beraber mücadele etmelidir. Sorunların çözümü ellerimizdedir.

DEMOKRASİ MÜCADELESİNDE BASIN EMEKÇİLERİ

BELPA'DA GREV BAŞLADI

Toplu sözleşme görüşmelerinde belediye yetkilileriyle anlaşmaya varılan, ancak imza aşamasında Nurettin Sözen tarafından "İl-kelerime ders" denilerek reddedilen Bel-pa'da, 3 Nisan günü işçiler greve başladılar. 230 işçinin katıldığı grev, Merteke'de Belpa önünde başladı. Yaklaşık saat 11.00'de Belpa Hypermarket önün-

de toplanan işçiler, grev önkümlerini gıyrekler grev başlattılar. Belpa'nın kapısına da "Bu işyerinde Grev Var!" pankartı asan işçiler, kısa bir yürüyüş yaparak "İşçiler El Ele Genel Grev'e", "İşçinin Onuru Sermeyeyi Yenecek", "Anakent'in Şişmani İşçi Düşmanı", "Vur Vur İnkasın Anakent Dinlesin", "İşçiyiz Güçlüyüz Kazanacağız" ve benzeri sloganlar attılar.

İşçiler daha sonra işyeri bahçesinde ele tutuşup, geniş bir çember oluşturarak halay çektiler. İşiten atılan dokuz arkaadışlarıyla birlikte zafer işaretleri yapıp basına poz verdiler.

Ayrıca Tek Koop-İş Genel Başkanı adına dağıtılan basın açıklamasında "Unutmayın ki, Anakent Belediyesi Sayın Sözen'in çiftliği değildir." denildi.

Grevli-toplu sözleşmeli sendikal çalışan bilnçe çıkması, kitlelerin yükselen mücadelesine, memur sendikal hareket tüm kesimlerde (kiddar-muhalefet partileri dahil) tartışıldığı bir dönemde memur sendikalarının müihürleme, Özal itidatının gerekçesiyle bir kez daha ortaya koydu. "Grevli-Toplu Sözleşmeli Sendikal Hak" şıarına yola çıkan kamu çalışanları, sendikalarını kurarken bu süreçte birçoğu bedel ödödlük. Mücadele edilecek, bedel ödenerek kazanılan mevzilerden vazgeçmek, mücadele edenlerin tavırlı olamazdı. Sendikaların kaplarını mühürleyenler gösterilen tepki bunun somut göstergesi oluyordu.

İstanbul'da başlayan eylemlerler, diğer illerde de yankısını bulmakta gecikmemiş. İzmir, Ankara, Adana'dan gelen seslere Bursa memurları da ses verdiler. 12 Eylül'den sonra Bursa'da memurlar, sorunlarını, taleplerini hiçbir somut alınmayan toplantılardan, karar mekanizmaları kurtararak eylemlere, sokaklara taşıdılar.

25 Mart'ta sendikaların kapsının mühürlemesinin protesto eden Egit-Sen'in öğretmenler, basın toplantısı ile bu durumu

BURSA'DA MEMURLARIN SESSİZLİĞİ KIRILDI

mu protesto ediyor, ardından da Valtiş'e "Baskılar Bizi Yıldıramaz" yazılı siyah çelrek bırakıyorlardı.

Temmuz emekçilerinin üzerinde sıçrayan grevli-toplu sözleşmeli sendikal hak mücadelesinin ocağı haline gelen İstanbul'da, diğer illerde kamu çalışanlarının gurur kaynağı oluyor, hareket ettirici öge olabılıyor.

Sendikal bilncin açığa çıkması, eylemlerinin sürekliliği ve niteliği Bursa'da örgütsüz ve dağınık olan duyuları kamu çalışanları da bir araya getiren etkilerden biri oluyor. Bursa'da kamu çalışanları da sendikal hak mücadelesinde bir de varız diyerek mühürlemelere sessiz kalmadılar.

30 Mart'ta Kam-Sen, Sağlık-Sen, Bem-Sen ve Egit-Sen'in memurları İstan-

bul Valtiş'ine ve İşçileri Bakanlığı'na memur sendikaları üzerindeki baskıları ve keşfi uygulamaları protesto eden telgraf çektiler.

11 yıl sonra Bursa'da kamu çalışanlarının ortak ilk eylemi olan ve geniş katılımlarla gerçekleştirilen telgraf eyleminin bize öğrettiği çok şey var. Mücadeleyle omes vermenin gururunu yansıtan, bu çizmiş kitleler üzerindeki etkisi değerdendirlemek acil bir görev olarak karşımıza çıkıyor. Olan ve olusacak olan potansiyeli, örgütlü mücadeleye kanalsız edilemez. Sürece denk düşen durumumuz örgütlülüğü ve somut pratiği gelişmek olmalıdır.

DEVİRİMCI MÜCADELEDE BURSALI MEMURLAR

PAŞABAHÇECAM'DA İŞÇİLER TOKATLANIYOR KRİSTAL-İŞ NE YAPIYOR?

Fabrikamızda körföz krizi sırasında çeşitli bahanelerle dört yüze yakın işçi zorunlu izne çıkarılarak, işten atılma korkusu hepimiz üzerinde sürekli gündemde tutuldu. İşveren onur kırıcı uygulamaları yanında, işveren temsilcileri ve ustabaşların tavırları da salgınlıgın başkınıme burundı. Sendikamız gelişmeler karşısında duyarsız tavırın da etkisiyle işveren eski MHP'li faşist teknisyen Rüstem Özdemir'i kullanarak işçilere ahlak-sızca saldırıyor, Özdemir'in bir gece vardiyası sırasında sınıf bilinci işçilerin yoğun olduğu Otomatik Züccaciye Fabrikasında çalışan bir arkadaşımızı sudan bir gerekçeyle tokatlaması bunun bir örneğidir.

Bu olaya tavırsız kalamadık. Vakit gerekmezken olayı, tüm otomatik imalat bölümüne anlatarak ve anında tavır koyarak, yemek boykotu ile saldırıya protesto etme kararını "söz ve karar sahibi tabandır" ilkesinden hareketle işçi arkadaşlarla beraber aldık ve uyguladık. (*) Yemekhane'de toplanan işçilere, olayın faşist Rüstem Özdemir'in kardeşi Baş-tensilci, Genel Ali Özdemir'in "şabeyi kardeş arasında olur böyle şeyler" tür-birinden ifadeleriyle anlatılacak şekilde gi-bi basit olmadı, birkaç aydır yaşananların sonucu olduğu ve gelecek günler-de bu tokadın daha da boyutlusunu Paşabahçe işçisine vurulmaya hazırlan-dığı anlaşıldı.

Uzunca zamandır Kristal-İş Genel Merkezi ve şube yönetimi tarafından emlenen, pasifleştirilen işçilerin eylem sırasında gözleri parlıyor, işçi içine sığ-mıyordu. Geçen sözleşmeden bu yana tür-bü gerekçelerle sürdürülen iradi pasif-İstirimleye ülke genelinde genişleyen, imvessisi yükselen sınıf mücadelesine, ekonomik-demokratik hak arayışlarına katılmı yine bu reformist-uzlaşmacı sendikal anlayış tarafından engellenmişti.

İşte Paşabahçe işçisine böylesi bir tokat atılmıştı. Paşabahçe işçisi bu tokad için sızdırmamıştır. O bu tokadın grev bir işçinin şahsında Türkiye işçi sınıfına atıldığını bilincindedir. Büyük bir coşkuyla başladığı protestosuna, sonuç alınca kadar Devrimci İşçi Hareketinin önderliğinde devam edecek. Yemek boykotunun ardından açtığımız İzmir kampanyası (Şube yönetimi engellemeye çalıştıysa da) filen işçi temsilciliğini yitiren baştensilci Genel Ali Özdemir'in istifasını da talep etmekteyiz. Mücadele-miz sonuçlanıncaya kadar sürecektir. İşçi sınıfına tokat atmaya yettinenler, işçi sınıfına hesap vermekten kurtulmama-yacaktır.

Paşabahçe Cam Fabrikasından DEVİRİMCI MÜCADELEDE İŞÇİLER

(*) Gece yapılan yemek boykotunun ardından gündüz sendikaya gidildi. Ve işçilerin duyulduğuna öirine geçmeyen şube yöneticisi, E İnkas (Göbke) fabrikasında da yemek boykotu karar alarak zorunda kaldı. Sonra-sında ise idare le görüşen yönetimi, işve-sini kim bile ne kadar savundu ki, ertesi gün mu-halefet grubundan ocağı herkeşce bilinen işçi arkadaşları "ayaklarını denk almalı"ar ko-nusunda tehdit etmişler.

4 Nisan'da Güneş gazetesinde yayınlanan Devrimci Sol'a ilişkin bir haberle ilgili olarak dergimize gönderilen 6 Nisan 1991 tarihli ve 14 sayılı Haber Bülteni'nde şöyle deniyordu:

POLİS VE MİT PROVOKASYON HABERLERİ YAYINLATIYOR

4 Nisan 1991 tarihli Güneş gazetesinde Oğuz Özseki imzalı yayınlanan ve "Dev-Sol'un eylem planı eleştirildi" başlığın taşıyan vazda, şöyle;

"Tasaddi Dev-Sol ve THKP örgütlerinin 'sağ-sol çatısı'ni yeniden elelendirmek amacıyla Topkapı Mezi ve Menderes Anıtı'nı bombalamak için planlar hazırladıkları öğrenildi. ..."

"Ekle edilen bilgilerden, tenir örgütlerinin hedefinin, 'eşli haykalandıran Adnan Menderes' Dışişleri eşi bakarı Fatih Rıştı Zorlu ve Malve eşi bakarı Hasan Polatkan'ın habirelerinin bulundığı Anı Mezarı ile Topkapı Mezi'nde kalış emenlerinin sergilediği bölünme' bombalamak' olduğu saptandı. ..."

"(...) Örgütlerin, Topkapı Mezi'ndeki kalış emenleri bölünümün bombalaması ile 'dini kesimi' hareketle geçmeyi, Menderes Anıtı'nı bombalayarak da sirtirmeye ve kulpılamayı ortaya çıkarma düşüncesinde oldukları belirlendi" deniyor.

Bu haberin gerekçe uzaktan yakından hiçbir ilski yoktur. Haber tamamen uydurma olup, yazanlar, MIT ve polis, örgütleri halkanı soyutlamak, halkı bazı kesimleri birbirleriyle ve devrimcilerle çatışma istegi yanısırdır. Bu tür yayın, provakatif nitelikli polis kaynaklı haberler daha önce de yayılmış, örgütümüz izlenimlere gesto şaibeler yaratılmaya çalışıldı.

Örneğin, kas bir süre önce 22. 12. 1990 tarihli milletiyet gazetesinde "Doğal Gaz Plam Dev-Sol'da" başlığın yazılan ve bizim İstanbul'daki doğal gaz boru halkanı bombalayabacağımız gibi bir imu yararmaya yönelik provakasyon amaçlı spekülasyon bir haber yayınlandı. Yine 23. 12. 1990 tarihli Hürriyet gazetesinde, "Teröristler Ervin Mayhası ile Ortak" başlığı, örgütümüzü karalayen ve küçük düşürmek isteyen bir haber yer aldı. Bu tür haberlerin MIT ve siyasi polis basında diğer eği haberler olduğuğm, gerekçe iliski bulundugunu açıklıyor kamuyuna bilgi verdir. 23. 12. 1990 tarihli açıklanmamızda sözümüzün haberlerin yalan olduğunu açık bir dille ortaya koyduk.

Keza 28 Mart 1991 tarihli Terciman gazetesinde "Hassas Planlar- Dev-Sol'da" başlıklı Ali Çelik'imiz yazılan yer alan polis kaynaklı habere, İstanbul Emriyet Müdürlüğü'nün bir yazısında korkuncu geçreği ortaya koyduğundan bahisile, İstanbul Büyükşehir ve Bayrampaşa belediyelerinden cezavi ve hastane planlarını ekle ettiğimize ve cezavendeki arkadaşlarımızın bu planları kulanarak firar eylemlerine girişecekleri öni sürüldü. Tamamen uydurma bir nitelik taşıyan bu haberler amaçlanan, hem cezavendeki devrimci, yurtsverer tutuklular üzerinde baskı yaratmak, hem de bedelive ve hastanelerde çalışan ilerici, demokrat, devrimci işçi ve memurları yönelik baskı ve zorun politikasına zemin oluşturmaktır.

Bu tür ilgisiz haberler -ki bunlar çoğaltılıyor- stirekli yayınlanmakta, basın, polis ve Mit'ten devrimci örgütleri hedefleyen provokasyonlara ve yarıncı olmakla ya da alet olmakla - Güneş gazetesinde Oğuz Özseki imzalı yer alan "Dev-Sol'un Eylem Planı Ele Geçirildi" başlıklı haber de bunlardan biridir ve MIT'in polis provakasyonunun bir parçasıdır.

Bu haberin yayınlandığı günlerde, faşistlerin polis desteğinde, aleni şekilde üniversitelerde ilerici,

Geçtiğimiz günlerde İstanbul Cezavinde Kemal Frat ve Mehmet Ali Çelik'in öldürülmeye ile ilgili olarak dergimize gönderilen 6 Nisan 1991 tarihli ve 13 sayılı Devrimci Sol Haber Bülteni'nde olayla ilgili olarak aşağıdaki görütlere yer veriliyordu...

"MİT VE POLİS İŞBİRLİKÇİSİ İKİ HAİN CEZALANDIRILDI

Bunlardan Kemal Frat: Polisin iddia ettiğ ve basında yazıldığı gibi Devrimci Sol'da daha önce ilgisiz olan biri değildir. Aksine Küçükarmut'da arazi mayasını önde gelenlerinden Metin Kahraman'ın silahlı fedaisi olup, onunla birlikteli Küçükarmut halkını saldıranlarıdır.

Kemal Frat, bu saldırıların birinde yaralandı ve akabinde devrimciler tarafından gözaltına alındı. Gözaltı süresi içinde halka yönelik saldırıları ve zulümüne basına sürülürken, o pısmarlık getirdi ve her sevin sorunsuzlusu Metin Kahraman öldürüldü, onun polisle birlikteli Küçükarmut halkını saldırdı düşündüğü, provakasyonı tertiplendiği, kendisinin onun tarafından kulanıldığını, devrimcileri 'sirtirmeye' eğer kendisine şans tanırsa bunı yasadışı güsterceğini, samimiyetiz davarması halinde her türlü cezava razı geleceğini, devrimci adalete sınığdığını, Küçükarmut'la yönelik komplonun ve Metin Kahraman'ın polisle işbirliğini, yine polislin provakasyonları hakkında açıklama yapacağını belirtti. Anlatıklarının samimiyi göstermesi izlenim kendisine yeniden şans tanıdı ve bu amaçla tedavisi yapıldı, yarasının iyileşmesi için gazi gösterildi.

Onu yarımdı edidiğ bu süre içinde polis tarafından düzenlenen başka bir operasyon nedeniyle gözaltına alındı. Gözaltında iken, daha önce yarıydı açıklamaları samimiyi olduğunu, kıyızılı davardığını, polisle işbirliği yapar devrimcileri ve halka yönelik komplo ilgisizini sürdürdüğünü ortaya koydu. Polis Kemal Frat'ın Devrimci Solcu olduğunu öni ki bilmesime rağmen, onu bilinci olarak Devrimci Solcumus gibi lanse etti ve örgütümüz içine yerleştirmeye cabasına girdi. Bu planın bir parçası olarak tutuklandı ve cezavende gönderildi. Bizim açımızdan Kemal Frat'ın polis ilgisizinin devam ettiğ ve polis tarafından kulanıldığını şir dedikler. Her şeyden öni ki arazi mayasını silahlı bir fedaisiyiz ve polis onunla ilgisiz devrimciye düşülmeyez. Nitekim, cezavende iken bir yarıydı kendini devrimcileri kabul etmek için sam bir tavrla kendin bir devrimci polizama bürünürken, gidi-gelmişli düzenlenmiş ve İstanbul şisye şube ve Devrimci Sol masası işkencilerinden Fikret İskanlar'la görüşmesi sağlandı. Bu ilisli ile önden ekleli örgütümüzden devrimciler insanları hakkında bula almınaya çalışısın, o da bilidiklerini anlatmıştır. Ancak, onun niteliğini biten devrimciler, gerekli tedbirleri aldığının amarcılarına ulaşamamışlardır.

Kemal Frat, cezavini, kendisini devrimcileri kabul ettirecek örgüte girmenin, bu anlamda 1. şubede polis tarafından tezaahların örgüt içinde polis hesabına çabın bir ajan haline gelmesine araca olarak kulanmak istemiş, ama bu oyunu tutmamıştır

Polisin içimizde ajan sokmayı amaçlayan oyunları iflas edecektir. Bu çabalar, onların çaresizliğini ve

demokrat, devrimci örgütleriye saldırmayı bir tesaduf olmasa gerek. Haber, bu saldırılara birlikteli düşülmüştüğüden anlam kazamakta, polislin ne yapmak istediğini ele vermektedir.

Gençliğe yönelik faşist saldırıları körükleyen ve teşvik eden polis, bir yarıdan bu saldırılara 'sağ-sol çatışması' görülmeye vermişe çıkarırken, diğer yarıdan bunu devrimciler yaratıyormuşa göstermektedir da geri durmuyor. Yıllar habireler pompalamaktan ama, faşist saldırıları meşru oluşturmeye ve kamulle etmeye ve üstelik sorumluluğın devrimcilerde olduğu havasını yaymaktır.

Bu yarıdan bizim Menderes Anıtı'nı bombalayarak 'sirtirmeye ve kulpılamayı ortaya çıkarma düşüncesinde' olduğunu türünden ekle şaibelerini haber nitevine piyasaya sürülebilir, bu konuda basında doğrudan doğruya olarak kulanıyor.

Polisin bu oyunu iflas edecektir. Bu tür yayınlar, provakatif haberler imal etmeye yönelimleri, devrimci mücadele karşısında çaresizliklerini önümleri. Bu oyun tutmayacaktır. Faşist saldırıları, sağ-sol çatışması gibi göstermeye ve bunu devrimcilerin işkurtluğı havasını yaymaya yönelik oyunu bozacağız, işlemez hake getireceğiz.

Yine bizim "dini kesimi" hareketi geçirmek amacıyla "Topkapı Müzesi'ndeki kutsal emenleri bölünüm" bombalayacağımız türünden aptalanı özeli senaryolar üretiliyor ve bunlar haber olarak yayınlanıyor.

Her şeyden önce biz, emperyalizme ve işbirlikçisi iktidara karşı kamu mücadelesini ettiğini söyleyen, düzene anjale olmanın, kendisini faşizme kulanılmırdan önün kesimlerle bir savas içinde değiliz, olamayızdır. Biz dine karşı değiz, düzene karşı savasıyoruz. Devrimciler, emperyalizme ve faşizme karşı halkı herkeste, siyasi ve din inancına bakmaksızın birlikteli hareket edemeye, düsmünlük değiz dostluk ilisimleri düzenlenir. Biz halkanın din inancına sını ilisimleri düzenlenir, onun kutsal gördüğü verlere zarar vermem, oradan konuma gibi bir anlayışa da salıyız. İşlelik, bu tür verlere zarar vermemizden karsımıza ilk dilekçilek bizzat- onun ilk olarak eylemlerinde öni biziştir.

MIT ve siyasi polis, düzene karşı ve tavırları bilidiğ ve gördüğünden öni ama, emperyalizme ve faşizme karşı olan düzene aleyhtar güçleri birbirine düşürmek için aşşık yarıları uydurmakta, bunları basındaki ajanların kulanarak haber olarak yayınlanmaktadır.

Akti başında insanları bunlara inancakarmamı samıyız. Benzer yarılarılamıla geçmişte kite katliamları bile yapıldığı kimse için bir şir dedikler. Devrimcilerin camileri bombaladıgı haberlerini yayarak insanları işkurtları faşistleri Maraşa, Comüddü girtişti kite kulanımlar kim unutulabilir! Ama bunların devrimcileri hiçbir iliski olmadıgı ortaya çıkarmıştır. Halkan bir kesimiyi galayene getirecek ilerici-yurtsverer insanları saldırdı, provakasyon eylemlerini düzenleyenleri, yarıları haberleri insanları işkurtları, bizzat faşistler, MIT ve konterranli güçleri olduğuğm artık bilmesime kalmış mıdır?

Buğun bu tür yarıları haber uredenleri, yarıları onları bizzat gerekçileştirecek devrimcilerin üzerine atınmaya kalkışabilecek gözardı edilemez. Polisin, MIT ve konterranliamlar bu tür olası provakasyon eylemlerine karşı kamuyuna sınıdan bilgilendirmeyi, bu tür eylemlerle devrimcilerin hiçbir ilisli olamayacağına bilimesime sınıdır.

Yine bu tür provakasyon haberlerin yazan gazetecileri ve onun yayımlayan gazete yöneticilerini de uyarıyoruz! Polisin oyuna ekle almayın! Eger mesleğimize bir parça sayırsanız, eğer bir kamu gazetecilik olarak tayorsanız, aspasras haberleri geçirmeyiş gibi yayınlanmaktan vazgeçer, kamuyuna aldatma amaçlı polis oyunlarına daki olmanızız.

Biz, basında halkı öni salıhı insanları olduğunu, bu tür haberler kendisine değidğini, kaynagını arastırın ve beleyegen gazeteciler bulundugunu inmamızı istiyoruz. "

zavallıgı gösterir. Çeşitli yollarla ajanlaştırmış kişilerin örgütümüzde sokulmalarına asla izin veremeycek, gerekirse zilçilere insan bu yarıdan cezalandırmak ekimneyeceğiz.

Kemal Frat, devrimciler tarafından sorgulandıgı süre içinde yarıydı sözlerle bağli kalmıms, tüm uyarılar ve devrimci çabalar onu polisle işbirliğinden vazgeçemeye yetmemişti. O, polislin gönlümlü ajanlığın kabul ettiğ ve onun hesabına çabık halka ve devrimcileri zarar vermeyi sürdürdüğü için, hakkında örgütümüz tarafından cezalandırılma kararı almış, bu karar gıvenlik örgütlerinin emenlarına gerekçileştirilmiş.

Mehmet Ali Çelik ise örgütümüzün çeşitli birimlerinde sorumluluk almış, tüm eksiş ve zaflarına rağmen bu sorumlulukları yerine getirmeye çabışın biriydi. Ama, o düsmen etine geçince, polislin 'ya ölürsün ya da biziñize işbirlikçisi' tehdidi karşısında daha ilk anda polisle doğrudan işbirliği yapma yolunu seçmiş, yoldaşlarına ve örgütüne tam bir ihanet örneği sergilemiştir. Önan için, devrimine, halkın çabalarına, yoldaşlık ilisliklerinin hiçbir anlam kalmamış, ihanetin başağına gömülmüştür. Örgütüne ve yoldaşlarına zarar vermek için daha insanıdır bu çaba sergilemiştir.

Mehmet Ali Çelik, polisle işbirliği içinde, polislin devrimci eylemlerimiz ve yükselen mücadele karşısında çaresizliğini gözlemek için bayırdıydı çabık eylemler daha bulma senaryosuna onaylamak kalmış, polislin ajan olarak örgüt içinde kalmayı kabul edilecek denli ileri sınılmış. Örgütüne kadar çok zarar vermiş, devrimce ne kadar çok yararmış, kurtuluşunda da o kadar çoklu olacağını sarmıştır.

Mehmet Ali Çelik, polislin işbirliği yapmasına ve tam bir ihanet tavı sergilemesine rağmen, tutuklanmadı, devrimcilerin koğuşuna galemez. O işleğiyi şansa ne anlama değidirdi, işbirlikçiliğ ve ihanetin ne demek olduğunu bilmesime bir değildi, aksine bunu öni bitirilemedi. Ama o, bir kez ihanet yolunu seçmiş ve bunu sürdürmüştü başka bir eği düşülmüştü. Çünkü işkencilerle çalışmaya istemisti. Bu yarıdan de kendisini işbirlikçi ve ihanet eden bir değili de yazılıgı göstererek çözülmüş bir gibi göstermeye çabışarak devrimcilerden adalet diledi.

Eğer onun tavı gerekçen işkenciyi dayanmamaktam, ölüm korkusundan öni ziyafit gösterme ve çözümlüne olmasın, bu şekilde değili de, farkli biçimlerde cezalandırma, çeşitli müeyyideleri uygulama yolunu gıdelmiştir. Ama Mehmet Ali Çelik'in darunu böyle değildi. O, açık bir ihanet ve işbirlikçilik taşı sergiledi. Bunun örgütümüz açısından şir olan bir yan vaktı. Bu yarıdan onun devrimci adalete sınıma istegi samimiyi bulmadı. O bunu, işbirlikçisi sürdürebilmek için bir manevra olarak gıdelimede getirdi. Örgütümüzün böylereğini affetmeye gibi bir anlayış yoktur. Haniilere karşı olan tavırmız açığı ve bil-yılır. Mehmet Ali Çelik, örgütümüzce ölümle mukam edilmeye ve cezalandırma eylemi, örgütümüzün gıvenlik emenlarına yerine getirilmiştir.

Polisin bu tür çabaları işe yaramayacaktır, insanları pura, yine bir hayat sunmuş, öni elimde diğer y. yontenlerle ajanlaştırmaya gıverilecek sorunsuz kalamaz maktadı. Bu tür ölümünler gerek sorumlusu, insanları ihanet, işbirlikçiliğ, mabırlığı zorlayan, ajanlaştırmaya çabışın polis ve MIT'tir. Ve polis-MIT aynı şeyleri yapmaya devam ettiğ bizi de cezalandırma eylemlerinden vazgeçmeyeceğiz.

**POLİS-MİTİN ÖRGÜTÜMÜZE AJAN SOKMASINA İZİN VERMEYECEĞİZ!
POLİS-MİT İŞBİRLİKÇİSİ HAİNLERİN CEZASI ÖLÜMDÜR! KARHOLSUN
FAŞİZM, YAŞASIN MÜCADELEMİZ!"**

1 MAYIS YASALLAŞMALIDIR

Baskı ve yasaklarla 1 Mayıs'ın başkaldırı gününü halâne gelmesi engellenemedi.

Devrimciler önderliğinde her 1 Mayıs'ta emekçi sınıflar alanlara çıktılar. Taksim'e yürüdüler.

Şehitler verdiler, bedel ödediler.

1 Mayıs'ı oligarşiye kabullendirme mücadelesini ısrarla sürdürdüler.

'91 1 Mayıs'ında da devrimciler burjuvaziye "1 Mayıs yasaldır," dedirtmek için bedeli ne olursa olsun mücadeleyi sürdürecekler...

yine bayrakları
türkülerıyla
geldiler,
dalga dalga
aydınlık oldular
yürüdüler
karanlığın üstüne
meydanları
zaptettüler yine

